

MAGYAR IRÓMESTEREK

A PETŐFI TÁRSASÁG
JUBILÁRIS KÖNYVEI

BÁRSONY ISTVÁN
DÉLIBÁB

BUDAPEST
SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET R.-T.
KIADÁSA

st,

Fenntartunk minden jogot, a fordításét is.

*Copyright by Singer és Wolfner irod. int. r.-t., Budape
1927.*

BÁRSONY ISTVÁN

Bárony István író, miniszteri tanácsos, a »Budapesti Közlöny« hivatalos lap szerkesztője, született 1855. november 15-én Keresztes (ma Sárkeresztes) fehérvármegyei községben, a Dunántúl. Középiskoláit Nagykarolyban és Szatmáron végezte, a jogot pedig Pozsonyban és Budapesten. Volt szabadságolt állományú honvédtiszt. Eddig megjelent több mint negyven kötetéből tizenöt csupa természeti leírás és megfigyelés, párosulva vadászélményekkel. Ebben a műfajban specialista és a maga nemében nemcsak a magyar irodalomban, hanem a világirodalomban is egyetlen. Szülőfalujának díszpolgára. Mint elbeszélő író igen sok novellát írt, van néhány regénye is. Tagja a Petőfi- és a Kisfaludy-Társaságnak. Az előbbinek 1894, az utóbbinak 1898 óta. Nevezetesebb művei kötetben: *Erdőn-mezőn*, *Csend*, *Víg világ*, *Magyar természeti és vadászképek*, *Mulattató vadászrajzok*, *A szabad ég alatt*, *Az erdő könyve*, *A róna és az erdő*, *Az én világom*, *A rabkirály szabadon* (az egyetlen igazi magyar állatregény),

Magyar Földön, Magányos órák, Vadásztáska; továbbá az elbeszélők közül: Négy szemkőzt, Ecce homo, A kaméleonleány, Keresd az asszonyt, Titkos veszedelmek, Este, Dinamit, A boszorkány, Ingovány, Szelek útján, A királytigris, Vérvirág, Tarka mesék, Igaz mesék, Magyar élet, Dobogó szívek, A szerelem könyve, Visszhang, A nap-sütötte férfi, Súgok valamit, Egy darab élet, Élőképek, Délibáb, Tréfás történetek.

Magamról

Az »Új Idők« tisztelt szerkesztősége »hetvenkedő« esztendőm alkalmával azzal a megtisztelő kívánsággal lepett meg, hogy írjak kitűnő hetilapjának valamit magamról.

Elég régóta élek ugyan arra, hogy lehessen az életben egynémely feljegyezni való: mégis elfog a bizonytalanság érzete, hogy ami nekem talán érdekes volt, érdekelheti-e az olvasóközönséget.

A nagy nyilvánosság elől mindig elvonultam. Szerepelni, feltűnni sohasem igyekeztem. Az ország vadásztestületein kívül máshol alig ösmernek. De még itt sem tolakodtam előre. Mindenüvé úgy hívtak, úgy vittek, hogy az irántam mutatkozó rokonszenv és megbecsülés jeleit hálátlanság lett volna köszönettel nem fogadnom. S most magamról kell beszélnem, ami nekem teljesen szokatlan s ami — megvallom — nem kis zavarba is hoz. De megkísérlem.

*

Későőszi, enyhe vasárnap-este van, amikor neki-készülök a feladatomnak. Ha nem tudnám, hogy az »Új Idők«-nél csupa jóbarátom van, szinte azt gondolhatnám, hogy az urak egy kicsit meg akartak tréfálni. Mintha összemósolyognának: — Na, híres, ha annyit tudtál összeirkálni száz meg száz novelládban, ami mind a képzeleted szüleménye volt: tégy ki most magadért olyas-

VIII

miben, amiben nem segít rajtad a poétika licencia; sőt ezt egészen mellőznöd kell, mert itt nem lehet, nem szabad »kölneni«, mesélni, hanem igazat kell mondani.

Éppen ebben van a, bökkenő. Ez az, ami nyugtalanít. Hisz' ha azon múlték, hogy mit füllentsek, könnyű volna elég érdekesnek látszanom. De ettől eltilt megbízatásom etikája. Magamról csak az igazat mondhatom. Nem novellát írok, hanem rapszodikusán összeálított naplótöredéket, ami őszinteségre kötelez.

Nyitott ablakomon besüt a holdvilág s rám bámul. Lesi, hogy mit csinálok. Képzetelem végigszalad az egész életemen. Keresem benne azt, amiről számot Lehetne adnom. Bele kell magamat élnem a mesélő nagypapa szerepébe: —Egyszer volt, hol nem volt...

A holdvilág ma is úgy fénylik, mint hetven esztendővel ezelőtt. Ezen az égi kalandoron nem látszik meg, hogy vénül. Minden más, ami körülöttem van, kopik, nyüvödik, enyészik lassan-lassan. Hát még az emberek, a kortársaim, a régi ösmerőseim, a barátaim, az immár kevés számú hozzám tartozóim!... Nem kell tükörbe néznem, ha őket látom. Megváltozásuk az enyémet is mutatja. Még az esztendőnek ez a kései szaka is olyan, amilyen én vagyok.

Este van odakint is, az életemben is.

A hold pufók félarca fanyarul vigyorog rám. Olyan dagadt, mintha a foga fájna.

Csend van körülöttem. A magány egészen rám borul.

Ilyenkor lehet eltűnődni, visszamenni a múltba.

Átélni régi örömeket, gyönyörűségeket. Zord élet-harcokat. Felséges hajnalokat. Bús éjszakákat. Lehet visszaidézni az akaratunk nekiszilajodását, amikor

elszántan ragadtuk magunkhoz az élet szépségét, javát. Volt hozzávaló tüzes lelkünk, forró vérünk, fiatal merészségünk.

Azután következtek a növekvő tapasztalatok és kifejlett erőnk diadalai, amikor szívós kitartásunk győzte a küzdelmeket. Meg sem éreztük ezt, olyan magától értetendő volt.

Elmének kivirágzott. Szívünk érzéseinek uraivá váltunk. Képzeletünk megtisztult és kibontakozott a szerelenségeiből. Kezdtünk megérni és — megöregedni.

Mindez csak volt.

Nem igaz! — ma is van, csak másoknak.

A zord erdő, a virágos mező, a délibáb, a lüktető élet, mind a másé.

Enyém az emlékezés. Enyém a múltba tévelygő képzelet. Enyém maga a múlt. — Vájjon van-e irigyelni valóm?

Magamról kell beszélnem; tehát a múlttól.

Kit érdekelnének az életem intimitásai? Nem volna-e azok leleplezése árulás önmagammal szemben?

Azzal dicsekedjem-e, hogy én is voltam az Élet »zsákhordozója«, mint a legtöbb ember? még művész-társaim közül is akárhány?

Mindent inkább, csak panaszkodni, siránkozni nem! Csak nem tenni szemrehányásokat sem a sorsnak, sem velünk egy hajóban evező embertársainknak. Ha ezen kezdjük, mindnyájan részvétre méltóknak tarthatjuk magunkat. S ez olyan szomorú, csüggesztő, és anynyira — nem igaz.

Az életünkért vállalnunk kell a felelősséget s meg kell találnunk benne azt, amiért érdemes volt élni. Minden bajunknak magunk vagyunk az okai, még ha tehe-

tétlenségünk s az élehetlenségünk adja is meg ennek a magyarázatát.

Örömöket, célokat, magunknak kell kiverekednünk s ez már; magában véve is nagyszerű feladat.

Csak nem kell megállani; annál kevésbé hátralepni. Aki tele van életkedvvel s hozzáillő erővel, azt a sors nem bírja a két vállára fektetni.

Magam a legjobb Örökséggel indultam neki az életnek: a legtökéletesebb -egészséggel. Ezzel elbírtam mindent. A sok jót is, a sok rosszat is.

Ezentúl pedig a sors elkésett attól, hogy rajtam kifogjon, mert már nem harcolok vele. Önmagamért nincs többé miért küzdenem. Nyugalomba vonulok.

Miről beszélgethetnék könnyebben és szívesebben, mint arról, ami belőlem már úgyszólván a nagy nyilvánosságé, tehát nem követek el az emlegetésével indiszkrétciót!

Az irodalmi életemet, az írói pályafutásomat értem.

Ebből foglalkozom össze egyet-mást. Ha eközben másfelé is elkalandozom, az csak magyarázatszámba megy. Ez elől egészen kitérni nem lehet.

Bejelentem teljes igénytelenségemet. Ha a t. olvasó szíves lesz a várakozását a minimálisra lefokozni, akkor nem éri nagy csalódás.

*

»Poéta non fit, sed nascitur.« A költő nem lesz, hanem születik. — Féligazság! — Szerencsés körülmények összejátszása nélkül nincs költői kibontakozás.

Erős lelkek számára még a sors csapásai is lehetnek »szerencsés körülmények«. Az isteni szikrát az élet zaklatása fellobogtathatja; de a nagyon is zord viharok teljesen elolthatják. Legsenyvesztőbb a szürke, ese-

ménytelen, gépies rabszolgasors, az egyhangú mindennapiság, a sárban cammogás, a szüntelen iga vonás, amely állandósítja a lelki élet hiányát. Ez a bizonyos halál.

A hare, a küzdelem, a háborgás, az elégedetlenség, a lázadás: megannyi forradalmasítója a tehetségnek. Ettől a vér felpezsdül; az akarat megacélosodik; az élet-erő megduzzad. Az ember érzi magát. Elibe toppan a sorsának és birkózik vele. Az akadályt legyőzi. Csak elpuhulni, elernyedni nem szabad. Mert a gyenge elbukik. Minden sikernek ára van. Egyszer a szívünk vére, máskor a belőlünk fakadó könnytenger. A költő születik ugyan a rátermettségével, de ezt vadóc mivoltából édes gyümölcsöt termő nemes alannyá fejleszteni csak szívós és önfeláldozó fáradsággal lehet.

Ritka az olyan istenáldotta költő, aki készen pattan ki Juppiter fejéből. A legtöbben keserves Golgotáját járják végig a vergődéseknek, a kísérletezéseknek, a bizonytalanságoknak; annak a lehangoló, megbénító érzésnek, tudatnak, hogy alkotásuk csak halvány mása, gyenge utánzata annak a szépségnek, amely a leikökben él és onnan kikíváncozik; de amelynek az előcsalogatására, kifejezésére nincs elég erejük.

Sohasem szabad megelégednünk az első, fogyatékosnak érzett kísérlettel. A tökéletesítésnek alig van határa s aki ambíciós költő, az nem ún bele a saját kritikája provokálásába, a művei simításába, szépítésébe, hibái felfedezésébe és kijavításába.

De miért disszertálok én itt *költőkről*, amikor verseim nincsenek?

A Kisfaludy-Társaság a tagjait két csoportra osztja: költőkre és írókra. Költők: akik fantáziával dolgoznak s meséket szönek; írók: akiknek a költés nem főfoglal-

kozásuk, hanem akik esztétizálnak, kritizálnak, essayt írnak, tehát okos emberek. Így kerültem én annak idején a költők közé, mint a képzeletemből élő tollforgató. Ámbár csak a novelláim mesék. A természet-ről csupa igazságot írok, költői mezbe öltöztetve.

Hány kész művet kezdtem én újra meg újra megírni, amíg végre ki mertem adni a kezemből! Az *Akácvirág* című elbeszélésemet hatszor írtam meg elejétől végig. A *Dinamit-ot* háromszor. De ha az »ihlet« szárnyat növeszt, akkor nincs akadály. Az utcán virágzott ki bennem *Valami a tavalyi nyárról* című hangulatom; rohantam haza, hogy rögtön megírjam. Egy szót sem kellett az első kéziratomon változtatnom. *Hajnal* című rajzomat nyári pirkadáskor írtam az ablakom párkányán, derengő világosság mellett, szinte vonásról vonásra ellesve a hajnalt. Csak nem szabad önmagunkkal hamar elégedetteknek lennünk. Amikor mások bírálják bennünket, akkor már elkéstünk a hibánk helyrehozásával. A költő születik; de hogy igazi legyen, önmagát kell még egyszer megszülnie szigorú önbírálatával.

A költő »munkája« a legnagyobb gyönyörűség. Bármenyire emésztí is a költőt, mindig élvez mellette. Hisz' az írásaiban ő is benne él. Bús történeteit megkönnyezi. A vidámakon ő kacag először. A képzelete csapongásait hihetetlenül tudja élvezni. Amikor látszatos lustasággal hever, tétlenül, a lelke akkor telik meg alkotó feszültséggel. Tündérvilágokon suhan végig. Úgy csap le egy-egy gondolatra, mint a sólyom. A kész téma megírása részegítő gyönyör. Igaza volt Mikszáthnak, aki azt mondta, hogy ő sohasem dolgozott, mindig csak játszott. De ez a játék isteneknek való.

Az édesanyám rajongott az irodalomért. Költői hajlandóságomat őtőle örököltem. Eleinte szívvel-lélekkel romantikus voltam. Határtalanul szerettem Jókait, meg- Tompát, A lelkem apját éreztem bennök. Nyári délutánokon késő estig ültem valamelyik nagy eperfánk tetején, mohón merülve bele a Kalózkirályba, a Fekete gyémántokba, a Virág-regékbe. Alig lehetett lepiszkálni onnan. Egyszer le is estem, éppen a fa alatt kerdőzö mérges természetü svájci bikánk hátára.

Szultán a meglepetésében elfelejtett haragudni. Örült irammal menekült a furcsa hátbavágás után a fa alól. Az ő széles párnás háta megmentett attól, hogy valamimet kitörjem. De magam is iszkoltam ám a baleset színhelyéről.

Első kétségbeesett fejtörésem, alig nyolcéves koromban, a világ végének a problémája volt.

—Hol van a világ vége? — Ez a gondolat nem hagyott nyugodnom. Elbújtam a kertünk bokrai közé s ott emész- tödtem ezen a megoldhatatlan kérdésen.

Szegény kis agyam majd szétpattant. Elképedtem attól, hogy akármeddig repül a képzeletem, sehol sem talál kerítésre, falra, égig érő hegyre, Óperenciás tengerre, ahol a világnak vége volna. Minden akadályon átsegített a képzeletem. Megint csak azt kellett kérdeznem önmagam- tól: hol van a világ vége?!

Végre is késő este kimerülten futottam az anyámhoz, hogy megtudakoljam tőle: hol van a világ vége.

Az anyám már kerestetett. Aggódott értem, hogy hova tűntem úgy el. Amikor rám talált s a kérdésemet hallotta, jól elagyabugyált.

—Itt van a világ vége, — mondta megkönnyebbülten. Ebbe bele kellett nyugodnom. Pedig máig sem tudom, hol van a világ vége.

Az édesapám típusa volt a férfias férfiaknak. Magas, szikár, izmos volt a külseje. A belső lényé határozott, erélyes, nyugodt, igazságos. Ma is ideálom az emléke.

Legtitkosabb kritikáimmal sem bírtam elérni.

A föld népével bajlódó gazdaember volt; de sohasem káromkodott.

Vendégszerető házat vitt; de egy korty bort sem ivott az ebéd, meg a vacsora idején kívül. Akkor is fele víz, fele bor volt a poharában.

A dohánymonopólium kezdetén harminckettedmagával fogadta meg, hogy nem dohányozik többet. Egyedül ő tartotta meg; pedig nagy pipás volt.

A vármegye legjobb lövője hírében állott, ami máris példaképemmé tette. De a lélekjelenlétét csudáltam legjobban. A sok eset közül egyet elmondok.

Friss virslire jöttek hozzánk vacsorára a kalabriászozó társai. — Alighogy leültek a pártihoz, kétségbeesett sikoltozás támadt odakint: Tűz van! égünk!

Az apám pillanatok alatt a konyhában volt, ahonnan a vészhangok hallatszottak. A kémény kigyulladt s a szikrazápor csakúgy hullott a tűzhelyre.

A konyhában csak kétségbeesve sikoltozó nők voltak. A férfiseléség mind távol volt. A vendégekre nem lehetett számítani, azok elvesztették a fejőket.

Az apám egymaga volt gondolkodó és cselekvésre alkalmas élőlény. Pillanatok alatt cselekedett.

Kirohant a tűzi lajtorjáért; azt két ember erejével becipelte a konyhába; előkapott egy fejszét s a hosszú lajtorja végét egypár hatalmas csapással megkurtította. Eközben pokrócokat dobott a vizes dézsába. A lajtorját a kéménylyukba állította, felkapta a vizes pokrócokat; felment a lajtorján a kéménybe, ott eloltotta a tüzet; azután

lejött, megmosdott és szó nélkül folytatta a játszmáját. — Ennek elejétől végig tanúja voltam, mint kis gimnazista.

Az életem válságos perceiben mindig eszembe jutott az apám. Az ő határozott higgadtsága volt a talizmánom.

Egyáltalában rendkívül szerettem volna mindig hasonlítani hozzá, mindenben. A lényének sugalló ereje volt rám. — Azt, hogy a természetet annyira megszerettem, öneki köszönhetem. És még valamit, ami belőle áradt szét mindnyájunkra, akik a családjához tartoztunk.

A fanatikus magyarsága volt ez.

Pedig nem estek nagy szavak a családukban hazafiságról, ami oly magától értendő volt, mint az, hogy levegő nélkül nem lehet élni. De az apámból sugárzott a tiszta nagy magyar érzés. Ahogy a nagyjainkról beszélt, ahogy régi magyar nótáit dúdolta, ahogy magyarul tudott, mint a legnyelvtudóbb akadémikus, ahogy magyar erkölcsben, puritánságban példát mutatott nekünk: olyan volt az én lelkem szentélyében, mint a magyarságom forrása. Amíg élt, nyolcvanhatéves koráig, mindig tanultam tőle magyarul.

A magyar föld nemcsak a testünket táplálta, hanem telki emlőnk is volt.

Ezt a magyar földet művelte az apám.

Kiviszegetett a gazdaságaiba és rákapatott ezzel a természetre.

Amíg ő a dolgait végezte, magamban barangoltam a virágos pusztán.

Zsongott az élet körülöttem. A szellő megrészegített. Az ég elbűvölt. Odáig szerettem volna futni, repülni, ahol az ég összeér a földdel. Álomban is odakint voltam. Ez lett az elemem, az életem, a vágyaim vágya, a szerelmem, az imádságom.

Az apám vezetett el mindenfelé. Rajta keresztül lettem természetimádóvá.

Költővé kellett lennem.

Az első csapás a korparéti kaszálón ért.

Addig kajtattam rajta szimpla puskámmal, amíg fel nem vertem egy fürjecskét, amelyet, Isten tudja, hogyan, lelőttem.

Magam is csudálom, hogy akkor meg bírtam maradni a bőrömben. Ez volt az első fürjem! Felakasztottam a madáraggatómra.

Vágtatok tovább, mámoros hevülettel, hogy hátha még egyet sikerülne lőnöm. Egyszer lenézek boldogító zsákmányomra, hát — nincs! A sok szaladgálás közben annyit rázódott, hogy a nyaka leszakadt, a teste elveszett; csak a feje volt meg az aggaton.

Mély keservemben ez volt egyetlen vigaszom.

Így mégis bizonyíthattam, hogy fürjet lőttem.

*

Kis gimnazista koromban már mutatkozott bennem az írói hajlandóság.

A magyar dolgozataim a legjobbak voltak az osztályomban. Az egyik tanárom fel is olvasott egypárt a magyar óra alatt, példaképpen.

Első ilyen sikeremet »Szüret« című dolgozatomf mai arattam. Ettől kezdve szívósan ambicionáltam, hogy az ilyen feladatokban én legyek az első.

Azután elkerültem Pozsonyba, német szóra. Akkor még lehetett ott németül tanulni. Ez volt első eltávolodásom a szülei háztól. Egypár mulatságos epizódra ma is jól emlékszem ebből az életemből.

Első ebédem a kosztadóimnál nagyon elszomorított. Otthon bőséghez voltam szokva. Négy tál étel mindennap,

vasárnap eggyel több. A német tanítóbácsinál, ahova ellátásra adott az édesapám, bizony csak három tál étel volt. Akárhányszor csak kettő. Nagyon lehangolt nyomorult sorsom ilyen forgandósága.

Alig is vártam, hogy karácsonyi vakációra hazakerülhessek.

Akkor még olyan volt a vasúti közlekedés, hogy Pozsonyból jövet, Budapesten meg kellett szállani, mert közvetlen vonat nem indult Debrecen és Nagyvárad felé. A pályaudvaron tanácstalanul ácsorogtam. Pénzmag minnél kevesebb akadt nálam. Hátha a váróteremben (III. oszt.) tölteném az éjszakát? ...

Odasompolyog hozzám egy velem egysorson lévő nyájas idegen. Kitalálta a bajomat, amely az övé is volt.

— Szálljunk meg együtt valahol, — indítványozta. — így olcsóbb lesz.

Elfogadtam az ajánlatát. Megszállottunk egy zugvendégfogadóban. Nemcsak közös szobában, hanem az egyetlen közös ágyban is.

Valahogy összebújtunk benne. Először fejjel az ágy két másik végére fekve; de így nem sokáig állottam a dicsőséget. Az ipse alsó végtagjai nagyon is az orrom alatt piszkáltak. Kétféjű sast játszottunk tehát, háttal fordulva egymásnak. Eközben mind a kettőnket nyugtalanított az az aggodalom, hogy ugyan ki fia, mi fia lehet a hálótársunk. Megvárja, amíg elalszom, — gondoltam — s akkor kis holmimmal odébbáll. Ugyanígy vélekedett a nyájas idegen is, mert a mozgolódásából éreztem, hogy ő sem alszik.

Így telt el az éjszaka, álmatlanul. Ezért ugyan kár volt közös szállást fizetnünk.

Node szerencsésen hazaérkeztem, és amikor vissza-

mentem Pozsonyba, vittem a házigazdának kosárban hat üveg finom egri vörösbort.

Pozsonyban a finánc megfogott.

—Mi van azokban az üvegekben?— kérdezte.

—Tinta, — vágtam ki, fene önérzettel.

Már-már sikerült elhitetnem, hogy mint diák, hat üveg tintával utazom; de szerencsétlenségemre az egyik üveg eltört s az egri bor illata szétterjedt. Kisült a csempészkedésem. Fizettem mint a köles.

*

Első szentimentális rossz novellámat, első éves jogászkoromban, a »Nagykároly és Vidékének« írtam. Vagy nyolc folytatásban jelent meg és olyan hatást tett rám, hogy egy pár esztendeig csak az asztalom fiókjának írtam. Címe ez volt: »Az elmúlt időkből.« Sokáig úgy voltam vele, mint a visszajáró kísértettel. Ha rágondoltam megborzongtam. Enyhülésem akkor kezdődött, amikor végre megfeledeztem róla.

Lassanként összegyűlt egy kis útitáskára való kéziratom. Egyszer *egy* rossz pillanatomban halálra ítéltém valamennyit és befűtöttem velők. Úgy éreztem, mintha gyilkos lettem volna. A lelkiismeretemen kívül más vádlóm nem volt. Azzal pedig szépen megalkudtam.

Hanem a sok elhamvadt témát sokáig sajnáltam.

*

Volt az életemnek olyan időszaka is, amikor egy asszony tartotta bennem a lelket.

A feleségem.

Az egyetlenegy igazán nekem való asszony a világon.

Mindenki más vagy tőlem szökött volna el, vagy én őtőle.

A szabadság vágya mindig féktelenül tombolt bennem.

Ez az egyetlen asszony volt az, aki ezt elbírtá és áldott szelidségével enyhítette.

Csudálatos érzéke volt az okos, igazságos, elfogulatlan és mégis buzdító kritikára.

Magától értendő, hogy minden írásomat rögtön felolvastam neki. Az arcáról olvashattam le a kritikáját. Lelkesítése nélkül sohasem lettem volna íróvá.

Az ő kedvéért pályáztam egyszer — először és utoljára — egy irodalmi pályázaton. Akkor még az ilyesmiknek jelentőségük volt. Minden lap részletesen közölte az irodalmi társaságok működését. Még a jelenvoltak névsorát is. Hát még az irodalmi pályázatok milyen érdeklődést keltettek!

Ezt a pályázatot az »Ország-Világ« szépirodalmi hetilap tűzte ki. A »Vasárnapi Ujság«-on kívül nem is volt akkor több ilyen tekintélyes szépirodalmi közlönyünk. Benedek Elek szerkesztette. A pályabírák közt pedig Ágai Adolf neve is ékeskedett.

A pályázat lejárátát megelőző este nyolc órakor kerültem haza. A feleségem kedvetlen volt. Szó esett a pályázatról, meg arról, hogy mégis csak meg kellett volna kísérlesem valamit, hisz a sült galamb nem repül az ember szájába.

Ez volt a legérzékenyebb oldalam. A lelkembe nyilait.

A feleségem kevesli, tálán kicsinyli az energiámat...

Csak azért is pályázom! Még van rá egy éjszakám...

Leültem az íróasztalomhoz. (Ezen az íróasztalon születtem meg íróvá.) Éjfél után egy órakor kész volt a kéziratom.

A feleségem ott kézímunkázott mellettem.

Minduntalan rám-rám tekintett. Mindannyiszor éreztem a szemét. A drága csillogó fekete szeme tüzelte a lelkemet.

Amikor az utolsó mondat végére pontot tettem, biztató mosollyal kért: olvasd fel.

Felolvastam neki a pályaművemet. *Proletárok* volt a címe. (Benne van *A szabad ég alatt* című könyvemben.)

A végén megölelt.

— Ezzel megnyered a pályadíjat, — mondta, szent és fanatikus meggyőződéssel.

Másnap reggel hordárral küldtem el a kéziratot a szerkesztőségbe, mert postára adnom késő lett volna. A pályázati határidő aznap délben lejárt.

És a »Proletárok«-kal megnyertem a pályázatot.

A feleségem egyáltalában nem volt meglepve.

Ő bizonyosnak tartotta, hogy így lesz.

*

Ettől kezdve túl voltam a Rubikonon, nyitva volt előttem az írói pálya. Minden kéziratomnak rögtön volt helye. Megjelent első természetimádó könyvem: *A szabad ég alatt*. Tóth Béla tárcát írt róla a Budapesti Hírlapban. Kész ember voltam.

Ennek már több mint negyven esztendeje. Egy kis emberöltő telt el azóta. Első kiadóm erre az említett könyvemre Singer és Wolfner volt. Azóta is szoros, meleg összeköttetésben vagyunk. A legtöbb könyvemet ők adták ki. Utánuk az Athenaeum következik, ahol hét könyvem jelent meg, többnyire díszkiadásban és illusztrálva.

Az első nyilvános irodalmi elismerés akkor ért, amikor a Petőfi-Társaság 1894-ben, harmincegy évvel ezelőtt, a tagjai közé választott.

Három évvel később Kisfaludysta lettem.

*

Vagy tíz jelöltje volt akkor a Kisfaludy-Társaságnak,

amelynek az elnöke Gyulai Pál, alelnöke pedig Beöthy Zsolt volt.

Egyszer megbukni a Kisfaludyban, tisztesség. Én is buktam egyszer, amikor öt vagy hat szavazatot kaptam.

Soha semmiért sem kilincseltem. Nem értettem hozzá, hogy adminisztráljam magamat. Eszemben sem volt, hogy kijárással érjek el valamit. Nem tartottam volna a sikert írói érdememnek.

Még az iránt sem érdeklődtem, hogy jelöltek-e. Bartók Lajos, aki távoli rokonom volt, jött hozzám a jelöltségem hírével és *őtőle* tudtam meg, nem kis meglepetésemre és aggodalmamra, hogy *illemlátogatásokat* mégis kell tennem a *korifeusoknál*. Ez már etikett dolga. Ez elől nem térhettem ki. Be kellett magamat mutatnom az öregeknek.

Elmentem Gyulaihoz, Beöthyhez, Szász Károlyhoz és Szigeti Józsefhez, *tisztelegni*. (De nem pártfogást kérni.)

Mindig emlékezetes maradt számomra Gyulai Pálnál tett látogatásom.

Különös súlyt vettem rá, hogy félre ne értsen és ne lásson bennem — kéregetőt.

Gyulai a Főherceg Sándor-utcában lakott, a saját házában.

Beküldtem hozzá a névjegyemet, fogadott.

Illő reverenciával mondtam meg, hogy egyedüli célom a bemutatkozás és hogy nem kérem pártfogását.

Rám nézett. Végigmért. Kezet nyújtott. Leültetett.

Nagyon szívesen beszélgetett velem. Rákerült a sor a Petőfi-Társaságra, melynek akkor Jókai Mór volt az elnöke. Jókait Gyulai nem nagyon szerette. Le is szólta kissé a Petőfi-Társaságot.

Feltámadt bennem a magyar virtus.

Én most szembeszállok Gyulaival és bebizonyítom neki, hogy nem vagyok opportunus.

Illő tisztelettel védtem a Petőfi-Társaságot; de egy kicsit diplomata is voltam. Azt mondtam, hogy szükség van egy emelkedési fokozatra, mielőtt valaki elérheti a Kisfaludy-Társaságot. Nagyon jó az, hogy Petőfi-Társaság van — a minorum gencium számára.

Megint jól megnézett. Azután megenyhült. Tetszett neki a »disztinkcióm«.

Azzal búcsúztunk egymástól, hogy felírta a lakásomat, a látogatásom visszaadásának a szándékával. A küszöbön még így szólott hozzám, anélkül, hogy kérdeztem volna:

— Vannak esélyei. (Akkor még az elbeszélést »beszély«-nek mondták.)

Ebből sejthettem, hogy rám fog szavazni.

A kilenc vagy tíz jelölt közül egypáran visszaléptek. A társaság pedig egyedül engem választott meg tagjává, ami óriási feltűnést keltett.

A magyarázata — nem a feltűnésnek, hanem a megválasztásomnak — talán abban is volt, amit Rákosi Viktor a választás előtt egypár nappal mondott nekem:

— Nincs ellenséged.

(Ha én ezt magamról ma is elmondhatnám!)

Az elbeszélő irodalom alapja a képzelet. A természetfestés az igazság. Ebben lehetetlen megmozdulni a természet ösmerete nélkül. A legköltőibb színezés is üressé válik, ha nem igaz. Hát még ha a téma nélkülözi a teljes realitást. A természet költője nem mesemondó. Hitet kell tennie arról, hogy igazat ír.

Egyetlen sort sem írtam le a természetről, amelynek az igazságáról meg nem győződtem volna. Pedig van

eddig tizennégy természetimádó könyvem, nem szólva ezeryi ilytárgyú, könyvben meg nem jelent írásmról. Csak a hangulatozásban voltam poéta.

Mindig figyelve, mindent ellesve, megtanulva, jártam és járom a természet világát. Elfogyhatatlan benne a tanulni való. Ami fáradhatlanná tett, az a vadászszenvedélyem volt.

A vadász mindenütt ott van; mindig készenlétben van és semmi sem sok neki. A napnak, az évnek minden szakában: éjjel-nappal, hajnalban, alkonyatkor, forró kánikulában, étlen-szomjan, ázva-fázva, veszedelmekkel szenibeszállva, nélkülözve és egymagában is; a vadász kint van a természetben s olyan helyeken fordul meg, ahova senki más sem követi, hacsak a vadásztársa nem. A vadász előtt minden nyitva van a természetben. A vadásznak a természetet úgy kell ösmernie, mint a természettudósnak.

Egyik nagy büszkeségem, hogy a Magyar Királyi Madártani Intézet tiszteletbeli tagjának nevezett ki. Mint vadász lettem ornitológussá. Természetimádásom gyönyöre összefolyik a vadászat örömével. Egyik fejleszti a másikat. Együtt és külön-külön: egész férfit nevel mind a kettő.

Az ember a legfelségesebb képeket látja odakint folyvást. Minden szép a természetben, csak meg kell látni tudni a szépségeit.

A lelkünket rá kell nevelni erre a meglátásra.

A szem itt csak optikai műszer; a világosság, amely látni enged, a lélekből sugárzik.

De még ez a nagyszerű látás is hiányos egymagában.

A természetet nemcsak látni, hanem hallani is, érezni is kell.

Én az egész lényemben érzem, mint az Istent. Vele,

benne, általa, neki élek. Bizonyos, hogy itt engem család sosem érhet. Az igazságai nem változnak. Ezeket megismerhetem, s minél jobban ismerem, annál jobban csodálom, annál fanatikusabb hívévé válok, erősödöm.

Minden lépésünk után, amelyet a természet megismerése felé teszünk, végtelen perspektívája nyílik előttünk az új meglátásoknak.

Az emberi költészet eltörpül a természet költészete mellett. Minden, ami emberi képzelet, jelentéktelen a természet valóságaihoz képest. Nincs szín, nincs határtalanság sem nagyban, sem kicsinyben, amit a természet magába nem foglal. Az emberi képzelet holtra fáradtan merül ki a természet igazságai felé siettében.

*

Hallom a természetet.

Hallom kétféleképpen. A testemmel is, a lelkemmel is.

Mindent, ami valóságos nesz, ami a természet fizikai hangja, igyekszem megérteni. Az ilyen hangok néha oly finomak, halkak, hogy alig bírjuk felfogni.

A természet százféle nyelven beszél. Ahány állatja, kivált madara van, de még a rovarai is, mind beleilleszkedik a természet roppant zenekarába. Micsoda andanték, adagiók, staccatók, allegrók, fortisszimók, crescendók és pianisszimók vannak ebben a költői zeneműben! A szenvedelmek minden felharsanását, a kétségbeesés és a fájdalom zokogását, a szerelem ujjongását, a diadal himnuszát, a vereség gyászindulóját, mindet hallhatjuk, művészi rögtönzésekben, kíváncsiságot keltő szünetekkel, pauzákkal tarkítva.

De ezzel az én számomra még nem merül ki a természet muzsikája.

A leglégiesebbje csak ezután következik.

Nekem a természet a gondolataim számára is zenél.

Ha magányos tünődéseimkor belemerülök a természetbe, a lelkem a legcsodálatosabb dallamokat hallja.

Kezdődik végtelenül finom és halk zsongással, amely messziről hullámzik felém, és keresztül jár, átszellemít, lenyűgöz; előkészít rá, hogy magával ragad hasson.

Azután megszólalnak a misztikus szólamok; váltakozva csendülnek fuvalás dallamba, sohasem hallott zenekíséret mellett, amely a mindenségnek állandó, remegő sóhajtása.

Mintha napsugarak citeráznának a levegő húrjain s a felhők csillanó üstökén.

Mintha az erdő fái elkezdenének búsan, mélyen nyögni és ebből felséges akkordok keletkeznének.

Mintha a harmatcsepp ezüstös pendüléssel gyöngyöznék le a megrezzent gályákról és csudás pizzicatót keverne a természet dalába.

Hallok altató dallamokat, amelyek lágyan ringatják a lelkemet. Valaki hárfázik és ezzel kíséri a fülemüle melodramai csattogását.

A felhős eget villámok szagatják meg, s eközben felharsan a vihar vadászkürtje. Az őserő kebléből feltör a nagy ujjongás, a legyőzhetlenség hirdetése.

Najádok, villik, virág kelyhében lakó tündérek libegnek körül; színes fátyolszárny ok olyan, mint a szitakötőé... minden szárny mozdulatuk zenehang; az egész egybefolyik és másvilági érzések közé emel.

Mindezt érezve, látva, hallva: akarva, nem akarva költővé kell lennem.

Ez a természet zenéje, amelynek a festése szavakkal lehetetlen. De az érzésvilágunk boldogan remeghet meg tőle. Hogy ezzel az érzéssel megteljünk, ki kell mennünk

a szabad természetbe, és igazságaiban gyönyörködve, át kell engednünk magunkat a költői hangulatozásnak.

Ez volt az én írói pályafutásom javarésze.

Ez volt az életem jutalma.

Látni, megérteni, hallani, érezni, élvezni a természetet: ez az életem programja mindvégig.

Ennyit elmondhatok magamról az »Új Idők« velem érző nagy közönségének.

DÉLIBÁB
ELBESZÉLÉSEK

VIRÁGOS PETI.

A magyar Alföldön végigsuhan az enyhe nyári szél és lopkodja róla a rét illatát.

A virágos mező olyan, mintha szivárvánnyal volna telehintve.

Fátyolfelhők pókhálói úsznak odafent az étheri magasságban. Idelent egy pusztai kútgém kapaszkodik az ég felé. Úgy csüng le róla a kútostor, mintha mesebeli nagy madár csőre volna.

A rét laposa felett bíbicek csapongnak, jajongnak, bukfenceznek a levegőben. Fehér hasok megmegvillan eközben.

A lapost sötétzöld nádas szegi. Ing-ring a susogó nád; tétova lendüléssel imbolyognak ott a vadászó réti héjják.

Pacsirta rezeget fel a menyei kék mezőre; onnan leereszkedik a zöld mezőre. Pásztortilinkó van a torokban pacsirta-nótákat fuvolázik rajta.

Valahol mintha millió pici harang csendülne folytonos zúgással: a millió virágon zümmögő méhek azok.

Ahol a határdomb felkönyököl a rónaságra: kezdődik a szemnek elveszően nyújtódzó legelő. Gyep-szónyegén cövekegyenest csücsülgetnek-figyelgetnek az ürgék.

Vércse libeg a mező felett; vízimadarak húznak a nádas közt rejtőző kis tavakra; a víz tükre szikrát hány a nap tüzes csókjától.

Emberhang sehol sincs. Csend borul ott Magyarország szívére. A magyar múltat álmodtatja velünk s a mi ezer esztendőkről regél.

Tündérmeséket sugdos a bujdosó szél erről az ezer évről. Fájó gyönyörűség azt hallgatni.

Be' sokszor siratták itt a felhők a magyart! . . .

Messze a legelőn csikósszárnyék barnállik. Ott legel a ménes.

A fehér gulyák eltűnedeznek innen lassankint, mint valamikor a rétség tündérmadarai, a fehér kócsagok. Az ősi magyar címeres jóságot kiszorítja a tarka. A ménesek arany napjai is elmultak; fogynak a nagy legelők.

A szárnyék sövénye mellett, subájára dőlve, guny-nyaszt a számadó. Jól esik öreg derekának a pihenés.

Körülötte megfogyatkoztak a bojtárok. Mind-össze ketten vannak; a többit elkívánta már a háború. Kandó Marci maradt itthon, a sánta öreg bojtár, aki csak lóháton egész ember; meg Pöszörke Peti, a „virágos“ kisbojtár, aki a csikóstanya mindenese: a „lakos“.

Marci aféle ridegbetyár, aki itt él-hal a pusztán. A szomszéd vármegyén túl sohasem járt. Olyan, mint a tűzok, amely csak a sima síkságon van odahaza. Ahol hegyek vannak, az Marcinak már „külország“. Mogorva vén csont; de két más bojtárral ér fel. Anynyit alszik, amennyit a lován bóbiskolhat. Éjjel is folytonosan szortyog a pipája.

A „lakos“ fiatal legény, aki még katonasoron sem volt. Sok baja van a bajuszahelyével s titkos irigységgel akad meg a szeme a társa ostorcsapóformára eresztett harcsabajuszán. A kalapja soha sincs bokréta nélkül, még a karikása nyelére is bokkrétát kötöget. A vén bojtár „virágos“ Petinek csúfolgatja. Már a falujában is így ösmerik. Ő a manipuláns, meg a szakács. A rend az ő gondja; a tűzre ő vigyáz; annak sohasem szabad kialudni. Még éjjel is van dolga. Amikor leszáll az éjszaka és az egész puszta nyugszik, ő a pásztorcsillagot lesi.

Most éppen a szerszámot tisztogatja s aközben csengő hangon dalolja a kedves nótáját:

„Csikós vagyok az alföldi rónán,
Van jó cserényem, szép pej paripám, hej!
Sarkantyúm a lovam oldalába vágom,
Úgy repülök át a rónaságon.“

Kandó egy sánta csikóval bajlódik s eközben rug egyet a lába közt sündörgő komondoron. A lompos pusztai bakter nagyot vakkan erre a személyeskedésre.

A kölyökbojtár hirtelen elhallgat a nótával s oldalvást sandítva szól rá Kandóra: — de szép hangja van kendnek!

— Néked kontráz ez hékás' — vág vissza hevenyében az öreg s bütyök ujjával az elsompolygó bundás felé bök. De beléreked a szó, mert valami különös mozgolódás támad a ménes közt. A szétszórtan legelő lovak, tudja isten mitől, megriadnak s összeszaladnak, mintha farkast éreznének; az egyik deli kanca horkant; kirúg s úgy kapkodja a fejét, mintha láthatatlan kötőféken rángatnák. Egyszerre csak meg-

fordul és elkezd belevágtatni a világba, minden érthető ok nélkül.

Abban a nyomban nekirugaszkodik-megiramlik a sok négy lábú sárkány és fergeteges dübörgéssel rohan tüskön-bokron át a vezetője után.

„Kísértetet látott“ a ménes!

Más ez, mint a „bogárzás“, amit a kolumbácsi légy járása okoz. A milliárdnyi kis hóhér elől is vakon menekül a jószág; — de most nem rajzik a „féreg“, s a nagy izgalom mégis egyik lóról a másikra ragad. Úgy a patája alá kapja a mezőt valamennyi, hogy meg sem áll, amíg szusszal bírja.

A csikós ilyenkor mutatja meg, hogy ki a legény a lovon. A szökő ménest el kell fogni, vissza kell hozni, mielőtt kár eshetnék benne; mielőtt tilosba tévedne.

A számadó ráeszmél a bajra, göthösen is talpra ugrik s felrikkant: lóra bojtárok! az áldóját! ...

Azokat nem kell biztatni. Lóra csikós, lóra!

Mínthogy a számadó beteges, a lakos nem sokat kérdezi; felkap az ő lovára, amely felkantározva csipkedi a gyepet a szárnyék mellett. Olyan annak a lába, mint a szarvasé; hosszú a sörénye és göndör; hókafeje éjjel is világít. Tán még a fecskét is utóiélné, úgy repül egy kis biztatásra.

A két bojtár egymás nyomában száguld a porfelhőbe burkolt ménes után.

A hóka úgy hasítja a levegőt, hogy szelet támaszt vele. Leng a sörénye, gyászfátyolként lobog. A kisbojtár hozzátapad a lovához, mintha összenőtt volna vele. A hóka nekinyújtózik, mint a nyulat üző agár.

Kandó Marci lemarad mellőle; pedig ugyancsak kiveszi a lova szusszát.

— Elibe! Csak elibe! — biztatja a legényt. A hangja elvész ebben a lélekzetfojtó rohanásban.

A ménes szorosan összetart; egyik sem akar a másiknak engedni. Mind fenn hordja a fejét egyik a másik mögött, olyan közel vannak egymáshoz. A csikók zászlósán lengetik a farkokat. Aki ezt messziről nézné, úgy látná, hogy a lábok sem éri a földet, csak suhannak felette.

Egyre fogy a távolság a szökő ménes, meg a nyomában száguldó csikósok között. A kisbojtár a maga kezére dolgozik; csak a vezető kancát lesi, annak szól most ez a nagy versenyfutás. Csakhogy a kanca lovas nélkül futtat. Patája alól szinte kiszökik a föld. A ménes döngeti a pusztát. De a verseny így sem tart sokáig.

— Még egy kicsit! No még egy kicsit, édes lovam Ráró!

Egyszer csak kigyószik a kieresztett karikás és nagyot pattan a szökve szökő kanca füle mellett.

Ettől irányt kell változtatni. Élesen fordul a ménes eléje s ezzel a mögötte rohanók elé kerül, Kész a kavarodás. A lovak összegabalyodnak; lassúdik a futásuk. Mire Kandó odaér, fújva-prüszkölve kocog összevissza a megzavarodott ménes. Vége a kísértetlátásnak. Ezután már gyerekjáték a csikós többi dolga.

Amikor a bojtárok visszakerültek, megszólalt a számadó:

— Hallod-e, Kandó, ez a kölyök még a nyakadra nő, túltesz rajtad, meglásd.

Marcit elfutotta a pulykaméreg; de restelte mutatni, hogy az elevenén találták.

— Esmérem, amióta kibujt a tojásból, — dohogta. — Libapásztornak indult; annak hát jó is lett vón. Akkor is ilyen virágos volt. Még a hajában is virágot viselt, mint a többi lányok.

A számadó kötekedő kedvében volt; a kisbojtár pártjára kelt. — Fiatalnak a világ, Marci, a virág is, a lány is. Neked már csak a bagó való.

A vén bojtár bozontos szemöldöke megrándult. Rekedt hangján morogta:

— Nono, ami igaz, igaz; de az is igaz, hogy a valamire való csikóst elverni sem lehet a ménes mellől; ez meg örökké faluzik. Nem ám a templom kedvéért; hanem szoknya után futos. Az ilyenből legyen csikós? (Fitymálva húzta fel a vállát.)

A legény sem állhatta tovább szó nélkül.

— De sokat nyiszorog kend, mint a kódus talyigája. Mit tud kend a templomhoz? Azóta se' volt kend ott, amióta szenteltvízre tartották.

Kandó nem hagyta magát. Ugratta a legényt.

— Tudom én, amit tudok, hogy ki hordogatja a Sajtárék Jucikájának petrence-számra a virágot, pedig holmi tejfelesszájú bojtárinasnak onnan kint tágasabb.

Peti felpattant, mint a hörsög.

— Aszondom, ne öccsön-kőccsön annyit, mert ist' úgyse baj lesz. Addig mondogatja, amíg meg nem lékelem kendet.

— Csiba kölyök! teszed el azt a békanyúzó? — mordult a bicskáját szorongató fiúra a számadó. Nem folytathatta a dorgatóriumot, mert a kutyák ugatni

kezdték s oda kellett figyelni. Lovas staféta jött és Pöszörke Peti csikósbojtárt kereste.

A számadó megsejtett valamit. — Csak tán nem behívó? — kérdezte és rábámult Kandóra, mintha azt mondta volna vele: na hékás, egykettőre magunk maradunk a ménes körül.

Biz' az csakugyan behívó volt, rögtönös jelentkezést parancsolt. Itt nem lehetett a dolgot húzni-halasztani.

Petinek felragyogott az arca; büszkén nézte végig a vén bojtárt s a számadó elé toppant.

—Számadó uram, én ezt már alig vártam. Köszönöm az eddigi szolgálatot; meg a hozzám való jószágát; Isten áldja meg minden lépését. Énnekem most még csak egy szép kérésem volna.

—Mi legyen az fiam? beszélj bátran.

—Adja kölcsön a lovát; visszahozom estére. Belátogatnék még a faluba utoljára.

A számadó bólintott. — Búcsúzni szeretnél valakitől, úgy-e? hát csak erigy, Isten hírével erigy.

A kisbojtár egyet perdült s felpattant a hókára.

Útközben tele szedte a markát virággal, mint mindig, amikor Jucikának vihette. Csak most az egyszer még oda is adhatná! . . . Csak beszélhetne vele még egyszer utoljára. Hisz' ki tilthatja azt meg, hogy a pásztorcsillag éppen a szegény pásztornak ne ragyogjon? S az a csillag, meg minden csillag együtt, fényes nappal is ott tündöklött a Jucika szemében.

A piactéren mutogatták magokat a falu mosolygó virágszálai minden vasárnap délután. Most is vasárnap volt. Peti oda tartott. Messziről megösmerte a szíve tündérrózsáját, aki körül öneki olyan ingóvá-

nyos volt a világ. Már odanyújtotta a bokrétáját; de el sem kezdhett búcsúzni, mert Isten tudja honnan, ott termett a vén sas és lecsapott közéjük. Sajtár Dániel gazduram ráripakodott a leányára:

— Neked sincs jobb dolgod, mint hogy akárki-fiával szóba állj?! ... ha virág kell, ott a kertünk, mit szorongatod ezt a szemetet? ... Te meg (itt Petihez fordult) hordd el magadat innen, amíg jól vagy; magadhoz valót keress! Minden valamirevaló legény katona s lám, az ilyen vasgyúró itthon lebzsel.

Peti rákvörös lett. A méltatlan vádra úgy megzavarodott, hogy szólani sem tudott. Majd hogy a föld alá nem sülyedt. Csak ennyit mondott:

— Iszen megyek már, megyek!

De hogy hova, azt minek mondta volna? Kinek is mondta volna?

— Jucika mégis kitalálta és elsápadt. A szeme könybe borult.

Ennyi volt az egész búcsúzásuk.

*

Eszkendők teltek és elkövetkezett Magyarország legsötétebb éjszakája, amilyenről még a gonosz őrület sem álmodhatott. A háborúvesztést nyomon követte az árulás.

Ha százszor ezer évet ér is meg ez a porig alá-zott, minden nemzeti gyalázatot elszenvedett ország, akkor is ott fog égni az arcán a vörös szégyenfolt. Amíg magyar lesz a világon, az anyák ezzel fogják rémíteni rossz gyermekeiket. Az apák pedig szégyelni fogják azokat, akik bűnösök voltak abban, hogy ezt a sorsot, ezt a bemocskoltatást a magyar történelem nem birta elkerülni. A mi történelmünk lapjait mind-

addig csak a hazáért vívott becsületes harcok tették véresekké, és meg kellett érnünk, hogy az évezredek honvédő harcok után hazát eltipró hazátlanok ülhessék itt a magyarság megfeszítésének az orgiáit. Nekünk idegen söpredék, magyar álarc alatt, tiporta sárba nemzeti lobogónkat! A magyar cimert megcsonkították, meggyalázták! Előrohantak a rég lesbenálló hivatásos hazaárulók és végrehajtották, amire oly ördögi szívóssággal készültek: a nemzetgyilkosságot.

Az Erynniszek vad fúriái mind rajtunk kacagtak.

Befurakodtak közénk és mérges gázként surrantak át a nemzeti széthullás repedésein.

Szövetségeseik, bűntársaik, mindent elkövettek, hogy nemzetközivé aljasítsák az Úristen legnemzetibb népét.

Istent s Hazát tagadva, kezet emeltek mindenre, ami a magyarságnak szent volt: hitünkre, oltárainkra, hagyományainkra; mindarra, ami magyart és nemzetit jelentett.

Testi-lelki fertőben tobzódva terjesztették a méetelyt.

Vérbe borították s szennyel árasztották el a magyar földet.

Raboltak, gyilkoltak s eszményeink templomait egyenlővé igyekeztek tenni a föld színével.

Ami magyar volt, arra rátiportak s a magok telhetetlen alvilági bálványának áldoztak fel bennünket.

Astarót volt az istenök, nem a keresztre feszített Jézus.

A keresztet ők a magyar nemzetnek szánták.

Az emberiség salakja az emberiség koronája fölé tolakodott.

Dégénéralt és a saját fajuktól is megvetett sehonnaiak marcangoltak bennünket.

A vérivás gyönyörűségök volt. A magyar élet gyilkos ösztönüknek volt vörös posztója.

Előbb körülhálózták ezt a nemzetet, mint a pók; azután kígyóöleléssel ropogtatták meg csontjait.

Világszégyenévé, világnyomorultjaivá züllesztettek bennünket.

Szent István elárult birodalmának s Mária országának korlátlan zsarnokai jött-ment kalandorok voltak, akik a saját istenöket is megtagadták.

Elég volt nemzethű magyarnak megmaradni, hogy az „új világrend“ ellen lázadó forradalmár sorsa várjon valakire, üldözéssel, gyötréssel, halálos fenyegetéssel és halálbüntetéssel. Az „új világrend“ pedig mindennek a megsemmisítését jelentette, ami becsület, erkölcs, emberi tisztesség és főképen ami nemzetien magyar.

Ami valaha nagy volt, szép volt, dicső volt és emlékeztetett a magyar múltra, azt pusztulásra ítélték, a féktelen terror minden eszközével.

Lehet-e ezt valaha elfeledni? Van-e elég mennyköve a magyarok Istenének, hogy szétzúzzon és feléggessen mindent, ami ezeknek a fertőzötteknek a ragályát terjeszthetné?

S hogy túlcsonduljon a pohár, még az ellenséges „megszállás“ gyalázatát is el kellett miattok szenvednünk.

Soha diadalt nem aratott hordát hoztak a nya-

kunkra, amikor már teljességgel le voltunk fegyverezve.

Előbb ördögi ármánnyal játszott bennünket a kezökre a világtörténelem legrághatóbb ámulása; azután elszedték utolsó szuronyunkat is, hogy se égen, se földön ne találjunk védelmet ellenök.

Gúzsba engedték kötni kezünket-lábunkat, hogy meg se mozdulhassunk, amikor honi viperák marják belénk mérgöket. Meggyaláztak, arculköptek, mindenünkből kifosztottak és börtönök csöcselékét szabadították ránk.

Eszméltre térésünk előtt már ott hevert Magyarország ledőlt szobra a förtelmek iszapjában, ahova azok döntöttek, akik nem ösmernek sem Istent, sem Hazát, sem nemzetet.

Haldoklásunk agóniájában azután ránk vetette magát a „hódító“. Jött, hogy a szélütötte magyarság tetemén lakmározék. Hogy megszagassa vonagló beleinket; megkívánja vesénket, májunkat, s mindenjünköt béklyóba verve rugdosson, kínozzon; önmagának is céltalanul pusztítson itt, csupán csak a barbár kártevés brutális ösztönével.

El kellett túrnunk mindent. A végképen kimerült, élődiktől ellepett magyar oroszlán, amelynek mennydörgő hangja a Kárpátoktól az Adriáig hallatszott azelőtt, még hangot adni sem bírt.

Látnunk kellett, hogy púderes, kifestett, fűzőbe szorított hímzemű kurtizánok uniformisos figuráira mosolyognak, velök barátkoznak *magyar* (!) városok olyan asszonyai és leányai, akik nem rettentek vissza attól a gyalázattól, hogy a nemzet vérét szívó ellenségnek diszperditáivá sülyedjenek.

A fátyol, amelyet erre a lángoló szégyenre borítottunk, meggyullad s elhamvad; nincs ami ezt az égő gyalázatot eltakarja.

Átok erre a sötét emlékre! És áldás, ezer áldás a megszabadulás pillanatára, amikor a rablóhad, az újjászületett magyar nemzeti hadseregtől nyomon követve, elhagyta kipusztított csonka Hazánknak azt a részét, amelynek a határán tilalomfát állít számunkra a diadalmas világhatalmak zord parancsa.

Ettől fogva újra kezdtünk éledni és élni.

Milyen öröm volt az, amikor a magyar hadsereg végre a fellélegzés boldogságát szerezte meg az önvédelmi jogától is megfosztott, letiport magyarságnak.

Ahol a magyar kürt oly hoszú idő múltán újra felharsant, ahol a Bocskay-süvegek tolldíszére esett a magyar katonákat várók szeme: ott egymás nyakába borultak az emberek és sírva áldották az Istent, hogy ezt megérhették.

Az égigzengő öröm virágesővel fogadta nemzeti reménységünk védőit, a magyar katonákat. Megjelenésök mindenütt ünnep volt. Az ilyen pillanatot soha senki sem feledheti el, akinek része lehetett benne.

Így volt abban az alföldi magyar városban is, ahová a nemzet sorsának jelképes ígéretképen gyönyörű tavaszi verőfényben érkeztek a mieink, március végével.

Elsőnek az antantmisszió bevonulása volt soron és csak a város hivatalos átadása után roboghatott be a magyar katonaság vonata az állomásra.

Amikor a misszió megérkezett, a francia parancsnok jelt adott a magyar delegátnak: „előre colonel!”

A magyaré legyen az elsőség. Aminek az oka

abban rejlett, hogy ahol először a misszió vezetője lépett ki a vasúti kocsiból, őt mindenütt néma csend fogadta. A lelkesedés csak akkor tört ki, amikor a tollas Bocskay-süveg megjelent. Tehát: előre colonel! S a magyar vezérkar daliás ezredese leugrott a peronra.

Ebben a pillanatban együvé dobbant az ezernyi ezer magyar szív s ahány torok, az mind harsonává változott.

— Itt vannak! ... Itt vannak a magyarok! .. .
Dörgött, zúgott az „éljen“.

Az emberek zokogtak. A tömeg előrerohant, mint az áradat, amely hömpölygő sodrással tör utat magának. Nem lehetett ott kordont tartani. Aki hol érte, ott simogatta-ölelgette a magyar ezredet. Bocskay-süveges kisasszonyok serege virágzáppal hintette meg a mi hadseregünk első fecskéjét, aki az illatos felhőszakadás közt azt sem tudta, merre forduljon, hova köszönjön. Úgy hullott rá szakadatlanul a témérdek virág, hogy a francia parancsnok, lobbanó vérenek a lelkesedésében, nem birt uralkodni magán s elbűvölten kiabált az anyanyelvén: colonel! colonel! — de hisz ön mindjárt virágtengerbe fullad! > A kendők galambszárnyakként libegtek s a mámoros elragadtatás szünetlen nyilvánulása közt kezdett hömpölyögni a nyüzsgő nép a misszió nyomában.

Mindenki ott akart lenni a város átvételénél; hisz mindenki meg akart bizonyosodni róla, hogy nem álmodik.

Azután az idegen csapatok eldefilírozták a misszió előtt.

Cammogtak a nehézkes medvebocsok; egyre tá-

volodtak; s amikor eltűntek a szemhatárról, akkor egyszerre belenyilalt a fényes levegőbe egy messze-zengő kürt. A közeledő magyar katonaság kürtöse fújta a menetütemet, hogy csakúgy harsogott.

Ezt mindenki megértette.

Ami erre következett, azt sem leírni, sem elmondani nem lehet.

A tengernyi nép egy szempillantás alatt vulkánná változott s az égig robbantotta ki lelkesedése lángját.

Megint lengtek a kendők, mint megannyi nyugtalanul repeső angyalszárny. A határtalan öröm a lelkek csodálatos harmóniáját zendítette meg. A részeg kábulat indulatszavai keveredtek össze s túlkiabálták egymást. — „Jönnék! ... ott jönnek! . . . azok már a mieink! ... az Isten hozta őket! ...“

Akik sohasem is látták egymást azelőtt, most összelelkeztek, csókolództak. Egymás testvérévé, barátjává vált mindenki. Sietett a sok reménykedő boldog magyar a magyar katonák elé.

Ott volt az öreg Sajtár Dani is a feleségével, meg a lányával, akinek a halványságát még ez a mai nagy öröm sem bírta eloszlatni. Olyan volt szegényke, mint a hervadó virág: — mint a beteg kis madár, amelynek nincs már dalos hangja s csak búsan nézi a neki szomorú világot.

Így volt már régóta s az öregek azért is hozták ide erre a nagy napra; had éledjen, hadd lásson valamit, ami megmozgassa a szívét, a vérét, s amitől meggyógyuljon. Egyre keresték a bajára az orvosságot; de nem tudták, mi leli; csak azt látták, hogy sorvad, fonnyad, elmúlik lassankint, mint a lemenő nap;

Most aztán vitte őket az áradat. Ha nem akartak

volna is, menniök kellett. Dehogyan nem akartak! öreg Sajtár Dani egészen megfiatalodott. Egyre ümmögött-hümmögött, hogy a megindulását ugyahogy leplezze.

— Derék dolog ez! — mondogatta magamagának — és miközben egyik karjával a feleségét, a másikkal a leányát szorongatta, hogy el ne veszítsék egymást: nem bírta elővenni lepedőnyi zsebbevalóját, hogy megtörölgetné vele öreg szemét, amellyel látott is, nem is; — de nem a portól, sem azért, mintha rossz lett volna a szeme, hanem valami egyébért.

A zúgás, éljenzés olyan volt, hogy a magyar vezérkari ezredes nem győzte csóválni a fejét. Hisz így lehetetlen volt hallani azt az ütemes, pompás, földtremető, egyszerre-ledobbanást, ahogy a mieink diszmenetben jöttek, századosuk vezényszavára «jobbra nézz» fejtartással, bátran a szemébe nézve az antant-misszióknak, és azon keresztül az egész világnak.

A francia ezredes, a misszió parancsnoka, merev állásban fogadta a tisztelgést és kitört belőle: magnifique! — nagyszerű!

Egy szoknyás skóttiszt odahajolt a magyar alezredeshez és csendesen modta neki angolul: — Ez egy kicsit másképen fest, mint *azok!* — és legyintett a kezével «*azok*» felé, akik már elmentek.

A magyarok pedig csak lépdeltek előre feszesen, rugalmasan. Fel volt virágozva mindenik. Már az állomáson valamennyi Bocskay-süveg mellé kis bokréta került. Minden puska csövébe egy szál virág volt dugva. Egy sudár fiatal erdő volt az, amely egyszerre virágzik...

— Nini! — rikkantotta öreg Sajtár Dani önkéntelenül.

Abban a nyomban éppen «álljt» vezényelt a százados. Előttök, szemtől-szembe velők, dobbant le a század eleje. Akkor már a fehérnép szeme is ráesett a században valakire. Mindhárman egyszerre ösmerték meg.

Ott állott virágos Pöszörke Péter őrmester úr, tele a melle érdemrenddel, amelyet a harctereken, ki tudja hol s merre verekedett össze, amióta Sajtár gazduram szigorú szavaitól megbeszten beállott katonának. Most is virágos volt, mint mindig. A bokrétás Bocskay-süveg egy kicsit féloldalt volt a szemére húzva.

Jucika olyat sikoltott, mintha kiszakadni készült volna a szíve.

Már nem volt halavány, hanem piros, mint a pünkösdi rózsza. Visszatért az ereje s úgy kirántotta a karját az apjából, hogy a kemény ember csak elképedve nézett utána: — ni, hogy szalad és semmivel sem törődve, dobja magát az őrmester mellére.

Peti sem volt rest, magához ölelte a leányt, aki úgy körülfonta, mint a repkény és gügyögött-pittyeggett, sirt is, kacagott is, nem törődve vele, hogy most mindenki őket nézi.

Sajtár Dánielben meghült a vér.

— Ezt az egész világ látja, gondolta magában; ezen már nem lehet többet segíteni.

Nagy ámulatából az anyjuk térítette magához, érzékeny elragadtatásával:

— Nézd csak édes lelkem uram, nézd, mennyi medáliája van!... micsoda derék, szép legény letl! . . . Nem hiába járta érte annyit a templomot Jucika; — most már megmondhatom, bizony írogattak ezek egymásnak az egész háború alatt; — de hogy már régóta

semmit sem tudhattunk meg róla, annak volt a betege a leányunk. Ládd-e, milyen egészséges lett egyszerre, ládd-e, édes uram lelkem.

Dániel gazda megemberelte magát. Kihúzta a derekát, ő is odalépett az őrmesterhez s kezet nyújtott neki.

— Hát 'iszen jól van no! — mondta nyomatékkal és vont egyet a vállán. Ezzel egy csapásra el is intézett mindent.

*

A kürt megint felharsant. Indulást vezényelt a százados.

Jucika most már az édes anyja keblén folytatta a megenyhítő, gyógyító, boldogságos sírást.

A század ütemesen, feszesen lépdelt. Virágos Peti megsimogatta egy pillantással Jucikát, azután keményen nézett az elvonulásban gyönyörködő francia ezredes szeme közé, úgy diszmenetelt el előtte.

— Magnifique' — mormolta a misszió parancsnoka.

A skót tiszt megint odahajolt a magyar « colonel-hez» és lelkesen súgta neki:

By joe! (teringettét) de szép babája van annak a pörgebajuszu őrmesternek¹....

A század kürtje, meg a katonákat kísérő néptömeg ujjongása, mind messzebbről hallatszott.

Azután lassan elmorajlott, elcsendesedett minden.

De azt a kürtöt most is halljuk.

És hallani fogjuk, amíg Magyarország megint a régi nem lesz.

MÁSODVIRÁGZÁS.

Vacsora után a kis diák szépen köszönt a mamájának, meg a tanár úrnak, azután a nénjébe kapaszkodva, elment aludni.

A tanár úr, mint az utóbbi időkben rendesen, egyedül maradt a nyílt verandán a fiúcska anyjával, özvegy Villásnéval.

Csendes nyári este volt s a falusi nyaraló környékére már ráborult a kezdődő éjszaka homálya.

Az asztal közepén álló ernyős lámpa a fehér abrosz fölé csalogatta azokat a kis csodaszörnyeket, amelyek nappal láthatatlanul bújnak meg a bokrokon, a füvek közt, a növényzet rejtett zugaiban, de amint sötétedik, elkezdenek éledni, mozogni, repkedni, szálldosni és benépesítik az éjszakát; észrevétlenül sűrőgnek-forognak a homályban; finoman érintik zeg-zugos kalandozásuk közben a szabadban ácsorgó, álmodozó ember arcát, mintha megsimogatnák, s ha valahol világosság támad, oda özönlének a fényre, a sötétségbe nyilaló sugárzástól elvakultan.

Vadai tanár úr sebtében vetett egy oldalpillantást az üveges ajtón át eltűnő két testvér felé. A leány is éppen abban a percben fordult vissza, csak annyi

időre, ameddig egy rövidke gondolat tart. Tizenhat-, legfeljebb tizenhétéves virágszál volt. Furcsa kis sötét jelenség, akit a nyári nap alaposan leégetett. Látszott rajta, hogy nem sok hasznát veszi a napernyőnek.

Csak két, mélytüzű szeme világított rajta. Ahhoz a világossághoz már másforma lepkék kíváncsozhattak, mint aminőket az éjszaka a kert bokrai közül a lámpafény felé vándoroltatott.

A tanár úr nagyot szippantott a szivarjából, amelynek felhős füstje éppen jókor burkolta be az arcát azalatt, amíg ez a kis összenézés történt. Villásné ugyan az abroszon országgyűlésező parányi isosaurusok, iguanodonok, archeopterixek és más őslények embrióihoz hasonlatos kis szörnyek iránt érdeklődött ebben a pillanatban; de azért a szeme rárávillant a tanárra is, aki ezt megérezte, csak nem árulta el, hogy tudja.

A tanár úr még nagyon fiatal ember volt, jóval alul a harmincon. Egy kicsit feszes, egy kicsit zárkózott, mintha az egész világ iránt bizalmatlan lett volna.

Hátrafésült rövid haja, angolosan nyírt kis bajusza, hideg kék szeme, szoborszerűen mozdulatlan arca, megannyi külső kifejezője volt komoly nyugodtságának, amely a bensejében is jellemezte. Villásné mindig ilyennek látta attól kezdve, amióta idekerült a házhoz, aminek már majdnem két hónapja volt.

Úgy történt a dolog, hogy Lacika megbukott a harmadik gimnáziumi osztály évváró vizsgálatán és az igazgatója tanácsára korrepetitort kerestek melléje a nagy vakációra. Mindjárt ajánlotta is az igazgató úr a legjobbat, akit ösmert, a saját unokaöccsét, Vadai Eleket, aki csupán csak az úri ellátásért, falusi nyara-

lása viszontszolgálataképpen volt hajlandó erre a «szívességre». Tehát az első perctől kezdve *úr* volt, nem pedig fizetett tanító. Ámbár a legkisebb különös igénye sem volt, mégis mindenki kedvezett neki, — hisz ő volt az tulajdonképpen, aki itt hálára számíthatott. A gyerekekkel úgy tudott bánni, hogy a pajkos kis lurkó már az első héten kezes báránnyá változott a keze közt. Villásné mindjárt észrevette ezt és nem is állhatta meg szó nélkül.

— Csudálatos, mondta, mennyire ragaszkodik magához a fiam.

Vadai mosolygott. Nem elbizakodottan, csak udvariasan. Hisz' örülni illett ennek a dicséretnek.

— Lacika jó fiú, — szólott, — csak tudni kell a nyelvén. Én szeretem és azt hiszem, ő is szeret engem.

Hideg arccal, de meleg hangon tette ezt a nyilatkozatot. A fiúcska mamáját végkép megnyerte vele. Nem tekintették többé idegennek. Napról-napra jobban összemelegedtek.

A tanár mindenhez értett. Nagyszerűen tanított, észre sem lehetett venni, hogy tulajdonképpen leckét ad. Pompásan tenniszezett s ilyenkor Micikét «nevelgette» mellékesen, a Lacika tünődőszemű nénjét. Mint-hogy egyetlen férfi volt a háznál, ez még külön is tekintélyt és pozíciót biztosított neki. Egyébiránt minden jel azt mutatta, hogy egész ember. Erős határozottság áradt a lényéből, amit akkor lehetett legjobban megfigyelni, ha férfiakkal érintkezett. Ezt meg kellett látnia az olyan önálló életű asszonynak, amilyen Villásné volt, aki az ő harminchat esztendejével, amelyből négyet már özvegyiségben töltött, eléggé végigjárta az emberösmeret iskoláját.

Minthogy jó időben mindig idekint vacsoráltak, a gyermekek visszavonulása után feltűnés nélkül maradhattak még együtt. Akárki láthatta őket; éppen csak a beszélgetésök válhatott bizalmassá, ha akarták. A bizalmasság nem is a témáikban volt, hanem inkább abban, ahogy a gondolataikat kicserélték. Villásné lassanként úgy megszokta ezt, hogy már várta az estét; sőt még jobban várta, hogy azután úgy maradjanak kettesben és a tanár beszéljen.

— Különös, — vallotta meg magának egyszer, még az ösmeretségek elején, — a hangjában van valami; ... szeretem a hangját... és azután — igazán értékes, tanult ember. Élvezetes a társasága.

A kis szörnyfigurák, mindenféle surrogó lepkékkel és éjjel kóborló rovarokkal együtt, persze mindjárt az első ilyen alkalommal jelentkeztek s akkor a tanár sorra vette őket és elmagyarázta az asszonynak, hogy melyik micsoda; honnan jön és hogyan él; úgy szötte egybe a sorsukat, mintha regényhősök lettek volna, akiknek az életök folyása csupa nagyszerű világharc a magok léteért; sokkal küzdelmesebb még, mint az emberé. Csudás történeteket mesélt a rovarvilág alsóbbrendűnek hirdetett társadalma életéből, amely hasonlíthatatlanul több változatosságot mutat, mint a felsőbbrendű zoológia, hisz' ez például sem művészetben, sem szívósságban meg sem közelíti a rovar. Már csak magában véve az, hogy ezeknek az itt kószáló lámpalátogatóknak és valamennyi lepkének, tulajdonképpen három külön élete van a fejlődés három szakaszában, mennyivel gazdagabb életsorozatot jelent, mint a minőt a gerincesek élnek. Milyen csudálatos erő van egy cossus-hernyóban, amely egymaga meg

bír ölni egy ötvenesztendős fát! ... Zömöktestű, sötétszárnyú lepkéje milyen rettentő végzet ott, ahova a petéit lerakja. S micsoda művészi árnyalata a barna és szürke színek keveredik össze, csudás rajzolatokkal és vonalakkal, még ezen a teljesen jelentéktelen külsejű éjjeli kalandoron is; hát még ha a színek és zománcok tobzódó pompáját a nappaliakon: a vanesákon, az apaturákon, a satyrosokon, a papiliókon, meg az, esti szfinkszeken és deilephiákon figyeli az ember; meg hogy milyen remekül pikkelyezettek a kis gyöngyházás arginniszok, milyen tüzesen aranyosak a chrisophanusok; milyen vérbemártott a sárga euchloëk legszebbjeinek a szárnyahegye; és mind a többi száz meg ezer, mennyire érdekes, mennyire pompázó a maga nemében; hogy mit tudnak a bombyxok, mint mesterszövők; milyen mimikrisek az araszoló geometridák hernyói, amelyek valamennyien picike gályákká bírnak merevedni nyugalmok idején ... nincs olyan tündérmese, sem dráma, sem tízkötetes regény, amelynek ennyi és ilyen csudálatos szereplője volna. Vilálsné csakúgy szédült tőle.

— Maga mindent tud, — mondta leplezetlen csudálatlaltal. S ugyanezt még sokszor ismételte. Mindannyiszor, ahányszor a tanár új meg új világok felé ragadta magival, hol az ősgéológiai páfrányerdőkbe, amelyek a fekete gyémántot, a kőszentet termelik a föld méhében, hol meg a csillagok félelmes távolságába, ahol a «Mira ceti», a «cet csudája», nyolchónaponként eljártssza önmagát, nyolcadrendű csillag fényéből harmadrendűvé erősödve s meg újra visszaesökkenve fokonkint előbbi jelentéktelenségébe. Az asszony refrainje minderre ez volt: maga mindent tud!

És amikor elváltak, éjjeli magányában is sokáig hallotta még a tanár hangját s ismételte magában, amiket tőle hallott.

Már annyit foglalkozott a tanárral, hogy akkor is eszébe jutott, amikor a tükre előtt rendezgette éjjeli pongyoláját. Egy pillanatra ott állott habfehér meztelen vállával, a saját havas keble láttára elpirulva, minthogy a tanár járt az eszében! ... Hamar eltakart magán ilyenkor mindent; de az arca, szép, üde, hamvas arca égett s a szeme csillogott; — és a karja megmozdult egy vágyó mozdulattal; ha lett volna kit, tán meg is ölelte volna...

Szebb, sokkal szebb volt a leányánál; maga a viruló, illatosán zamatos asszonyi teljesség volt; — és négy esztendő óta özvegyen, férfi nélkül szomjazta az életet... A közelségében pedig itt volt most egy férfi, akin a fia úgy csüggött már, mintha nem is a tanítója, hanem az apja volna. Egy férfi; — de akinek nincs egyetlen eltévedő szava, egyetlen gyanút keltő pillantása sem, amely azt árulná el, hogy ő is csak olyan, mint a többi mind, aki egy valamirevaló asszonyra nyomban megéhezik, s ahogy ezt akarva, nem akarva, mutatja, attól nevetségessé, sőt utálatossá válik. Ez nem ilyen! Ó nem. Ez hallgat; és még a szemével sem mond olyat, amit a vére sugallaná neki.

Villásné az utóbbi hetekben már állandóan erre gondolt, úgy, hogy ijedten kérdezte magamagát: istenem, mi történt én velem? El kellett következnie annak a pillanatnak, amikor titkos borzongásos vallozással könnyített magán a lelke legmélyén. Szerelmes vagyok suttogta gondolatban, mintha két lény lett volna, akik közül az egyik a másiknak gyónik. És ettől

kezdve még jobban szerette a tanár hangját s még boldogabb volt, ha látta, hogy a fia mennyire csügg rajta.

Nagyon különös idők következtek ezután, amikor a szép asszony még szebb akart lenni és az örök asszony örök fegyverének minden hatalmával, a szépsége és asszonyisága egész varázslatával vette körül a paradicsomi Ádámot, akinek a számára már készen tartotta titokban az almát. Csak az asszonyi lélek legérzékenyebb hőmérőjének adatott az, hogy olyan hevületeket is megérezzen, aminőket a meggyorsult szívdobogás titokban okozhat. Villásné észrevett valamit: — már tudta, hogy a tanár nem az, aki volt; hogy fölényes nagyszerű nyugalma néha erőltetett; hogy gyakran szórakozott; hogy amikor hallgatnak, akkor is rajta felejt a tekintetét; és mintha ott lebegne az ajkán valami, amit meg szeretne mondani, de még nem meri.

— Segítek neki! — határozta el hirtelen. Hisz' már olyan rövid volt az idő, amelyet így tölthetnek együtt; mindjárt vége a nyárnak; kezdődik az iskolai tanítás és akkor elmúlik minden.

Amikor a két gyermek után bezárult a veranda üvegajtaja, még egy darabig nézte a fehér abroszra hulló kis szörnyeket s az éjjeli lepkéket; azt kereste, hogyan kezdje, hogy bírja szóra a tanárt, hogy öntsön belé elhatározást és bátorságot.

Lassan, csak úgy véletlenül lecsúsztatta magáról a rajta volt könnyű japán kendőt, amelynek áttetsző színes selymén keresztül világított a karja fehérsége; kinyújtotta a kezét és megérintette a tanárt.

— Barátom, — kezdte a homlokáig elpirulva, —

éri már hetek óta figyelem magát és látom, tudom, kitalálom, hogy nyomja a szívét valami; felhatalmazom rá, hogy legyen bizalommal; mondjon meg nekem mindent.

Úgy a szívére tolult a vér, hogy nem bírta folytatni.

Különben is történt valami, amiből megbizonyosodott arról, hogy a döntő perc itt van. A tanár, aki eddig még soha egy pillanatra sem vesztette el a teljes önuralmát, ettől a nagy Ígérettől egyszerre megszédült. A varázslat, amely mindig hűvösen vette körül és nem engedte, hogy akár a szívét, akár a fejét valami megzavarja, megszűnt. Megragadta a feléje nyújtott puha kezét és forrón megcsókolta. Olyan sokáig csókolta, hogy az asszony egészen elgyengült bele. Végre megszólalt:

— Ó, drága jóságos nagyasszonyom, a bátorítása a világ legboldogabb emberévé teszi; — ennyi jóság igazán kötelez rá, hogy egy pillanataimig se' titkolózzam tovább; — megvallom, hogy szeretem a leányát és hogy Ő is szeret engem. Kérem, esdve kérem, adja ránk áldását.

Villásné elsápadt. Forgott vele a világ. Elrántotta a kezét és rászorította a szívére. Pár pillanatig úgy érezte, mintha meg akarna szakadni benne valami. — Azután úgy rémlett neki, mintha zakatoló gyorsvonat robogna vele *vissza* ezen a két hónapon, oda, ahol azelőtt volt, amikor Vadai Eleket még nem ösmerte.

Lassan emelte a szemét a fiatalemberre.

Azt fürkészte a lelkével, hogy sejti-e a tanár, ami itt most történt.

Nagy megkönnyebbüléssel nyugtatta meg magát.

Hisz' ez az ember annyira szerelmes, hogy vak. — teljesen vak.

A kisleányára gondolt. Az is szerelmes. Szerelmes ebbe a nagyszerű emberbe. . . Aztán a fia jutott eszébe. Soha többet nem bukik meg a fiú, ha ez az ember bekerül a családba.

Csak magára nem akart gondolni.

Minél előbb el akart felejteni valamit.

Bólintott és engedte, hogy a fiatalember úgy csókoljon neki kezét, mint a leendő anyósának.

JULISKA-MAMA.

Juliska-mama megjött a vidékről, ahova öreg férje nyugdíjazása után kettecskén szép csöndesen visszavonultak akkoriban vett kis birtokukra. Egyetlen leányukat már férjhez adták Budapesten, ahonnan Juliska-mama addig a világért sem költözött volna el, amíg a minden mamák legnagyobb gondja nyomta. Amikor ettől a gondtól megszabadult, nagyot lélegzett és szívesen engedett az ura nagy vágyának, hogy most már a magokéban éljenek, szerényen gazdálkodva, kertészkedve, úszva tejben-vajban, élvezve a szabad levegőt, meg a teljes függetlenséget.

Ez az árkádiai boldogság mindössze is egy pár rövid esztendeig tartott. — Juliska-mama alig negyvenkétéves korában özvegy lett; de akkorra már úgy megszokta a falusi magányt, meg a független gazdálkodással járó mindenféle jókat, hogy odakint maradt és csak néha-néha látogatott el Budapestre a leányához, meg a kis unokáihoz; — no meg a vejéhez is.

A veje érdekes ember volt. író, neves író, akinek a dicséretét sok alkalma volt hallani, ami a hiúságának és anyósi büszkeségének ugyancsak hízelgett.

Váraljai Dezsőnek hívták, és amikor Juliska-

mama még Budapesten lakott, nagyon gyakran volt együtt ezzel az akkoriban egészen fiatal emberrel, akitől igazán nem gondolta volna, hogy valamikor elveszi az ő egyetlen leánykáját.

Juliska-mama imádta az irodalmat, és nagyon kedvesnek találta, hogy ez a serdülő poétácska minden sorát elhozta őhöz, s öneki olvasta fel először; szinte az ő anyai bátorítására vágyott a munkájában. Annyira megszokta ezt, hogy a magáévá tette a fiu minden ügyét-baját; együtt szorongott vele első könyvének a megjelenésekor, hogy lesz-e sikere; és kész lett volna kikaparni a szemét annak, aki az ő Dezsőkéjét szigorúan kritizálta meg öelötte. A leányát is azért adta hozzá — persze sokkal később, sok esztendő múlva —, amikor már büszkélkedhetett országos hírnevű vejével, akiből, azt lehetne mondani, tulajdonképpen ő csinált embert páratlan érdeklődésével, buzdításával, lelkesítésével, ambíciójának folytonos ébrentartásával. Igazán boldog volt, amikor Évike-t, a leányát, ennek a nagyszerű embernek adta. Úgy képzelte, hogy ez a legszerencsésebb házasság lesz a világon. Pedig nem volt az.

Ezt az olyan élesszemű és titkos hatodik érzékkel megáldott anya, amilyen Juliska-mama volt, egyszer csak megérezte, és amikor a dologban nagyon óvatosan puhatolódzni kezdett, csakhamar meg is bizonyosodott róla, hogy a sejtelve, a titkos ösztöne, nem csalta meg.

Tulajdonképpen igen kevés alapja volt a feltevésének, de ami volt, azt annál hitelesebbnek látta. A leánya leveleiben nem talált az utóbbi időkben valamit, amit aggodalommal nélkülözött. Nagyon keve-

set írt az asszonyka az uráról és ha írt is, csak úgy futólagosan, hűvösen, közönyösen szólt róla. — Mi ez? — kérdezte magamagát Juliska-mama, és falusi magányában újra meg újra mélyen elgondolkodva ismételtette: — mi ez? Azután hozzátette: nem így kellene lenni, ... itt valami baj lehet; meg kell tudnom ...

S egyszer csak felszedelőzködött és Budapesten termett, ahol nagy örömmel fogadták. Olyan örömmel, hogy egyszerre megnyugodott. Tévedtem, gondolta boldogan és a világerért sem árulta volna el, hogy tulajdonképen mi hozta most ide. Az első napokban sokat járt-kelt menyecske-lányával a városban; járta a boltokat; meglátogatta a régi ösmerősök egyikét-másikát; voltak egypárszor színházban, moziban; megnézték a képtárat, — és Juliska-mama hirtelen meghökkenve gondolt valamire, ami mostanig furcsán még csak eszébe sem jutott. Arra gondolt, hogy: — nini, hol van Dezső?! .. Akármerre jönnek-mennek, mindig ketten vannak és Dezső nem kíséri el őket. De furcsái

Az ám, ez furcsa volt; majdnem olyan furcsa, amilyen az, hogy Juliska-mamának a Dezső hiánya csak a negyedik vagy ötödik napon tűnt fel. Pedig azért jött, hogy ezúttal alaposan megfigyeljen mindent a fiatal házasok körül. És lám, aki az első mulasztást elköveti, az ő.

Elkésve, kissé röstelkedve kérdezte meg a leányát:

— Mondd, Éva, annyira el van foglalva az urad? Mít csinál egész nap?

A fiatal asszony vállat vont. — Azt hiszem, dolgo-

zik; én különben nem tudom; de sokat dolgozik; gyakran még éjjel is. Azt hiszem, van valami társasága, ahová délutánonkint eljár. Felolvassa az írásait ... nézd, mama, milyen szép ez a lilabársony; vehetnél belőle egy kosztümre valót — nekem.

Kacagott és tovább sietett; hisz' nem akarta az anyját kizsebelni.

*

Aznap délután Juliska-mama otthon maradt és egyedül engedte a leányát valami zsúrra. Amikor Éva elment, bekopogtatott a vejéhez, aki jókedvűen fogadta.

— Jó. hogy jössz, mamácska; van egy kitűnő novellatémám és a hősnőmet rólad akarom festeni; gyere csak, hadd nézzelek meg jól.

Mosolyogva mondta s eközben megvillant fehér fogsora; sima piros arcán gödröcskék támadtak; a szeme élénken csillogott. Juliska-mama egy futó gondolattal állapította meg hirtelenében: — Igazán szép ember! — Azután megfenyegette pajkoskodó vejét

— Most nincs kedvem tréfálni, vőmuram; komolyan szeretnék beszélni veled; tudod, hogy menyire a szívemen van a sorsotok. Én láttam, hogy itt valami nincs rendben. Mondj el nekem mindent, édes fiam.

Odament hozzá és beleturkált sűrű szőke hajába; belenézett a szemébe; megsimogatta az arcát.

A fiatalember folyvást mosolygott; de a mosoly hovatovább elhalt az ajka körül. Megcsókolta az anyósa gyöngéd, meleg kezét.

— Édes Juliska-mama, lehet, hogy van valami

igazad; de a dolog nem veszedelmes; ne törődjél te ezzel.

Az asszony odaült szorosán melléje és a kezét simogatva kérte:

—Légy őszinte, Dezső; tudod, hogy megérdemlem tőled; hisz' inkább vagy te a fiam, mint a vőm, talán még nem felejtetted el.

—Soha! Juliska-mama; soha! Azt, aki te voltál énhozzám, nem lehet elfeledni, — lelkendezett a férfi; — de ha úgy van, ahogy mondod s ahogy sejted, hogy „valami nincs rendben“, azon sem én, sem te nem bírunk segíteni; kár is arról beszélni.

Az asszony fájdalmasan nézett a férfira. Belemélyedt az arcába, mintha a gondolatát akarná ellesni.

— Kifaggattam Évát, — mondta lassan, felajzott figyelemmel; — tudom, hogy van valakid, Dezső!

Váraljai fitymálva biggyesztette félre a száját.

— Igen, igen, ez az! van «valakim!» ... — Felkacagott. Akarsz valami nagyon bolondot hallani, Juliska-mama?!

Az asszony hallgatott; de a nézése tele volt kérdéssel.

—Hát tudd meg, hogy ha nekem lehetne „valakim“, az egyesegegyedül csak — te lehetnél ezen a világon.

—Én?! — kiáltotta az asszony megrettenve és hevesen húzódott el a veje nagy közelségéből.

—Ne ijedj meg úgy, édes Juliska-mama; — kezdte a férfi szelídebben. — Neked megmondok én mindent, ha akarod. Hallgass csak ide szépen; mindössze egy feltételem van; az, hogy Évának mindebből egy árva szót se árulj el. Hiábavaló volna az; nem értené meg;

vagy, ami sokkal rosszabb, félreérténé. Hagyd te a mi dolgunkat; majd elintézzük mink azt simán. No de most hallgass ide. Hát tudd meg, hogy én tebeléd halálosan szerelmes voltam valamikor és — még most is az vagyok egy kicsit...

— Megőrültél? — kérdezte az asszony, alig bírva hirtelen feltámadt izgatottságával.

De a férfi nem olyan volt, mint aki megőrült. Nagyon nyugodtan beszélt. És nagyon őszintén.

— Emlékezzél csak rá, ki voltál te nekem valaha. A nemtóm voltál; az őrzőangyalom voltál. Az egyetlen voltál, aki törődtél velem; aki velem érzett; s aki megajándékozott a legodaadóbb érdeklődésével. Aki bennem a lelket tartotta; — aki édes asszonyi jószággal, melegséggel és gyöngédséggel halmozott el. Teneked köszönhettem mindent, az első gagyogásomtól kezdve addig, amíg meg nem jött a diadalmas hangom. A te lelkesen keresztül kezdtem látni, érteni, érezni; a te szíved bontogatta ki a szárnyamat; és — mit tagadjam? — a te szépséged ejtett meg és gyullasztóit első szerelemre. Te voltál nekem a legszebb a világon. Te voltál nekem az asszonyok asszonya. Mindig téged láttalak. Mindig utánad vágytam. Neked alkottam mindent. Minden jutalmam csak a te tetszésed volt. Emlékezzél rá, Juliska-mama, hány-szor szóltál rám kedves csúfolódással: — Ne nézzen olyan bambán! — De mikor tebenned veszett el a szemem világa! — És te ezt csak olyan bambaságnak láttad, mert nem is sejtetted, hogy mi van bennem. És én inkább ezer halált haltam volna, semhogy azt eláruljam. De a lelkemet elébed tettem folytonosan. Végtelen hála, halálos szerelem, örök hűség irántad,

keveredett össze bennem; — és amikor attól lehetett rettegnem, hogy elveszíthetnék valahogyan, akkor azt a gondolatot súgta az Isten, hogy kérjem meg tőled a leányodat, aki olyan nagyon hasonlított már hozzád a külsejével, hogy azt reméltem: hátha a lelkével is hasonlítani fog. A leányodban akartalak imádni téged. És a leányodtól vágytam megkapni tovább is, mindig, azt, amit csak te bírhattál adni a lelkemnek. A te nagy megértésedet reméltem ötéle is. A te érdeklődésedet: az én másik szerelmem, a munkám iránt. Tehetek én arról, hogy csalódtam? hogy ő egészen más, mint te vagy?! hogy a szépsége a tied; de a lelkedből nem örökölt mást, mint a tisztaságot? Mink nem valók vagyunk egymásnak; de nekem mégis könnyű; mert én azért szerethetem az én titkos szerelmemet a lelkemmel, ahogy eddig is, ezelőtt is, mindig szerettem, amióta téged szeretlek. Az meg nem, számít, hogy van „valakim!“ — Kim van? Nevetni fogsz, édes Juliska-mama! „Valakim“, akihez az írásaimat viszem, — mert hisz te nem vagy itt, aki boldogan hallgatja-élvezi, amit alkotok; akinek ünnepe, ha az én lelki lakomáimban részesülhet, és aki még sohasem mondta nekem, mint a te leányod: „csak nem olvashatom mindig Váraljai Dezsőt?!“ És amióta mondta, azóta miattam olvashat akármi egyebet; olvashat akár engem is, nem bánom, nem tudom, nem gondolok rá, nem kívánom, nem törődöm vele, elszakadt az a fonál, amely a lelkünket összekötötte. Én a feleségemnek nem vagyok többet író. Csak kenyérkeresője vagyok. Jó ura vagyok. Amit szemé-szája kíván, megszerzem neki. Szeretem a két kis bubámat, az aranyosokat; sőt a feleségemet is szeretem; — be-

csülöm és soha el nem hagynám. Hisz' akkor téged is elhagynálak, Juliska-mama; ezt az egyet pedig el nem bírnám. — Nahát most mindent tudsz; mit gondolsz, olyan nagy baj az, hogy van „valakim?” Ne menjek többet oda, hozzá? Ha nem megyek: kárpótolysz? Itt maradsz? Velem és mellettem?! Ha igen, akkor nem kell más senki — semmi! Akkor . . .

— Hallgass, Dezső! — szólt közbe az asszony s a kezét a férfi szájára tapasztotta. De amikor érezte annak szomjas csókját, megint csak elrántotta. — Hallgass! . . .

És lesütötte a szemét, mintha most szólott volna hozzá idegen, tüzes, fiatal, szerelmes férfi, először életében.

Talán úgy is volt. Hisz az édes jó ura vagy húsz évvel volt idősebb nálánál; tőle ugyan még a mézes-hetekben sem hallott olyat, ami a szívét megdobogtatta, a vérét felforralhatta volna.

Odakint zaj támadt; a két kis buba rontott be a szobába. Az Isten a legjobbkor hozta őket. Az egyiket felkapta a nagymamájuk, a másikat az apjuk. Amíg velők játszottak, Juliska-mama ráért, hogy magához térjen. Csakis ő; — mert a vején ugyan egy arcvonás sem változott. Egyszerűen csak meggyónt és most megkönnyebbült.

Amikor a két asszony este magára maradt, azt mondja Juliska-mama a leányának: — Beszéltem Dezsővel; elmondott nekem mindent. Nincs annak senki olyanja, édes leányom. Felolvasgatja az írásait valahol, ennyi az egész; nyugodt lehetsz.

— Iszen nyugodt vagyok, mama, — felelte a fiatalasszony és érezni lehetett a hangján, hogy igazán nyugodt.

Juliska-mama ezekután már másnap sietett vissza falusi magányába.

MÉGIS SZÍVÉN TALÁLTA.

Orgoványi az ő szokott pontosságával, de eközben végtelenül unatkozva, elintézte hivatalos aktáit, és mire elreferálta a miniszternek, majdnem két óra volt. Mára tehát befejezte a munkáját és hazamehetett. A köteles időn túl egy pillanatra sem maradt volna akta-szagú irodájában, amelyet gyűlölt. Telivér dzsenti volt, akinek lett volna miből élnie hivatal nélkül is; de mert annak idején a családja úgy kívánta, belépett abba a minisztériumba, amelynek azután pár évtized alatt magasrangú tisztviselője lett. Mint tetőtől talpig úr, vállalta a konzekvenciákat az első naptól kezdve. Lelkiösmeretes és megbízható volt a végletekig: korábban bent volt a hivatalában, mint a díjnokok és két óra előtt el nem ment onnan. Ami dolga volt, azt kifogástalanul elvégezte; de csak azért, hogy a többi idejével annál szabadabban rendelkezessék. Aki így figyelte az élete folyását, az mintahivatalnoknak tarthatta. Csak ő tudta, hogy mennyire nem neki való ez az egyhangú, szinte gépies élet, amelynek az ő számára semmi, de semmi öröme sem lehetett.

Szinte megfiatalodva a nagy megkönnyebbüléstől, sietett haza. Kényelmes legénylakása volt a Szivár-

vány-utcában, kint, a liget táján. Három nagy utcai szobája, amelyek mindegyike beillett volna kisebb teremnek is, hársfa-árnyékos utcára nyílt. Körülötte csupa kertes ház; jobbára villaszerű épületek, amelyek körül nem volt forgalom. Kellemes, nyugalmas csend honolt itt.

Háztartása volt s otthon ebédelt. A gazd'asszonya már tudta, hogy a méltóságos úr pontban háromnegyed háromkor itthon lesz s amikor Orgoványi majdnem percre belépett az ebédlőbe, pár pillanat múlva a leves az asztalon volt.

Szeptember elejének nyárias melege ömlött be a nyitott ablakon, és a jószívű, bizalmaskodó nőszemély, akinek egyetlen életcélja az volt, hogy a gazdáját kényeztesse, hozta az úr könnyű nyári kabátját, amelybe hamarosan bele is bújtatta.

Ebéd közben Orgoványi a lapokat böngészte végig. Ilyenkor ért rá a legjobban. A politikát majdnem úgy gyűlölte, mint a hivatalát, de mégis tudnia kellett, hogy mi történik a Haza boldogítása körül. Ezzel elég hamar elkészült. Egy szál virágot nem adott volna a leg-hosszabb országgyűlési beszédért sem. Ösmerte a szereplő politikus urak legtöbbszörét; tudta, mit tartson rólok; azon a nagyon kevésen kívül, akit közülök őszintén becsült, miatta ugyan beszélhettek «haza», akár mennyit. Jobban érdekelte ennél a művészet, az irodalom, a színház, amelyeknek rajongója volt. Az újdonságoknak, híreknek, jobbára csak a címét olvasta el. De ha valamelyik kedvelt írójának a nevét látta, az megfogta, lebilincselte.

Ma éppen semmi ilyenre sem akadt. A lapok szürkék voltak. Ebéd után tehát szokása szerint végig-

heveredett az ebédlő nagy bördívánján s a szivarját szíva, átengedte magát a gondolatainak, amelyek sohasem hagyták cserben és mindig szórakoztatták.

A szoba falai tele voltak mindenféle vadásztrófeával, amelyek legboldogabb óráinak az emlékét ébresztették fel benne. Mindig látta ezeket, de sohasem telt be velök. Hisz valamennyi regélt neki. Még pedig mindegyik valami különöset, valami nem minden napit. Csak azokat a trófeákat gyűjtötte, amelyek a történetök miatt voltak méltók erre. Valamennyi számára, amelyet életében összelőtt, háromszor annyi hely sem lett volna elég.

A lakása különben jellegzetesen férfilakás volt. A «szalonja» (ő dohányzónak nevezte) valóságos arzenál; puskák, pisztolyok, régi fegyverek a falakon és az állványokon; vívókardok, plasztronok, meg néhány tájkép . . . kényelmes bőrkarosszékek, üveglappal fedett kerek kártyaasztal; három nagy könyvszekrény; — az egyik sarokban egy kis régi íróasztal, amely a filigrán mivoltával sehogysem illett a sok vaskosság közé; nem is igen volt egyébre való, mint levélírássra. . .

A délutáni nap rézsút besütött és a sugárkéve aransávján milliárdnyi porszemecske nyüzsgött-mozgott-hullámzott, bizonyítva, hogy mennyire nem lehet igazán tiszta levegője az ilyen városi lakásnak.

Orgoványi a mai nap további programját próbálta összeállítani. Nagy ösmeretsége ezt megkönnyítette. Tízfelé is mehetett volna, ahol mindenütt s mindig várták. Asszony volt mindenütt. Nőtársaság nélkül hiányos volt a napja, semmit sem ért volna az élete. A feje deresedett, csak a bajusza volt még barna; de a szeme most is úgy csillogott, mint huszonöt évvel ez-

előtt; a válla széles, a karja izmos, a dereka karcsú, a lába rugalmas . . . egy cseppet sem érezte magát öregnek. És úgy tapasztalta, hogy mások sem tartják annak. Minden egyeben kívül, amit életében tanult, pedig szeretett tanulni, azt a külön stúdiumot élvezte legjobban, amelyhez külön nyelv kell egyszersmind: a nők nyelve, amelynek titkos szólamai és dallamai vannak. Művésze volt ennek a bársonysima nyelvnek. A nők lelkéhez-szívéhez mesterien közeledhetett vele. S az ő külön stúdiuma éppen az asszonyi lélek volt. . . . Hová is menjünk ma?! . . . A gazd'asszony bejött s kis ezüst tálcán levelet hozott. — Ez még reggel jött, de elfelejtettem a tányérja mellé tenni, mondta becsületes bizalmaskodással.

Orgoványi feltépte a borítékot s megnézte az aláírást: . . . *Erzsébet*.

Ki ez? — A névre egyáltalában nem emlékezett. Valaki bizonyosan protekcióért fordul hozzá. Ez mindennapos volt. Elkezdte a levelet olvasni, de már az első sorok után felpattant fektéből. Érdekelte a levél, amely így hangzott:
Méltóságos Uram!

És én itthon vagyok. Az idő újra tavaszt mutat; az akác újra virágzik az udvarban, de nekem olyan üres, sivár, szomorú itt minden. Majd kétségbeesem. Azt mondta, mindent megírhatok Magának, hát én írok. Este van már, meggyújtottam a lámpát és következetesen Magára gondoltam. Jó lenne most oda bekopogni, lekuporodni a napsütéses szobájában a szőnyegre, hallgatni a beszédjét; közben elfelejteni ezeket a szürke gerendákat a fejem fö-

lött, a füstös falakat, a ridegséget, mindent — mindent! Mert ez még álomnak is rossz.

A kis húgom már elment; nekem pedig majd megszakadt a szívem, hogy itt hagy. Rettenetesen egyedül vagyok.

Képzelve csak, mindössze egy napig taníthattam; az iskolát becsuktuk, járvány van a gyerekek közt. Kijött hozzánk a községbe az orvos, engem is megnézett; a jövő héten hoz nekem almát. Nagyon helyes ember.

Most másodszor ülök az íráshoz, végül is napló lesz belőle. Ma volt itt nagy égszakadás-földindulás. Megjött a tanfelügyelő. Az én ügyemben jött. Most megmondom, amit *akkor* nem bírtam megmondani; pedig azért kerestem, hogy szépen megkérjem, segítsen a bajomon. De *akkor* nem lehetett. Valami volt velem, ami még sohasem. Nem bírtam volna akkor kérni, éppen Magától nem. Azzal jöttem el, hogy majd megírom. És most megírom, hogy el akarok innen menni minden áron, de minden áron, máshová, akárhová. Ha lehet, — ó, ha lehet! — közelebb *oda* ... A tanfelügyelő úr felterjesztette az ügyet a minisztériumba. Már el is mentek az akták. És most csak Magában bízom. Úgy-e elvégzi, hogy elmehessek innen? Ezt akartam kérni *akkor* is, de nem bírtam; akkor nem lehetett; nem bírtam volna ezzel a prózai kéréssel visszazökkenni a sivár földre.

És most nagy újságot írok. Még itt volt a kis húgom, amikor egy reggel, korán (még ágyban voltam) beköszöntött az istenáldása egy egész kenyér alakjában. Tudja Maga, mi az itt: egy egész kenyér?! — Örömrivalgásban törtünk ki a húgocs-

kámmal és pogánymódra körül táncoltuk a kenyérünket. Egészen meghíztam tőle; olyan szép leszek végül, hogy rám sem ösmer, ha újra betoppanok.

Este az ágyban szeretek olvasni; de most nem tudok; másra gondolok, mindig csak ugyanegyre. — Én még most is érzem azt a csudálatos rózsaiillatot, most is látok valamit, — ó! — nem folytatom... inkább megmondom, hogy már meghozták a fát is; a télen nem fogok fázni; szeretem a meleget. És mindig van virágom is.

Vájjon mit csinál most? Gondol-e rám is néha? Már késő van, talán már alszik. Itt olyan sötét van, hogy ki sem merek mozdulni. Tudja-e, hogy nálunk ma köd volt? Szép ám ez. Szereti a ködöt? Ha köd van, az olyan, mint a mesében. Most de jó volna, ha mesélne nekem, szép keleti mesét.

Nem haragszik ezért a sok ostobaságért? Úgy-e nem? Hisz megengedte, hogy írjak s én csak azt írhatom, amivel tele van a szívem.

Úgy-e elintézi az ügyemet?

Úgy-e elmehetek innen?

Úgy-e, — oda?

Ha annyit gondolna rám, mint én Magára, akkor boldog lennék.

Ne haragudjon, kérem.

A szíve mélyéből köszönti

... *Erzsébet*.

A méltóságos úr lassan dőlt vissza a dívánra. Még égett a szivarja, azt ebéd után így szokta elszívni. De már nem a mai programjára gondolt.

Most már tudta, hogy ki írt neki. Az „Erzsébet“-

ről nem ösmert rá. Ha Bözsit irt volna, akkor mindjárt tudta volna.

Különös melegséget érzett a szívében. Végiggon-
dolta azt az *akkort*, amelyre a levélben több hivatko-
zás történt.

Vagy egy hónapja lehet. Akkor is így sziesztázott
itthon. A gazdasszonya behozott egy névjegyet. Akkor
sem tudta mindjárt, hogy ki az. Csak amikor a kis-
leány belépett és zavartan megállott előtte és elfogult
szorongással kezdte: méltóságos uram . . . csak akkor
jutott eszébe. Félbeszakította: — Ugyan, Bözsike, ne
méltóságoljon maga engem; — mondja, honnan? ho-
gyan? miért? . . . hogy van? hogy vannak a kedves
főbíróék? üljön le, beszéljen . . .

Bözsike elpirult. Erre a szíves fogadtatásra nem
volt elkészülve; ennyit nem remélt. Pedig a főbíróék
biztatták: — Menjen csak bátran; aranyos ember az,
talpig gavallér, magát itt ösmerte meg nálunk; bizo-
nyosan szívesen látja, menjen csak.

A szegény kis falusi tanítónőt a főbíróéknál mu-
tatták be a méltóságos úrnak, — aki kedves, figyelmes
volt akkor is; nemcsak ő hozzá, mindenkire. Olyan
jó erre emlékezni és nem csalódní az ilyen emlékekben.

Bözsi fellelegzett. Egyszerre egészen mássá vált.
Valamikor, otthon, csupa urak jártak a házokhoz.
Valamikor ehhez a hanghoz szoktatta mindenkí. Most
egyszerre belenyíalt a szívébe az a gonosz fájdalom,
hoev 'iszen kérni jött és kí tudja, ezzel nem változik-e
meg a helyzet; nem gombolkozik-e be a . . . hogy is
kellene mondani! . . . hisz ő nem akarja, hogy méltóságozza.

Nem sietett a kéréssel. Várt. Előbb átengedte ma-

gát a jó érzésének. Most nem akart kis tanítónő lenni, hanem csak nő; csak fiatal szép leány, akinek joga van a férfiódolathoz, még ha nagy úr is az a férfi.

— Istenem, mondta, — milyen csudálatos illat van itt! — Szétnézett. Kereste a virágokat. De sehol sem volt itt virág. Csak illattalan zöld növény volt egy pár, bödönökben, két haragoszöld, fényes levelű, buja Pandanus, semmi más. — Olyan itt, folytatta, mintha rózsaligetben volnánk.

A férfi mosolygott.

— Csak azóta érzem, amióta Bözsike belépett, — felelte gyöngéden, és erős tekintetével végigsimogatta a kis leányt. — Üljön le már.

Szót kellett fogadni. A kis tanítónő megértette, hogy itt csak kellemességekben lehet része; nekibátorodott; — nőnek, szép leánynak érezte magát.

A főbíróék is üzentek valamit, azt most nagyon jó volna elmondani; az ő ügye így nem volna olyan sürgős. Amikor mindent olyan nagyon kedvesen és udvariasan fogadott a méltóságos úr, amit tőle hallott, akkor már nem is érezte többé olyan szigorúan méltóságosnak; — elkezdte magázni. Ahogy a bizalmasait szokta.

Ettől már csak egy gondolat volt odáig, hogy ártatlan kis leány lelkével egészen úgy ne érezze magát, mint olyan vendég, amilyen bárki más, aki látogató lehet itt. A férfinak minden szava, minden mozdulata bátorította erre.

— Megengedi, hogy szétnézzek egy kicsit?—kérdezte a kis leány és máris felröppent a székéről s ide is kukucskált, oda is. A „dohányzó“ szárnyajtai nyitva voltak, oda libbent be először. Komoly tisztelettel

nézte a fegyvereket s a világért sem ment közel hozzájuk. A könyvszekrényeknek nagyon megörült. Mindjárt szemlét tartott a címeken. Az egyik szekrény csupa szépirodalom volt. Átszellemült arccal kiáltott fel: ezt irigylem legjobban! . . .

A férfi eközben ment utána; kísérté és gyönyörködött benne. Nagyon gyönyörködött és józanul, igen józanul, ahogy a régi kitanult műértők gyönyörködnek abban, amit mindjárt értékelnek is és felbecsülnek reális Ítélettel. — Pompás kis leány, gondolta magában Orgoványi, és mindjárt hozzátette: de — leány.

Ebben valami immunitást biztosító árnyalat volt, amin maga is mosolygott. A kis leány észrevette. Zavartan kérdezte: — mit nevet?

— Nem nevetek én, csak gyönyörködöm magában; inkább a lelkem nevet; lássa, milyen kis napsugár maga, hogy az ilyen vén ember is belemelegszik a nézésébe.

A kis tanítónő teljesen rendbenlevőnek tartotta a bókot és el is fogadta. Csak egy észrevétele volt ellene. Őszinte csudálkozással nézett a férfira, és mint aki nem engedi magát félrevezetni, tiltakozva kérdezte: *maga* vén ember?!

Igaz, hogy ebben a pillanatban a deres haján kívül minden fiatal volt Orgoványin. A szeme égett sa tartását megirigyelhették volna a húszéves atléták is.

Fél óra múlva már régi ösmerősök — nemis: pajtások voltak. A kis leány olvadozva hallgatta a férfi minden szavát és ki nem fogyott a kérdeznivalóból. Mindent akart tudni. — Mennyi agancs! de furcsa . . . mondja, mi ez itt?

Egy muflon-szarv kunkorodott azon a falitáblán. Orgoványi hümmögött. — Lássá, annak az esete a legérdekesebb, legbolondabb itt valamennyi többié között. Milyen különös, hogy éppen arra kíváncsi. Az egy vadjuhnak a trófeája.

— Hát most mondja el nekem azt az esetet szépen, hamar. Maga ide ül a dívánra, én ide kuporodom a szőnyegre elibe. Osz't meséljen.

— Szerelmes voltam akkor, — kezdte a — férfi...

A leány felkapta a fejét. — Szerelmes volt? — kérdezte szinte féltékenyen.

Orgoványi elfojtotta a gyöngé mosolyt, amely az ajkára kívánczozott.

— Istenem, hát nekem nem volt szabad szerelmesnek lennem valaha?

Böksi megértően bólíntott. — Persze, folytassa És ne hallgasson el semmit sem.

— Nagyon szerelmes voltam és elmentem vadászni a hegyek szakadécai közé.

A leány felkacagott. — Hát a szerelmes ember vadászik?

— Nekem muszáj volt, mert a szerelmem bálványát éppen ott láthattam s ott találkozhattam vele, minthogy ott lakott, ahová én vadászni mentem és az ottlétemnek az ürügye az volt, hogy vadásszam.

Egyszer egy hajnali cserkészetemről hazafelé indulva, meglátok egy kiálló szirten egy felséges valamit, aminek nincsen párja sem égen, sem földön. Egy kései vadrózsa nyílt azon a bütykös, komor szirten, isten tudja, hogy bírt a gyökere belekapaszkodni a keskeny sziklarepedés erezetébe. Én ezt letépem, gon-

doltam és elviszem — Neki! Olyan volt az a vadrózsa egészen, mint maga.

Bözsín végigborzongott valami. Lehunyta a szemét, úgy élvezte a mesét.

— Nekiindultam és kapaszkodni kezdtem. Nem lett volna nagy dolog; másforma sziklákat másztam meg én már életemben, de itt az történt velem, hogy amikor a vadrózsa után nyúltam, letört a lábam támasztéka és abban a pillanatban el is vágódtam, mint a lisztes zsák. Eközben, hogy megfogódzhassam, mind a két kezemre szükségem volt; a puskámat tehát, féltett drága remek puskámat, el kellett dobnom. S ami akkor történt, az olyan, hogy ha a föld billió meg billió évekig forog: nem igen fog még egyszer megtörténni rajta. Mert a sziklához vágódó puskám elsült és a golyó éppen a szíven ment keresztül annak a mufflonnak, amely a szakadék túlsó oldalán ugrott fel az alacsony fenyőbokrok közt az én zuhanásomra. — Nem is akartam, mégis szíven találtam; — de a vadrózsát csak azért is letéptem és elvittem — Neki.

A leány magához teregetett szorongásából, amit az eset élénk elképzelésére érzett. — „Nem is akarta, mégis szíven találta“, mormolta eltűnődve. És sokáig nézte a fekete muflonszarvat.

Azután hirtelen felugrott és befutott a másik szobába, ahol még nem volt. Egyszerű berendezésű hálószoba volt az, ahol csak a sarokban levő nehéz selyemfüggöny keltette fel a leány kíváncsiságát. Oda-futott s szétvonta. És akkor megállott, elpirult — el-sápadt, a szívére tette a kezét s csak ennyit sóhajtott: Ó!

Egy fülke volt ott a függönytől elrejtve; egy cse-

csébecsés, gyönyörű kis fészek, ahonnan csakúgy áradt a rózsailat. Egy finom faragványú rokokó asztalkán óriási rózsabokréta volt; mögötte széles, hófehér kerevettel, amely fölé mennyezet borult misztikusan. A fal kárpitján végig: rózsza — rózsza — rózsza, százféle változatban. Az egyik sarokban nagy álló tükör, a másikban díszes forgó toillettetükör ezüst keretben; mind a kettő olyan, hogy csak nő számára találhatták ki. Az egyetlen ablakon rejtelmes rózsaszínű üveg, amely a napvilágot hajnali pirkadássá varázsolja. Vastag puha szőnyeg az egész fulke padlózatán s a szőnyegen egymásra dobált süppedő színes párnácskák, mintha valaki mindig csak a földön heverészne itt. S a falon, éppen a függönyös bejárattal szemközt, egy a megszólalásig élő festmény; egy fekvő, ruhátlan Vénusz, egy aranyhajú szíren, aki szemérmes megriadtsággal néz arra, aki nézi. A levegő megmozdul a függönylibbenéstől s attól a rózsailatnak tengerdagálya hömpölyög szét. . .

A kis tantónő úgy érezte, hogy a szíve a torkában dobog. Ijedten ejtette el a függöny szárnyát, mire az egész látomány egyszerre eltűnt, mintha álom lett volna.

— Ki lakik itt? — kérdezte izgatottan, hideglelősen remegve. De maga is megijedt a vakmerőségétől. Hisz' ezzel a kérdéssel mindent elárult, amit a lelke fenekén gondolt.

Visszaszaladt az ebédlőbe; lekuporodott megint a diván mellé a földre és azt a festett Vénuszt látta, akarva nem akarva; a szeme elé kapta a kezét és újra tompán kiáltott fel: Ó!

Arra eszmélt, hogy a fejét simogatják és valaki

megcsókolja a haját a halántéka mögött. Megriadtában is hallotta, hogyan szívja magába az a csókos száj a haja illatát. Az egész csak egy pillanatig tartott; azután szédülve hallgatta, hogy duruzsolja egy forró, mély férfihang: kelj fel kis leány, kelj fel . . .

Felugrott és levegő után kapkodva nyögte: Istenem — Istenem! én már megyek; nekem már mennem kell.

A férfi csak annyit mondott: hisz még nem is mondta el, miért jött.

— Majd! . . . majd megírom; ha megengedi... úgy-e megengedi? — Most nem lehet; nem bírnám; . . . de irok; és nagyon fogok örülni, ha maga is . . . vagy nem; — én nem is tudom már, hogy mit beszélek; hol is a kalapom, — a kendőm; — Isten áldja meg.

A szeme révedezve siklott végig még egyszer minden; amikor a csudálatos vakvéletlenségből lőtt muflontrófeán megakadt a tekintete, gépiesen mormolta: „nem is akarta, mégis szíven találta“.

— Isten áldja meg; Isten áldja meg!

Ment sietve; ha bírt volna, repült volna most innen; megszállotta valami különös félelem, amely nem engedte, hogy azt tegye, amire minden porcikája vágyott: hogy behencseregjen azokba a kis színes párnákba ott a vastag szőnyegen és a nagy rózsabokrétát széjjelszórja maga körül, hogy olyanná váljék a fülke, mintha menyasszonyt várna, akinek a lába elé rózsát hint a vőlegénye . . .

Elment.

És most visszajött a levelével. Visszakérezkedett. Alig is várhatta már, hogy megint itt legyen.

Orgoványi mindent megértett. Azt is, hogy ennek semmi értelme sincsen, bármennyire simogatta is a hiúságát. Nemrégén mélabúsan suttozta valakinek a fülébe: lássa, most már magára pazarolok mindent, amim még van; hisz maga egészen bizonyosan az én utolsó szerelmem. — És lám, lehetne még egy legutolsó — ... De hisz' ez — leány! — Mit csináljon vele? írjon neki? Az rossz lehetne; veszedelmes; — nem jó a tűzzel játszani. Kedves frázisok nélkül lehetetlen lenne levélben válaszolni. Pedig meg akarta nyugtatni szegénykét; — hisz' elhatározta, hogy megteszi érte, amit lehet.

A kis íróasztalhoz sietett s megírt hamarosan egy táviratot: — „ügyében eljárak“, — punctum. Aláírta a neve kezdőbetűjével.

Arról a fülébe csendült az a riadt, csudálkozó, meglepetést eláruló felkiáltás, amelyet a kis leány akkor hallatott, amikor a váratlanul felfedezett bűvös kis fészekből kifutott. — ó! ..

Azt is hallotta az emlékezetével, amikor olyan rejtelmesen panaszosan suttozta utoljára: „nem is akarta, mégis szívén találta“.

Bizony nem akarta. — Vagy: ki tudja? Lehet az igazán, hogy ő, — *Ő!* — ne akarhassa Éva leányát megzavarni, nyugtalanná tenni; a maga képével tölteni meg az álmát?

Ej! De hisz' ez csak egy ártatlan kis leány!...

Becsöngette a cselédet s elküldte vele a táviratot.

Azután hamar átöltözött. Sietni akart most hazulról. Itt nagyon itt volt most vele valaki, aki elől pedig szinte szökött. S akire mégis annyira vágyott hirtelen, a levél hatása alatt, hogy ettől maga is megijedt.

Most nem bírt volna öröme telni senkiben sem azok közül, akik mindig várták. Mindegyik mellett erre a levélre gondolt volna. És bolondul vágyott volna a kis leányra; a szegény kis tanítónőre, aki mindig őrá gondol és akinek egy egész kenyér a legnagyobb boldogsága.

Még érzelgőssé válok, — dörmögte röstelkedve. Azután fogta a kalapját, meg a botját. — Menjünk ez egyszer férfiak közé; jót fog tenni, biztatta magamagát, mint aki keserű orvosságot vesz be.

És a kaszinóba indult.

PAPUCS.

Az öreg Dengelegi Jánosnak még hatezer holdja volt a Tisza mentén; a fiának már csak négy, az unokájának meg éppen csak kettő. Az öreg még igazi autokrata nagyúr volt, aki úgy élt a domíniumán, mint egy kiskirály. A saját akaratán kívül más urat nem ösmert. Az egész vármegye úgy táncolt, ahogy ő füttyölt. Éppen csak az adósságainak nem tudott kedvére füttyölni. Azok nőttön-nőttek, amíg úgy a nyakára nem nőttek, hogy a domíniumnak egyharmadrészét szépen meg is ették. Többet is megettek volna belőle, de szerencsére meghalt az öreg úr, és így a fia, János, (minden elsőszülött Dengelegit Jánosnak kereszteltek,) legalább a megmaradt négyezer holdba ülhetett bele.

Csakhogy a második Dengelegi János szakasztott ugyanaz a nagyúr volt, amilyen az apja. Nemcsak az ősi birtokot örökölte, hanem az ősi virtusokat is, amelyek közé tartozott a pénz értékének nem ösmerésével járó szertelenség, udvartartásban, vendéglátásban, a bravúrozás minden fajtájában. Ha volt valaha jogosultsága annak a közmondásnak, hogy az alma nem esik messze a fájától, hát «második János»

ennek tipikus példája volt. A vége természetesen az lett, hogy vagy huszonöt esztendő alatt megint elúszott kétezer holdja, és amikor — szerencsére — ő is behunyta a szemét: a fiára, harmadik Jánosra, nem maradt több kétezer holdnál.

Ez a harmadik János, — aki lehetett ugyan akár a tizenharmadik is az ősi sorrendben, de mink csak a nagyapjától kezdjük a számítást, — egészen más ember volt, mint a közvetetten elődei. Ez is telivér úr *volt ugyan*, de hagyományos családi akaraterejét azzal mutatta meg, hogy komolyan szándékozott biztosítani az eljövendő negyedik János sorsát. Hisz az eddigi életök folytatása odavezetett volna, hogy az ő fia — ha majd lesz — a vármegye kegyelemkenyerére szorul valami hivatalban. Hajh, mert nincs rosszabb ajánlólevél a nincsnél és szegény embernek a szerencséje is szegény.

János úr tehát megállította a lejtőn a rohanást és elkezdett új életre berendezkedni.

Először is tanult, amit a többi János nem túlságosan cselekedett.

Elvégezte az óvári gazdasági Akadémiát (csupa tiszteletből mindig nagy *A-val* írta), s amikor onnan hazakerült, szívósan vetette rá magát arra a törekvésre, hogy az ősi birtokból hiányzó négyezer holdat visszaszerezze. És ha csak kettőt a négyből, vagy ha egyet; akármennyit, amennyit visszaszerezni bír; de rajta ne múljék; — ez volt egyetlen célja.

Azon kezdte, hogy nem a nagyigényű nemes famíliákból választott feleséget, akinek nyáron drága fürdőzés, télen meg drága budapesti élet kellett volna s akinek minden naplopó ijafia-atyafia ott lebzelt

volna nálok, amikor otthon vannak; — hanem elvett egy egyszerű polgárleányt, akibe ott szeretett bele Óváron s aki éppen az egyik professzorának szép, szende, virágszál-leánya volt.

Ezzel a lépésével mindjárt három nagy dolgot ért el. Először is azt, hogy a nemes familiák messze földön megnehezteltek rá és nem siettek vele meleg összeköttetést fentartani; tehát nagyon megcsappant a vendéglátás a kúriáján. Azután meg azt, hogy olyan igazi házias feleség volt mellette, aki minden takarékos törekvésében odaadással segítette. Végül pedig szerzett a kedves apósában alapos tudású inspektort, gazdasági orákulumot, aki ingyen járt a kezére mindenben, amiben az ő fiatal tudása még segítségre szorult,

Egyébiránt ugyanaz a tagbaszakadt robusztus ember volt harmadik János is, aki az apja, meg a nagyapja. Ugyanolyan sertehaja volt, inkább barna, mint szőke, — ugyanolyan erős bajusza nőtt; a szeme épügy tudott villámlani bozontos szemöldöke alatt; és éppen olyan jó lovas volt, mint akiktől mindent örökölt, kivéve pazarlási hajlamukat. Már a puszta megjelenése is elég volt arra, hogy a környezetét engedelmes alattvalóivá tegye. Ha a hangját kieresztette, azt lehetett volna hinni, hogy mennydörgés kezdődik; — csendes tüntetéssel szeretett erőmutatványokat produkálni, lehet, hogy megfélemlítésképen. Neki az semmi sem volt, hogy félkézzel emelgessen szekérrudakat, mintha sétatálcákkal játszott volna.

Mindenki úgy ösmerte, mint akit semmiben sem lehet hajlítani. Jóindulatú zsarnok volt. Félték is tőle, szerették is; amikor hajnalban kilovagolt a gazda-

ságba, ami mindennap megtörtént, ott már mindenkit a helyén talált. Senki sem mert volna indokolatlan mulasztást megkockáztatni.

A lova különösen illett hozzá. *Pardonnak* hívták, ami onnan eredt, hogy amikor János úr eleinte, az iskola-lovaglásai idején, megtörte a nagyvérű állatot, mindannyiszor pardont kiáltott, ahányszor suhogó nád vesszőjével végigvágott rajta. De rá is szoktatta az engedelmességre. Ha leszállott róla s a kantárszárát a nyakába dobta, a nagy dromedárló meg sem moccan többet. János úr elmehetett akármerre. Hanem amikor a szokott módján, két ujját a szájába dugva, fülehasogatóan füttyentett, akkor Pardon árkon-bokron ott termett mellette.

Ha valaki megpróbálta, hogy ilyen várakozása közben nyúljon Pardonhoz, az akaratos ló annak nekifordult s visszajáról olyat rúgott rajta, hogy holtáig emlegethette. Erre is a gazdája tanította meg.

Így azután nem is kellett tartani attól, hogy *Pardont* „elkötí“ valaki. Vigyázott ő magára. Még a tanyai kuvaszok, meg a nyájörző komondorok is eloldalogtak a közelségéből. Egyiknek-másiknak volt már tapasztalata arról, hogy milyen meglepetés járhat a körülötte settenkedéssel.

*

A gazdaságban úgy ment minden a maga rendjén, mint a karikacsapás. De valami hiba mégis esett a János úr számításában. Még pedig öreg hiba.

Amikor a gólya meghozta a várvavárt *elsőt*, az bizony nem fiú volt, hanem leányka. Igaz, hogy gyönyörű kis tündérleányka, akinek olyan aranysárga finom haja volt, hogy szinte be lehetett volna fenni,

— de mégis *csak* leány. Annyira hasonlított a mamájához, hogy János úr, aki fiút várt, ezért megbocsátott neki. Hisz majd csak megérkezik a trónörökös, aki késett. Igazi nagy örömét akkorra tartogatta.

De a sors szeszélye kiszámíthatatlan. Amilyen hamar lelibbent az égből ez az első kis szárnyatlan angyal, annyira nem volt sürgős a dolog negyedik Jánosnak, aki magafeledten lubickolt valahol abban a vizililjomos napsugaras titkos tóban, ahonnan a gólyák az ilyen kis emberporontyokat kihalászni szokták.

A kisleány után nem következett több ajándéka a jó Istennek. Egyik esztendő telt a másik után és János hiába várta vissza a hűtlen gólyát. Be kellett érnie a kis leányával, az egyetlennel, aki nem félt tőle, akárhogy ráncolgatta is a homlokát. Ez bizony megtépázta a bajuszát és cuclinak nézte az orrát, amelyet János úr alig bírt tőle megmenteni. A nagy darab ember úgy kacagott ilyenkor, hogy rengett bele a ház.

Később ez a kis leány lovagolt a térdén; még később ez hordta neki a virágokat minden áldott nap, amíg virágok voltak. Vele ment János úr vasárnap a templomba; ez a kis Hófehérke volt körülötte a szép tiszta napsugaras élet.

János úr kezdett lassankint belenyugodni a megváltoztathatatlanba.

A leánya közt, meg a gazdasága közt oszlott meg az élete.

Ha Pardont elfárasztotta az órák hosszat tartó lovaglással, akkor sietett haza, hogy a kis leányával mulatozzék.

Dehogy adta volna városi nevelőintézetbe! Tar-

tott neki olyan nevelőnőt, aki mindent tudott, ráadásul még zongorázni is, meg nyelveket is és a kis leányba tölcserrel öntötte a maga sokoldalú tudományát.

Repültek az esztendők emellett és János urat egyszer az a meglepetés érte, hogy amikor a vasárnapi misére indulóban a leányát kereste, egy hosszúruhás gyönyörűséges uri dáma röppent a nyakába.

Vitte, büszkén, karonfogva! Hogy bámultak az áhítatos népek! Nagyon tetszett a dolog János úrnak és hazafelé menet úgy udvarolt a saját kisasszony-leányának, hogy majd lement a könyökérői a bőr.

Amikor másnap reggel kilovagolt a kaszásokhoz, szórakozottan engedte Pardont, hadd lépegessen úgy, ahogy neki tetszik. Nem itt volt az esze. Arra gondolt, hogy ime, nagy leánya van, akit előbb-utóbb oda kell majd adnia valami tolakodó fráternek, aki erővel érte jön.

Szinte megijedt ettől a muszájtól, amely ellen még az ő nagy ereje és akarata is hiábavaló volt.

Nem is akart most tovább foglalkozni ezzel a dologgal. A fasorban leszállott a lováról, hogy ne kelljen átbujkálniok az akáclombok tüskéi között s lovaglókorbácsát suhogtatva ment a kaszások felé.

Ott már megelőzte valaki. A fiatal ispán jött eléje és köszöntötte.

— Adj Isten Ferkó! (Ez a bizalmas hang onnan eredt, hogy a fiatalember is Óvárról került ide, mégpedig a Dengelegi apósa különös protekciójával, ak'i arról biztosította a vejét, hogy ez a fiatalember az Akadémia szemefénye volt s még sokra fogja vinni; az ispánoskodása is csak olyan ideiglenes gyakorla-

tozás az alföldi gazdaságban.) — Hogy folyik a munka? Lesz-e sok szénánk, he?! — kérdezte a főgazda.

— Minden lesz, hála a magyarok Istenének, ontja a föld az áldást . . .

János úr felmarkolt egy csomó friss szénát és elkezdte szagolgatni. Beledugta a fejét a füvek és virágok illatos keveredésébe s nagy lélegzettel szívta magába a kakukfű tömjénes párázatát. Azután továbbindult a rozstábla felé, amely már-már az aratást várta. Rengeteg kalászhalmak magasabbak voltak a legmagasabb férfinál. Maga János úr sem látszott ki közülök.

Annyira meg volt elégedve, hogy nagy jó érzésben rá akart gyűjtani. A zsebéhez kapkodott.

—Teringtettem, otthon hagytam a szivartárcámat. Nincs véletlenül egy szivarja, öcsém?

—Munkaközben sohasem dohányzom; a cseléd az úrról veszi a példát, — mondta az ispán. — De ha parancsolni tetszik, felülök Pardonra és egy-kettőre itt leszek a tárcával.

János úr mosolygott. Tetszett neki a „lecke“, amelyet a legénytől kapott a dohányzás dolgában; de még jobban mulatott azon, hogy hogy bir majd Pardonnal.

—Próbálja meg — biztatta gonoszul.

—Tessék csak a boglya mögé húzódni, hogy csak engem lásson Pardon.

János úr kíváncsian engedelmeskedett.

A következő pillanatban éles fütttyentést hallott, éppen olyat, amilyennel ő szokta Pardont hívni.

A boglya mögül kikukucskálva látta, hogy Par-

don áttör az akácsoron és vágatva fut oda, ahonnan a füttyentést hallotta. Az ispán előtt megállott.

Ferkó odalépett hozzá és szépen nyugodtan a nyeregbe pattant. János úr elképedve kiáltott fel a boglya mögött.

— Ne tessék előjönni, — szólt rá a legény — mert akkor nem fogad szót nekem.

Sarkantyúba kapta a nagy lovat s elvágatott.

— Fene jól ül rajta — dörmögte János úr, nem bírva a csodálkozásával. Még akkor is egyhelyben állott, amikor a legény meghozta a szívtartárcáját.

— Hallja-e, ebadta, hát ezt hogy csinálta?!

— Régen próbálgatom, kérem szépen. Ugyanúgy, ahogy „csinálni“ tetszik. Pardon már engem is megszokott.

— Nohát akkor gyűjtson rá — mordult egyet János úr, miközben azt gondolta: fene legény ez mégis.

Az ispán illedelmesen kivett egy szivart az odakínált tárcából s az oldalzsebébe dugta.

— Köszönöm szépen, majd otthon, ebéd után . . .

*

János úrnak otthon más gondja volt, mint a szivarozás. Mindenféle hivatalos jellegű dolgok vártak rá. Levelek innen-onnan; meghívás a közigazgatási, bizottságba; vételajánlat az idei termésre, az ármentesítőgyűlés bejelentése; csupa komoly ügy, ami mind nem volt neki olyan sürgős, mint az, hogy mielőbb megölelje hosszúruhás kis nagyleányát.

Ebédközben elmondta, hogy járt Pardonnal, meg Ferkóval.— Az ebadta kölyke lefőzött!

Maga kacagott az eseten legjobban. Azt bizony

nem látta, hogy Erzsike milyen ragyogó szemmel és piros arccal leste a szavait.

Vasárnaponként az ispán hivatalos szokott lenni ebédre az uraságnál. János úr eleinte az apósa kedvéért tüntette ki ezzel, de lassanként már maga is szívesen látta az eleveneszű fiatalembert a társaságában. Amikor magokra maradtak, el-elmondogatta:

— Ebből még lesz valami; nagyon ügyes fiú.

De ezentúl olyan vasárnapok kezdtek következni, amikor nemcsak ez az egy megszokott vendég ült az asztalnál, hanem mások is, akiket János úr felváltva invitálgatott meg.

Fiatalemberek voltak azok a környékről. Mind-egyik házasulandó, aki ígért valamit a jövőjével. — Anyus mindent megértett s hallgatott. Úgy tett, mintha nem is sejténé, mi lappang a hirtelen változás mögött az ura vendéglátó kedvében.

De nem sokra mentek a háztűznézők, mert a szüret is elmúlt, azután a tél is, meg az új tavasz is, és ahányszor János úr tapogatózni próbált a hölgyeknél, hogy ez vagy amaz a legény hogy tetszik nekik, mindig csak langyos választ kapott.

Erzsikének nyilvánvalóan egyik sem nyerte meg a szívét. De ezt János úr nem tartotta olyan mulhatatlanul szükségesnek. Majd megszereti az urát, ha a vőlegénye nem is ideálja.

Elhatározta, hogy majd ő fog választani a kérők közül, ha már a leánya nem találja meg köztök az igazit.

Egy vendégjáró vasárnapon, amikor este már mindenki elment s a kis család egyedül maradt, megszólalt János úr.

—Erzsikém, ma megkérték tőlem a kezedet s én odaigértelek.

—Tudom, — mondta a leány nyugodtan. — Várday megmondta. Pedig figyelmeztettem rá, hogy hiába.

János úr heves mozdulattal kapta fel a fejét.

— Hiába?!... És miért hiába, ha kérdezni szabad.

— Mert nem szeretem, csak ezért.

Ebben a rövid feleselésben benne volt a Dengelegi-féle határozottság. János úr érezte, hogy ez ellen nincsen apelláta. Mégis megpróbálta, hogy az övé legyen az utolsó szó.

— Fiaim (ez már a feleségének is szólt, aki mostanig hallgatott), Várday messze környéken a leggazdagabb és legkeresettebb fiatalember. Nagyon kedvemre való. Szép jövő vár rá. Ez a házasság máris annyi volna, mint a Dengelegi-birtok elszakadt részeinek a visszakapcsolása ...

A nagyasszony szelíd elszántsággal most először hallatta a hangját:

— De ha nem szereti.

János úr feléje fordult s meglepetten csodálkozott.

—Mama, hogy jut eszedbe, hogy velem vitatkozzál? Ezt nem szoktam meg.

—Nem is vitatkozom én veled, édes uram. Te vitatkozol mivelünk.

—A hatalmas nagy embernek tátva maradt a szája.

—Ééén? . . . tiveletek?! Ééén?

—Na igen, mert ebben a dologban mink már hátróztunk.

János úr úgy elkezdett kacagni, hogy a poharak az asztalon mind összecsendültek.

—Apuskám, édes apuskám, hát te nem szerelemből házasodtál? — szólott a nagyasszony és finom kis kezét gyöngéden tette rá az ura vállára.

—Én! ... *Én*, az talán más. Én férfi voltam és azt tehettem, amit akartam.

—Dehogy tehetted, lelkem. Ha én nem akartam volna hozzád menni, hiába akartál volna engem elvenni.

—János úrba belerekedt az ellenmondás.

—Ez igaz, — dörmögte a vállát vonogatva.

—Mert lásd, drága uram, kettőn áll ám a vásár. Nemcsak a vevőn, hanem az eladón is.

—Mit szólasz te mindehhez, kis leányom? — kérdezte János úr a leányát, nem minden csípősség nélkül.

— Azt apuskám, hogy édesmamának igaza van. És hogy te tanítottál meg engem arra, hogy minden Dengelegiben hajthatatlan akarat lakik.

János úr odáig volt.

—Nézze meg az ember, ezek a saját fegyvereimmel harcolnak ellenem! ... De te, kis béka, hisz neked, mint leálynak és kiskorúnak, nem lehet az apáddal szemben akaratod!

—Hát ha fiúsítottál volna, ahogy akartad és ha egyszer majd nagykorú leszek?

Dengelegi már csak kacagott. Erre is ő „tanította meg“ a leányát. Hogy milyen jól emlékeznek ezek a nők arra, amit elfelejteni nem akarnak!

— Egyelőre most arról beszéljünk, hogy más kérdő van-e talán, aki Várdaynál jobban tetszik?

— Van, —mondta anya és leánya egyszerre.

János úr nem tudta, melyikre meredezzen tágra nyílt szemével.

— És ti ezt nem mondtátok nekem?

— Nem kérdezted, drágám, — felelt a mama.

— Meg egy kicsit féltünk is, — folytatta a leány.

— Ó, ó, egy Dengelegi, aki fél! — szörnyűködött János úr félig bosszúsan, félig tréfásan.

— Na, nem olyan nagyon, — kiáltotta Erzsike és az apja nyakába ugrott, elkezdte ölelgetni.

— De most már beszélj ám, te fruska, különben meg nem köszönitek ...

— Beszéljen anyuska, — biztatta a mamáját Erzsike.

— Ugyan-ugyan, hát mi van abban! Ferkó meg Erzsike szereti egymást, mit kell arról olyan sokat beszélni.

Dengelegi most már felugrott és lerázta magáról a leányát.

— Megbolondultatok? — kérdezte olyan hangon, mintha nem hinne a saját fülének.

Most már anyus is felkelt s ráfolyondárkodott az urára.

— Ne haragudjál, édes lelkem jó uram; nem akarunk mi titkolózni; nem is akarunk te nélkülöd semmit sem. De az a te „*kérőd*“ nyílt színvallásra kényszerített. Mink vártunk volna még, amíg Ferkó meg nem kapja a tanári állását az Akadémián, amelyre pályázott. Az édesapám nagyon biztat vele, hogy elnyeri. S ahogy te elvetted a tanár leányát, tanárnak adod te is a magad leányát; ahhoz, akit szeret.

Dengelegi összecsapta a kezét.

— Kész összeesküvés! — kiáltotta.

De rögtön magához rántotta a két nőt, akik alig bírtak lélekzeni a karja között.

— Azt mondom nektek, — robbant ki belőle, — hogy beszélhetnétek akármit, ha magam is nem tudnám, ki ez a ti megbűvölőtök. Kívülem az egyetlen, aki meg bírja ülni Pardont; és még magamat sem véve ki, az egyetlen, aki munkaközben nem pipázik ... Hanem most mit mondok én annak a Várdaynak? . . . Jól van no, vállalom, hogy — papucs alatt vagyok, akin asszonyok uralkodnak, vagy talán nem igaz? — tette hozzá mosolygó jókedvvel.

Boldogan ölelkeztek össze mind a hárman.

AZ ALMA MEG A FÁJA.

Boros Gáspár gazd'uram gyümölcsöskertjében a fehérbokrétás fák már kezdtek elvirulni.

Virághólepte ágaikról egyre hulldogált a bársonyos meleg pihe, amelytől a fák alja úgy megfehéredett, mintha lány hó borítaná.

A havas fonnyadás közt csak az almafák voltak teljes pompájokban.

A bágyadt szűzfehérség mellett a sok ringó-rengő almavirágról édesen mosolygott a diadalmas élet.

A kicsattanó bimbók mintha ici-pici tündér-gyerekrekeket ici-pici bölcsői lettek volna.

Felettök részeg lepkék bukdácsoltak a levegőben.

A girbe-görbe almafák Tündér Ilona menyasszonyi köntösében díszlettek s a világ szépségversenyén elvitték volna az első díjat.

A tavasz gyönyörűt álmódott s amikor valóságnak akarta látni az álmát, megszületett az almavirág.

A rózsza beleszeretett a liliomba s ahányszor egymást megcsókolták, annyi almavirág lett belőle.

S ez a temérdek almavirág most mind itt szövődött magyar nemzetiszínű napernyővé a Boros uram gyümölcsöskertjében.

A fű zöldje, meg az ég kékje átkukucsált egymáshoz az almavirágos napernyő résein.

Mintha fehér báránfelhők ereszkedtek volna le a görcsös almafákra s aztán a hajnal piros sugarai ott feledkeztek volna rajtok.

Az almavirág vérrel meg tejjel festett ajkáról vadrózsaillat pihegett szét a kerten.

*

Boros uramnak ebben az almavirágos tavaszban telt legnagyobb öröme s hogy a saját telkén élvezhette, attól csordultig volt a szíve elégedettséggel.

Ilyenkor még a templomba sem lehetett elcsalni vasárnap délután, amikor tudniillik ráért, hogy a kertjében gyönyörködjék.

Csak hadd menjenek templomba az asszonyok, akikkel sohasem tudja az ember, hogy hányadán van. Nekik mindig akad ügyes-bajos elintézni valójok a türelmes égiekkel; kiváltképpen azzal a jóságos szent Antallal, akinek valamennyi szent közt a legtöbb dolga van velők.

Boros uram legalább így vélte és el is küldte hűséges életpárját az Istenházába, ahol megpihentethette egy kicsit a nyelvét. Templom után úgyis kiül majd a többi feketekendős öregasszony közé, a házak elé kirakott padokra és nézegeti a pruszlikos begyes kacarászó pávagalambokat, a falu leányzóit, akik körül a legények viháncolnak. Gazd'uram inkább kiment a kertje közepén gubbaszkodó méhesbe; ott letelepedett a lócára s széles hátát a deszkafalnak vetve, csudálta az előtte pompázó remekséget.

Hallgatta, hogy zúgnak a kaptárok, hogy döngi cselnek a méhecskék, miközben a nektáros kelyhek-

ben dőzsölnek. Az egybeolvadó zümmögés mintha messziről erre szálló halk harangkondulás lett volna, szakadatlan imárahívással. Gazd'uram lelkében visszhangja támadt az elképzelt harangszónak s ettől az érzéstől minden földi dolog iránt engedékenység szállotta meg.

Mialatt a pipáját tömögette, elkalandozott az egész életén, amelynek alkonyatra fordulását lassankint már érezni kezdte.

Visszafelé tekintve, olyan rövid az élet útja, hogy az ember azt hinné, minden csak tegnap volt. Lám, alighogy egy jókorát rugaszkodott idáig legénykora óta s már neki magának is nagy legényfia van, akinek előbb-utóbb át kell engednie tulajdon élete folytatását.

Így van ez emberrel, állattal, növényvel mindenel. Az öregek elmennek s az utódaik a nyomdokaikba lépnek. Ez a dolgok rendje s mert Istentől való rend, tehát a legjobb is.

A fia már betöltötte a huszonnegyedik esztendejét, itt volt az ideje, hogy megházasodjék. Mert a pár nélkül levő legény vagy mamlasz, vagy elkurafisodik és soha sincs ott az esze, ahol lenni kellene. Csak még ezen a nagy dolgon segítse át a gyereket okosan; a többit azután önélküle is elvégzi vele a jó Isten.

Bizonyos, hogy a legény most is ott illegeti magát a leányok körül s talán már meg is pörkölődött a szíve valamelyik tüzesszemű fruska boszorkánynézésétől.

Idáig jutott Boros uram az elmélkedésével, amikor hirtelen megpillantotta a fiát, aki futvást jött az udvar felől, nekiszaladt a gyümölcsös sarkába ágyalt virágostáblának s a tarka tulipánokat meg a szemér-

mes árvácskákat ugyancsak szaporán kezdte dézsmálgatni.

— No lám, ez sem a templomnak lesz, — állapította meg gazd'uram, és magában morfondírozva tette hozzá: — Már csak rászólok, különben az egészet lelelegeli.

Öblös hangon mordult fel:

— Bandi te!

A legény meglepve vágódott haptákba. Egyedül vélvén magát, ugyancsak nyakló nélkül feküdt neki a nagy aratásnak, s most azt sem tudta zavarában, hogy melyik lábára álljon.

A jól ösmert hang felé fordult s a markában szorongatott szákajtókosárnyi virágot ügyetlenül lóbálta; azután mintha nagyon megörült volna az apjának, úgy kérdezte:

—Hát kend itthon van, apámuram?

Boros hallatlanná tette a gyanús nyájaskodást és rászólt a legényre: — Gyere csak egy kicsit!

Bandi egy-kettőre mellette termett és tulipiros arccal kezdte kínálgatni neki a bokrétáját:

— Fogja, édes apám, tessék.

Gazd'uram csudálkozva vette el a virágot.

— Köszönöm, köszönöm ... ámbár se névnapom, se' születésnapom, tán annak adnád inkább, akinek összeszedted. — Kinek szántad, mondjad?

Letette a bokrétát balról maga mellé a lócára, jobb felől pedig helyet szorított a legénynek s biztatta: — Űlj le fiam; úgyis terajtd járt az eszem; beszélgessünk egy kicsit. — Nahát, kinek szántad?

Bandi úgy ereszkedett le a lóca végére, hogy mi-

nél könnyebben felpattanhasson róla. Ezt a vallatás gyanúperével érezte szükségesnek.

— Kinek? — felelte egy kicsit dacosan, — hát Kovács Anicának.

Boros uramnak eszébe jutott, hogy a minap már mondott neki az anyjuk valamit; emlegette, hogy a fiú akörül a zsellérleány körül legyeskedik. Biz erről azóta, sok más dolga közt, végkép megfeledkezett.

— Mondd csak fiam, — kérdezte szelíden, — mit akarsz te azzal a Kovács Anicával?

Bandiból egyszerre olyan más ember lett, mintha kicserélték volna. Bátran mondta:

— Azt akarom, hogy el akarom venni, édesapám.

— Hm, no, — hogy *akarod?!* — nyújtotta el a szót Boros gazda. Talán csak *szeretnéd*. Hát így mondd, ha már mondd, hékás, pajtás.

A legény nem szokta meg, hogy az apjával feleljen, hallgatott.

— Avval pedig mindenképen baj van, — folytatta az apja. — Mert Kovács Anicát hiába akarod elvenni. Nem miközénk való. Nincstelen ember leánya s még arra is rászorulhat, hogy szolgálatba álljon. Ki tudja, merre sodorja az ilyet a szél. Van itt akárhány különb leány, akivel szívesen áldalak meg

A legény arca elborult, de türtőztette a nyugtalanságát.

— Majd meggondolja azt még édes apám. Tudom, hogy szereti egyetlen fiát. . .

Boros közbevágott s eközben rántott egyet a vállán.

— Az is igaz, hogy egyetlen fiam vagy; az is igaz, hogy szeretlek; de éppen ezért nem engedhetem, hogy

bolondot csinálj. Hová gondolsz?! — pattant fel hirtelen, — hisz semmitek sincsen; csak nem kívánnád talán, hogy a kedvetekért a szememet behunyjam?

A legény hevesen rázta meg a fejét; de nem szólhatott, mert az apja lefogta, nem engedte beszélni.

— Hallgass csak ide, te Bandi! Hadd mondjak el neked valamit. Azután jobban megértesz mindent; hogy miért vigyázok úgy rád is, magunkra is.

A legény engedelmesen hallgatott.

— Azt tudod fiam, úgy-e, hogy amit itt magad körül láatsz, az a ház odafent, az udvaron, meg ez a kert a méhessel, meg a határban az egész telek, mind az én kezem munkájából került. De nem is egészen jól mondom; mert nem hagyhatom ki az anyádat; hisz több mint huszonöt év óta van mellettem mint hűséges párom, aki kezdettől fogva együtt dolgozott velem. Elmondom neked, fiam, hogy kezdtük és hogy jutottunk odáig, ahol vagyunk.

Feltolta a kalapját. Széles, sima, erős homloka fehéren világított barna arca fölött.

— Amikor az anyádat elvettem, szegényebb voltam a templom egerénél. Az anyád jómódú gazdember lánya volt; de megszeretett és gondolkodás nélkül mellém állott. Kitagadva indultunk neki a világnak. Fészkét rakni nem bírtunk; megpróbáltuk a kezdetet legalól, napszámos munkával, máról-holnapra élve; Volt ugyan a szülőfalumban egy szélütött rokonom, akinek a viskójában meghúzhattuk magunkat: de munkára el kellett járnunk mindenfelé, ahol munka kínálkozott.

Nehéz idők voltak. De amit én egyszer elkezdtem, attól nem ijedtem meg többet.

Olyanok voltunk, mint az ég madarai. Azokkal sem törődik senkisé.

Nem volt egyebünk, mint a fiatalságunk, az egészségünk, meg a két erős munkás kezünk.

És mégis boldogan folyt az életünk.

Csak énnekem volt mindig valami titkos lelki-furdalásom az édesanyád miatt. Ezért a cigányéletért én voltam felelős. Ezen változtatni kellett. Mindenáron fészket akartam rakni s éjjel-nappal azon törtem a fejemet, hogy ezt a célokat hogy érjem el.

Egyszer, amikor holtra fáradtan dőltünk le este a pokrócra szalmavackunkra, félálomban azt kérde tőlem a feleségem: hallottam-e, hogy a törzsöki uraság, akinél a múlt évben aratómunkán voltunk, sokat vesztett kártyán, és most vagy eladja, vagy bérbé adja a birtokát. Meg is mondta, hogy az az uraság mennyit vesztett; meg hogy ki akarja a földjét kibérelni. Ezek az asszonynepek mindenről szoktak tudni. Az anyjukom azután nyomban el is aludt: de én nem bírtam a szememet lehunyni. Egyre azon lázadtam magamban, hogy lám, milyenek ezek a mi uraink! A jó Isten a tenyerén hordja őket; földet ad alájok; életök fogytaig boldogok lehetnének, s ők jobban szeretik a kártyát, a bort, meg a cigányt, mint az istenáldotta földet, amelytől olyan könnyen meg bírnak válni, és nem szakad utána a szívök. Én meg, aki földhözragadt semmi és senki vagyok, beletenném a földbe az egész lelkemet. Pedig az a rög, amelyet másnak túrok, nekem olyan elérhetetlen, mint a csillagok az égen. A szívemre szaladt a vér arra a gondolatra, hogy: ha *én is* bérelhetnék valahol egy pár holdacska földet! hogy kapaszkodnám abba a tíz körmömmel;

még a fogammal is, hogy ki ne ránthassák többet alólam! Ezek a mi földesuraink meg, ha rosszul jár a kártyájok, a legelső jött-mentnek odaadják az apjok örökségét; s ha még az sem elég, akkor elmennek hivatalt kunyorálni, hogy mások rugdossák őket.

Fiam, én szolgáltam valaha egy olyan földesurnái, akinek mindenét dobra verték. Tudom, mi folyik itt, ebben az országban. Az alatt a huszonöt év alatt, amióta tűzzel-vassal verem magamat a semmiből előre, féltucat földesurat láttam úgy tönkrementni, hogy a birtokából kiment mindegyik, de vissza oda nem tért közülök egyik sem. Ha végignézek ma ezen a vármegyén, alig látok földet, amelyen a régi gazda az úr. Fogy a magyar a magyar földön; pedig beszélhetnek nekem, hogy ezért, meg azért; hisz magam vagyok élő tanuja, hogy aki megfogja a munka nyelét, annak nem muszáj, nem lehet elpusztulni; annak boldogulnia kell.

Akkor este az a bérlethistória egészen megzavart. Nem bírtam elaludni. Valami retentő szomjúság égetett a földért. Csak *én is* bérelhetnék legalább! Csak egypár holdacskát! amelyen megmutathatnám, hogy kell bántani a földdel; hogy kell szeretni a földet! Megesküdtem magamban, hogy most már nem nyugszom addig, amíg nekem is nem lesz földem. Nem bírtam beletörödni abba, hogy egész életünkön át robotosok legyünk. A *magam* ura akartam lenni, törik szakad! . . .

Boros Gáspár itt rövid szünetet tartott. A visszaemlékezés hevítette. Az arca piros volt. A hangja meg, mintha prédikált volna, úgy csengett.

— Csak a *föld!* a *föld!* — kiáltotta, — nekem csak az kellett. A nap égetett bennünket. Az eső ott

vert, ahol utolért. A szél innen is tépett rajtunk egyet, amonnan is. Nem törődtünk mink semmivel sem. Dolgoztunk, dolgoztunk, szakadatlanul dolgoztunk. A fogunkhoz vertünk minden garast. Amíg csak annyink nem volt, hogy bérbe vehettünk egy ötholdas árva-telket.

— Fiam! Öt hold! egy világ! amelyen mink voltunk az urak!...

Ragyogott a szeme, amikor a mellét düllesztve, kiáltotta:

— Én sohasem voltam részeg, fiam; mindig vigyáztam a józan eszemre, meg a becsületemre; de akkor részegséget éreztem. Az volt csak az érzés, amikor az első kapavágást, az első ásonyomot tettük — a *magunkén!* Mert az már egészen olyan volt. Hisz' senki sem parancsolt többet velünk. Nem volt más urunk, csak a magunk szabta kötelességeink. Meg a jó Isten, aki velünk volt.

A föld a telekkönyvben a másé volt; de *én* dajkáltam, *én* gondoztam, *én* foglalkoztam *vele*, — és *én* borultam le rá, mintha az anyám ölébe hajtottam volna a fejemet. *Nekem* termett az a föld! nekem szült, amikor termett; és a termés apja *én* voltam, aki a földet túrtam érte! Nincs annál igazibb szerelem, fiam, mint amit a föld iránt érez az ember. De a földet másképp kell szeretni, mint minden egyebet a világon. A földet munkával és verítékkal kell szeretni; mert a termését csak nehéz munkáért adja. A föld számonkérő bírása annak, aki élni akar belőle. A hanyag munkásnak rosszul fizet. De aki beleteszi a lelkét, az erejét, arra ontja az áldását. S azon az öt holdon már a mi verejtékünk pótolta az esőt.

Így kezdődött a mi gyönyörű életünk, édes fiam. A szabad független életünk! És akkor megint eszembe jutottak azok, akiket a föld tart el, a föld tesz úrrá, és ők mégsem szeretik a földet. Hűtlenek lesznek hozzá s akkor a földet elveszítik. Mert a föld nem csélcsap szerető, hanem igaz hitves, akit meg kell becsülni. . . Az volt a boldogság, amikor a pitymallattal ébredve elkezdtem magamnak parancsolni: — Hallod-e Gáspár, ma ezt végzed, meg azt végzed; lekaszálod a lucernát, széthasogatod a tuskókat, vizet hordasz az asszonynak a mosáshoz, gondozod a tehénkét, meg a malacot; most egy, kettő, lódulj!

És Gáspár lóldult. Meg nem állott, amíg a nap le nem ment. De csak a saját akaratának fogadott szót. Nagyobb úr volt a királynál, mert az, szegény, nem élhet úgy, ahogy neki tetszik; sőt az egész ország gondja nyomja; Boros Gáspárnak meg csak Boros Gáspár parancsolt. Fiam, csak az az igazi élet, amelyet a föld ad! . . .

A legény csak úgy falta a lelkes mondásokat, amelyek egytől-egyig a szívéig hatottak. Az apja jó jelt látott ebben és még nagyobb hévvel folytatta:

—Alig telt egypár év és már nagyobb fába vághattuk a fejszénket. Húsz holdat béreltünk. Ahhoz már cselédet kellett tartani. Jószág is kellett hozzá. Kezdünk tollasodni. Az következett belőle, hogy a húsz holdas bérletből hamarosan negyven holdas lett.

—No, akkor megvettem itt ezt a belsőséget, amelyen csak egy leégett viskó állott.

Sem éjjelünk, sem nappalunk nem volt, amíg annyira nem jutottunk, hogy felépítettük a házunkat. Kapartuk a föld hátát a körmünkkel. Meg nem pihen-

tünk teljes húsz éven át. És közben megszereztük odakint a tanyát, — iszen erről te már magad is tudsz. A legény csak bólintott. Látta, hogy az apja még hátra van a javával. Szótlanul várt.

— És most, — kezdte újra az öreg Boros, — amikor telkes gazda vagyok, s ha az Isten tovább is megsegít, maholnap rám csúfolódhatnak az irigyeim, hogy «*aranyparaszt*»: te keresztül húznád minden számításomat, minden reménységemet azzal, hogy nincsetlen asszonyt hoznál köznél? Két családra kerestetnél velünk? visszajenél új kezdésekbe, új küzdelmekbe? Amikor pedig akármelyik jómódú leányt is megkaphatnád, aki hozna a házhoz! — Ezt az áldozatot nem kívánhatod tőlünk édes fiam! ...

Bandi megérezte, hogy most ő rajta van a sor. Szelíden szólalt meg:

— Nem is kívánom, édesapám.

— Akkor hát meggondoltad! — harsant fel gazd'uram kitörő örömmel.

— Csak azt gondoltam meg, hogy elveszem Kovács Anicát. Nagykorú vagyok és arra fordíthatom a szekerem rúdját, amerre jól esik.

A méhzúgásokoztta távoli harangszó úgy csendült a Boros Gáspár fülébe, mintha azt a sok-sok harangot valamennyit félreverték volna.

— Te bolond, te! — csüggendezett, és dacosan pattant fel: — Hátha én akkor leveszem rólatok a kezemet és semmitsem adok nektek?! Ha azt mondom: le is út, fel is út, nálam nem lesztek, velem nem esztek, itt nem rendelkeztek; csináljatok, amit akartok! Próbáljátok meg a nehéz életet minden hercehurcájával.

A legény nyilt tekintettel nézett az apjára.

— Egyebet sem akarunk, édesapám. Nem gondoltunk mink arra egy percig sem, hogy apámuramék tartsanak el bennünket. Van nekem két erős karom; de van a jövődöbelimnek is. Úgy kezdjük majd, ahogy magok kezdték. Nagyon jó példát adott apámuram. Én meg a fia vagyok. *Az alma, amelyik nem esik messze a fájától!* Úgyis mindig azt mondja édesanyám, hogy szakasztott mása vagyok kendnek, mintha úgy köpött volna ki erre a világra.

Boros Gáspár tágra meredt szemmel bámult a fiára. Roppantul tetszett neki ez a beszéd; de valami furcsa megszeppenésféle is támadt miatta a szívében.

Az a két erős kar! persze-persze .. . ebben nincsen hiba. De mi lesz a gazdasággal, ha az a két erős kar, amelynek a nyoma már mindenütt rajta van, ott hagyja és másfelé veszi a munkáját? Pedig éppen azt remélte, abban bizakodott, hogy ha ő majd nem bírja, (bizony, már sem bírta!) akkor a nehezét vállalja a fia, aki nélkül úgyis hiába való volna minden, még az élete is, amelynek nem látná többet sem célját, sem értelmét. Csak most tudta igazán, hogy mennyire kell ide az a két erős fiatal kar.

De még tele volt azzal a nagy akarattal, amelynek minden eddigi sikerét köszönte. Még nem adta fel a harcot. Volt még egy nagy ágyuja.

— Hát akkor mi történik, ha az a — *jövendőbelid* (!) megunja melletted a dicsőséget, a szegénységet és kedvetlenkedik, zúgolódik; megkeseríti az életedet; talán itt is hagy? mert hisz' bizonyos, hogy mást várt, mást remélt...

A legény mosolygott.

— Mondja, édesapám, kedvetlenkedett az édesanyám maga mellett? El akarta hagyni valamikor?

Gazd'uram elképpedt. Méltatlankodva fortyant fel:

— Azt ugyan nem tette. De mink nagyon szeretjük egymást; élünk-haltunk egymásért. . .

Bandi bátorságra kapott, vígan bízta az öreget:

— Akárcsak mink! Úgy teszünk mink is, ahogy magok. Nekimegyünk a nagyvilágnak.

Boros Gáspár szemére olyan ködöt hajtott a hirtelen ijedség, hogy majdnem sírva fakadt tőle. Hisz' azzal verte meg magamagát, amivel győzni akart. Feltört belőle az apai érzés mellett az okos önzés is. Nagyot kiáltott:

— Mentek bizony a menydörgős menykőbe! Nem mentek innen egy tapodtat sem! Na, nézze meg az ember!

És hogy nagy indulatát valahogy csillapítsa, odarántotta magához a fiát.

Egy darabig némán birkózott a szívével. Hanem amikor a harangos méhzsongás közben végre megjött a szava, ezt kérdezte szokatlan szelídséggel:

— Oszt' mikorra gondolnád, fiam, azt a lakodalmat?

A MEGTÉRT.

Bárándi Nagy Sándort az egész környék házsártos, veszekedő embernek ösmerte, aki sokat káromkodott és templomba sohasem járt. Jó ürügye is volt erre abban, hogy kint lakott a „hegy“ alatt, a tanyáján, ahonnan a községbe még az erdőn keresztül is el-tartott az ut vagy ötnegyed órát; de a hegy körül két óra is beletelt, amíg az ember gyalogszerrel a templomig juthatott. Ezt pedig így is, úgy is sokalta Nagy Sándor, hivatkozván a főtisztelendő úr előtt a fájós lábára, amelyen a háború elején golyó ment keresztül.

Máskülönben dolgos, rendes ember lett volna ökelme, akihez annak idején szívesen hozzáment a Baróti Pál gazd'uram Juliska leánya. S ez még szerencse volt, mert máskülönben a rabiátus hajlandóságú embertől minden bolondság kitelhetett volna az erőszakoskodásban. Előre megmondta, hogy: ha Julcsa nem lesz az övé, akkor másé sem lesz, mert azt a „mást“, aki az ő mátkája (már csak így hirdette) körül mer forgolódni, szó nélkül agyonüti, akárki légyen is az.

Ösmerték nagy erejét, elszántságát; senki sem merte próbára tenni, hogy vajjon megtenné-e. Meg aztán azt is mindenki láthatta, hogy 'iszen Julcsa haj-

lik hozzá, ami nem volt csuda, mert Sándornál delibb legény nem igen akadt a maga idejében a felsőbbárándi fiatalság között. Így azután egy pár lett belőlök, és minthogy az istentelen ember nagyon szerette a feleségét, minden jól lett volna, csak a vallásos jó asszony az esztendő felét átbőjtölte az ura káromkodásai miatt fogadott vezeklő böjtökkel, amibe egészen belesoványodott.

Egyszer, késő ősszel, megfázott a kikoplalt gyenge asszonyka a ház tetejét leszaggató szélben s ágyának esett. Olyan tüzes volt szegénynek a feje, mint a parázs, a szeme meg csak lecsukódott, mert nyitva tartani nem bírta. Didergett-vacogott, lelte a hideg szörnyen.

Nosza, megijedt Nagy Sándor és a szomszéd tanyások asszonyait mind összecsődtette, hátha segíthetne a bajon valamelyik. De hiába raktak meleg fedőt a beteg hasára, — hiába itattak vele paprikás pálinkát, meg bodza-teát, nem használt az semmit sem; csak még rosszabbul lett a szegény teremtés. Az ura már éppen elhatározta, hogy befog és megyén a doktorért, amikor isteni csodaképpen ott hajtattott el a bárándi doktor a tanyája előtt, az urasági intézőhöz menet közben, akihez hívták volt. Sándor leesdekelte a doktort a kocsiról s vitte lázas feleségéhez.

A doktor megírta a receptet és megmagyarázta, hogy kell beadni a porokat ostyában, azután tovább ment a dolgára. Nagy Sándor most már megkönnyebülten ment volna a községi patikába, — persze székezen, hogy mihamarább visszakerülhessen az orvosággal. De amikor befogni készült, észrevette, hogy nagyon sántít a nyerges; megnyilalta a kovács a teg-

napi patkolással. Ezzel a lóval nem lehetett sietni, tönkre ment volna belé. Mást gondolt hát az ember, egy pár cifra káromkodás között. Azt, hogy elfut gyalog a patikába az erdőn keresztül, az ösvényen. Mire a nap lemegy, itthon lehet. A szomszédasszonyok vigyáznak addig a betegre.

A bekecse zsebébe dugta a receptet s elindult, de gyengéd és szerelmes szavakkal búcsúzott el előbb a forróságtól szinte meggyulladó asszonytól, akire már rakták az ápolói a doktortól rendelt vizes borogatást.

Nagy Sándor sietett s amikor a „hegynek“ neki-fohászkozott, (jókora domb volt az, de síksági emberek hegynek mondták) megint csak elkáromkodta magát. Ez már benne volt a természetében és akárhányszor harag nélkül is megcselekedte, csak úgy szokásból. Úgy igyekezett, hogy észre sem vette, már a keresztutig jutott, ahol egy vastag oszlopra fel volt szegezve egy bádogra festett, megfakult szent kép: a Szűz Mária, a kis Jézussal. Valami fogadalmi alkotás volt az, de már senki sem tudta, hogy ki, hogyan, miért és mikor állította oda az oszlopot ezzel a Mária-képpel.

Máskor, ha erre járt, — ami elég ritkán történt, — rá sem nézett a képre. Elment mellette paraszti nevetlenséggel. Most olyasmit érzett, hogy nem fog ártani, ha megbillenti a kalapját, ahogy másoktól látta. Fanyar oldalgással pislantott fel a képre s morgott valami „dicsértessék“-félét, de olyan félhangon, hogy le is tagadhassa, ha rajtakapná valaki. Azután szedte a rossz lábát, ahogy birta.

Hamar odaát volt. A patikában szerencsésen végzett. Zsebre tette az orvosságot és elhatározta, hogy

visszafelé még jobban siet, mint ahogy idejött. Vájjon hogy is van azóta az a szegény áldott jó asszony?! . . .

Folyvást ezt forgatta a fejében, amíg csak megint az erdőben nem találta magát. Ott egyszerre azt vette észre, hogy olyan köd ereszkedik, mintha mindjárt éjszaka akarna lenni, már ami tudniillik a sötétséget illeti.

Először egy nagy füstoszlop vette körül, amely elterjedt körülötte és lassan-lassan betakart minden fát, minden bokrot. Azután a nehéz párázat egyenletesen megsűrűsödött és úgy befedte, amire rászállott, hogy alig lehetett meglátni mi az: bokor-e, kő-e, ledöntött fatörzs-e vagy mi egyéb.

Nagy Sándor cifrát káromkodott. Hogyne, mikor ettől a bolond nagy ködtől alig látta az ösvényt, amelyen haladnia kellett. Annyira alig látta, hogy minden figyelmét rá kellett irányítania, mert ha letér róla, könnyen megeshetik, hogy vissza sem talál rá. 'Iszen az sem lenne éppen olyan borzasztóság; akkor csak menne egyenest tüskön-bokron keresztül, uttalanul; akkor is kiérne az erdőből valahol. De az ösvény mégis csak ösvény, kivált annak, aki nagyon siet.

Ment-ment-ment... és egyszerre megint felhor-
kant, megtorpant, kezdte a „fennfütörgőt“, ami a nagyobb káromkodások introdukciója szokott lenni nála. Az ösvény csakugyan kicsúszott alóla a nagy ködben, amelyet már harapni lehetett.

Hogy mérgében kapkodni kezdett és ide-oda fordult, az csak növelte a baját. Mert ezzel véglegesen elvesztette a tájékozódást. Az egyforma homályban már sehogy sem tudta bizonyossággal, hogy merre is van

a falu, ahonnan jött és merre lehet a tanyája, ahová annyira igyekezett volna.

Megszéppent. Elhallgatott. A káromkodás a torlán akadt. Ezzel most bizonyosan nem segít magán. Inkább nekiszaladt a ködnek és megpróbálta tuskonbokon át egyenes irányban kijutni az erdőből.

De nem jutott ki belőle. Fák, bokrok, fák, bokrok mindenütt. Egyformaság a kétségbeejtésig. Pedig már úgy rémlett neki, hogy két annyi ideje is bolyong, mint amennyi alatt jövet az utat megtette. Végképen eltévedt a ködös erdőben.

S a szegény beteg asszony ezalatt csak vívódik orvosság nélkül és várja őt haza, mint a Messiást.

Az ember felordított. Erős mély hangja úgy búgott a kietlen, ködös erdőben, mintha farkasüvöltés lett volna. Elszörnyedt attól a gondolattól, hogy ez még órákig tarthat így, de eltarthat akár reggelig is és azalatt ő valami egészen rossz irányban, mind messzebbre távolodik a céljától.

Megállott. Fújót egy nagyot. Izzadt fejről levette a kalapját. Maga elé nézett egy darabig. Az jutott eszébe, amikor az az áldott jó asszony összetett kézzel bizonykodott előtte: — „Sándor, ne káromkodj! Van Isten, édes Sándorom; hidd el, hogy van!” — Még a könnye is kicsordult, úgy bizonyította.

A nagy erős ember úgy érezte, hogy most az ő arcán kezd lefelé folyni valami olyan melegség, amelyről kis gyermekkorától óta nem tudott már. A rémület, a feleségéért érzett aggodása, könnyet sajtolt ki a szeméből.

Elkezdte mormolni, mintha a feleségének felelne: — Van Isten Juliska, van! — És megrázkódva futott

neki megint a ködnek, amely nyomban elnyelte; hisz már igazán este volt.

Ment csak, botorkálva, botladozva, erőszakkal, csak azért is, mintha perbe akart volna szállani a végzettel, amely ellen halk motyogással erősítette magát, folyvást ismételve: — van Isten, van! ...

És amikor már ez sem használt, mert a köd nem engedett, sem az ösvény nem került elő, akkor hirtelen, mintha fejbe csapták volna, térdre rogyott és összetette a kezét, úgy kezdett száraz torokkal, hörgöve imádkozni, ahogy a lelkéből fakadt:

„Szűz Mária, Istennek édes anyja, könyörülj meg rajtam . . . könyörögj érettem! . . . Minden bűnömet szánom-bánom! ... Megígérem, szentül fogadom a magam életére, a drága feleségem életére, hogy többet nem fogok káromkodni! Csak most az egyszer segíts meg! . . . Szűz Mária, irgalmas anyánk, Jézus szent sebeire kérlek, ne hagyj el, mert különben meghal a feleségem! .. (Felordított és talpra ugrott, úgy harogta) Istennek szent anyja! Istennek szent anyja, segíts meg! ...“

És amint félrevert harang kongásához hasonló jajszava végigcsendült az erdőn, nagy sűgás-bűgás támadt körülötte: jött egy hirtelen feltámadó szélroham, amely elkezdte űzni, hajtani, csápolni, szétverni a ködöt; a kísértetszárnyú ködfantomok hanyat-homlok menekültek a szél ostorcsapásai elől; egymásba sodródtak, összetépődtek, foszlányokra szakadtak; eleresztették az átölelt fákat és bokrokat s eltűntek mellőlük.

Nagy Sándor arra eszmélt, hogy derengő fényesség hinti meg az erdőt, s a széthulló ködön áttörő hold

rásüt egy oszlopra, amely előtte alig tíz lépésnyire mered fel, — és amelyen a Boldogságos Szűz képe van a kis Jézussal a bádogtáblán. De most nem fakó, nem elmosódott az a kép, hanem fényes, ragyogó, és mosolygón élő, amint mind a ketten áldó, megbocsátó lekintettel néznek le őrá.

Az izgága nagy darab ember odarohant az oszlophoz és leborult a tövéhez. Ott megcsókolta a földet.

Most már tudta, hogy hol van. Innen már vakon is hazatalált volna.

A feje zúgott, a szíve zakatolt. A Szűz Mária csodájára gondolt, hogy lám, a kétségbeesett könyörgésére hogy idevezette magához! ... És a fogadalmára gondolt.

— Megtartom! Megtartom! — bizonykodott, mintha esküdött volna.

Azután vágatott az orvossággal haza.

Azóta senki sem hallotta káromkodni.

PÁLMA NÉNI.

Vidéken lakó nagybátyámat diákkoromban évenként meg szoktam látogatni a nagy vakáció folyamán. Nagybátyámnak magának is volt egy párszázholdas birtoka; de emellett vagy ezerötszáz holdat bérelt is a tőszomszédságában, úgyhogy önála minden paszsiómat nagyszerűen kielégíthettem. Lovagolhattam, vadászhattam, halászhattam; fürödhettem a Tiszában, amennyi jól esett. Hálából azután, ahol hasznomat vehette, segítettem neki a gazdálkodásban; felügyeltem a munkásaira; a kaszásokra, az aratókra, a cséplőkre; úgy el voltam foglalva napestig, hogy jóformán csak vacsora idején kerültem be a házba, ahol áldottlelkű szelíd nagynéném mindig azért pörölt velem, hogy sohasem lát, mert csak a pusztákat-tanyákat-mezőket bújom s a pásztorokkal barátkozom.

Némán hallgattam jóságos szemrehányásait. *Nem* mondhattam meg neki, hogy örökös kintlétemnek a mulatságaimon kívül egyéb oka is volt, amin változtatni úgy sem lehetett volna.

Nem bírtam látni a házánál élő nőrokonát, akinél csúnyább, visszataszítóbb emberlény életemben sem került a szemem elé. Töpörödött, ragyás vén-

leány, — vagy asszony volt az istenadta; tele himlő-hellyel; a balszemére vak; a haja meghatározhatatlan színű és őszbevegyült; az arca fakó, ráncos, pergamenszerű; a háta görnyedt; a járása sunyi, alattomos; a nézése bizonytalanul kapkodó; a hangja rikácsoló. Mindig ilyeneknek képzeltem a boszorkányokat, akik éjfélkor seprűnyélen lovagolnak, s akiknek a szeme megveri a gyerekeket, a tehenek pedig attól véres tejet adnak. Ha véletlenül hozzám ért, végig borzongott rajtam a hideg. A nyálkás békától sem iszonyodtam jobban.

Én bizony még éjjelre is szívesebben maradtam volna kint, valahol akárhol, a szérűskertben, vagy az istállóban; vagy a kerti filagóriában, a gyékényből font dívánon; csak ehhez a nekem annyira félelmes nőszemélyhez közel ne kelljen lennem.

Valószínű, hogy ő is észrevett ebből valamit, mert határozottan gyűlölt. Ki nem állhatott. Ahol csak tette, nyugtalanított. Ha mással nem, azzal, hogy árulkodott rám. Leste, hogy mit csinálok s azután a legjelentéktelenebb csínyemet is besúgta. Ha a szobaleánnyal, vagy valamelyik bejáró parasztfruskával legyeskedtem, azt rögtön megmondta a nagynénémnek, aki szelíd fejcsóválással adta tudtomra a rosszalását s a leányokat eltiltotta attól, hogy velem szoba álljanak. Lehet, hogy a nagybátyám is tudott az eféle dolgokról; de ő még csak fejcsóválással sem dorgált meg. Egyszer hallottam félfüllel, amikor azt mondta: ugyan, ne fújjátok fel annyira azt a kis kakaskodást; magam sem voltam különb.

A nagynéném is szerettem, de a nagybátyámat nagyon szerettem. Ha nem bíztam volna a védelmezé-

sében, talán még a sokféle gyönyörűségemről is lemondtam volna inkább, semhogy a rokonuk szekatúráit állandóan tűrjem.

Hej! pedig milyen felejthetetlenül szép időket éltem a Széki-pusztán! Hajnalban már lóháton nyargalásztam és szívtam magamba a felséges illatos levegőt, amely tele volt a kakukfű, a menta, meg a vadborsó lélegzetvételével. A kaszálóról csakúgy áradt a szénaillat. A tiszaparti füzesek alatt megkötöttem a lovamat és egy-kettőre lehánytam magamról a könnyű nyári ruhát, aztán neki a szőke Tiszának, amelynek a habjaitól alig akartam megválni.

Olyankor senki sem járt arra, csak a sirályok, meg a vadgerlicék. Azoknak a suhanását lendülését figyeltem, nézegettem. Sohasem untam meg. A vadvirágos mezőkön kóboroltam; belebámultam a végtelenbe; az égi kékségbe, amelyen báránnyfelhők göndör raja úszott. Sóvárgó gondolataimmal kergettem a fehér nyáját. Barátkoztam a bokron serregő sordélyal. Az egész világ a képzeletemé volt a messze kéklő álomszerű hegyekig. Boldog voltam.

Mindezt csak Pálma néni keserítette meg; de annyira, hogy egyszer, — már jogászkoromban, amikor egyáltalában nem bírtam tovább tűrni kiállhatatlanságát, — a várva-várt nagy szünet alatt nem is mentem el nagybátyámékhoz. Én biz' nem lesetem magamat azzal a vasorrú bábával. Inkább végiglátogatom azokat a barátaimat, velem egyívású társaimat, akik mindig hívtak az ország különböző részeibe, az otthonukba. Azok közt is volt néhány, akiknek a szülei gazdálkodtak. Vadászni mindenütt lehetett. Ezzel meg is voltam mentve.

A rákövetkező esztendőben éppen azon törtem a fejemet a nagy vakáció elején, hogy milyen ürüggyel térjek ki kedves nagybátyám szíves meghívása elől, amikor gyászjelentést és levelet hozott a posta a Széki-pusztáról.

Megilletődve olvastam, hogy Pálma néni meghalt. A nagybátyám rövid levelében pedig mindössze ennyi volt: most már bátran jöhetsz.

Másnap már ott is voltam.

Pálma néni akkor már a szomszédos kis falu sírkertjében pihent.

Egyszerre elmúlt iránta minden neheztelésem.

Éreztem, hogy meg kell vele békülnöm.

Magam szedtem össze neki egy koszorúra való vadvirágot és elvittem a sírjára.

Amikor hazakerültem, nagynénémet a Pálma néni kis hagyatékának a rendezésében találtam.

Éppen egy ócska albumot nézegetett.

Abban az albumban volt egy ragyogó szépségű nőnek az arcképe, amelyen csudálkozva akadt meg a szemem.

Gyönyörű teremtést ábrázolt.

A szőke tündérek legszökébb haja omlott le a fejéről, amely a régi görög szobrászoknak lehetett volna mintájok valamelyik mithológiai istennőjükhöz. A termete a legtökéletesebb, aminőt el lehet képzelni. A szemében varázslatos tekintet. A szája az édes epedés. Ha a kép eredetije elém került volna, bizonyosan belebolondultam volna.

— Ki ez? — kérdeztem a nagynénémet, tágra meresztett szemmel.

A nénikém elcsudálkozva fordult felém.

— Nem tudod? ... Nem láttad még? Hisz' ez Pálma néni.

Forgott velem a világ.

— Ez Pálma néni legyen? — dadogtam hitetlenül. Nénike bolonddá tesz, úgy-e?

— Én soha senkit sem teszek bolonddá, édes fiam, mondta a néni azzal a végtelen szelídségével, amellyel jobban meg tudott győzni, mintha esküdözött volna. — Kérdezd meg a nagybátyádat; ő jobban el tudja mondani szegény Pálma nénéd történetét, mint én. Hisz' ő is fülig szerelmes volt belé valaha. Ma már nincs abban kegyeletlenség, ha ezt elárulom. Talán még jól esik neki a másvilágon, ha diadalmas szépségét emlegetjük, amelyre az élete virágában annyira büszke volt.

Szentnek éreztem a nagynéném minden szavát, és mégis lehetetlennek tartottam, hogy most az egyszer valami érthetetlen tévedésben ne legyen. Ez a megbolondító Isten-remeke lett volna bármikor is az a Pálma néni, akit én ösmertem? Hisz' akkor nincs lehetetlenség a világon.

Elkértem a képet és siettem vele Guszti bácsihoz.

Annyira rajta volt az arcomon a tiltakozó kérdés, hogy a nagybátyám mindjárt kitalálta és meg sem várva, hogy szóljak, bólintott.

— Igen, ez Pálma nénéd. Ilyen volt valamikor.

— De bácsi, az Istenért! Hisz' még csak nyoma sem látszott rajta . . .

Nagybátyám közbevágtott..

— Bizonyosan a feleségem küldött hozzám ezzel a képpel, ő nem szeret, de nem is tud róla beszélni.

Különben az egész történetet aligha tudja más valaki olyan részletesen, mint én. Akik hallottak róla, azok is régen elfeledték; fül- és szemtanúja nem is volt más csak én. Nagyon különös, nagyon szomorú történet ez; pedig a lényege elég mindennapi. Éppen csak a fejleményei olyanok, hogy alig lehet elhinni.

A kert ösgesztenyefája alatt ült Guszti bácsi egy lécpadon. Melléje telepedtem. Nem kellett kérdezni. Az öreg úr megsimogatta Kossuth-szakállát és belefogott a történetébe.

*

Volt nekem valamikor egy nagyon kedves jó barátom, akinek csak a keresztnévét mondom meg, de azt is felejtse el minél előbb.

Ferinek hívták.

Ő is gazdaember volt, mint magam. A saját birtokán gazdálkodott és hogy minél nyugodtabban megülhessen otthon, korán megházasodott. Elvett egy mindenképen hozzáillő kedves, derék, művelt úri-leányt, aki a legodaadóbb szerelemmel csüggött rajta, amit nem kell csudálni. Feri különb volt mindnyájunknál. Ha leány lettem volna, magam is beleszerettem volna. Nagyszerű tehetsége volt rá, hogy mindenkit megnyerjen. Bizalmat gerjesztőbb embert nem ösmertem nálánál. Egyenes férfiassága miatt vonzódtam hozzá. Csak egy olyan tulajdonsága volt, amiből valamivel kevesebb jóval többet ért volna. Nagyon szerette a — szerelmet. Nem bírt meglenni legyeskedés nélkül. Született udvarló volt. Azt hiszem, minden napját elveszettnek tartotta, amely legalább is egy ici-pici asszonyozás nélkül telt el.

ösmerték; tudták róla, hogy ez a „hibája“ javíthatatlan, — de nem tartották veszedelmesnek. Hisz' amikor már majd lement a bőr a könyökéről, úgy szépegeit valamelyik új «ideálja» körül; egyszerre abban hagyta a még újabb kedvéért. Ebben nem volt igazi hitele, s a felesége, aki nagyon okos asszony volt, tudta ezt. Nem érezte magát az ilyesmik miatt szerencsétlennek. Különben is meg volt rá a módja és a rátermettsége, hogy csapodárkodó urát éppen a szerelem legnagyobb hatalmával bírhatta magához kötni.

Mindaddig nem is volt megzavarva legteljesebb boldogságuk, amíg a barátom meg nem ösmerkedett Debrőy Pálmával, aki egyszerre úgy jelent meg a társaságban, mint a csillagok csillaga.

Elvált fiatal asszony volt. Az első uráról senki sem tudott hiteleset. Azzal nagyon rövid ideig élt együtt. A házasságukat a férj hibájából bontotta fel a bíróság. A gyönyörűséges szép asszonyt sajnálták. — Úgy rajzolt körülötte a férfisereg, mint a méz körül a dongó. Magam is köztök voltam. Magam is belezokmányodtam. A szépségéről hiába beszélnék, azt én neked nem tudnám elmondani. Ez az arcképe is csak gyarló másolat. Az igaziban benne volt a legcsudálatosabb meleg élet, amilyen csak a paradicsombeli Évák típusában lehet. Olyan arcszínt csak a vadrózsán láthatsz, amilyen neki volt. Leányos szentesége, asszonyos ereje a megrészegítésre olyan vegyülékével telítette meg az ellenállhatatlanságnak, hogy akik akkor fiatal emberek voltunk, mind rabjává váltunk. Pedig én már házas ember voltam. És Feri barátom is az volt.

Én csak megszabadultam a nagyobb veszedelemtől, amelytől éppen a barátom mentett meg.

Mert amikor láttam, hogy Feri mennyire megszárdult a mi távoli rokonunk szépségétől, nekiduráltam magamat és hamar megszöktem a feleségemmel egy második nászutazásra. Olyan kétségbeesetten igyekeztem imádni páratlan jóságú nagynénédet, hogy végre megbocsátott és elhitte, hogy soha életemben sem gondoltam másra, csak őrá.

Azóta nem lehet panasza ellenem. Nem is hinnéd, fiam, milyen fene jó érzés az ilyen drága simuló asszony ölelése, akiről tudjuk, bizonyossággal tudjuk, hogy soha életében sem gondolt kívülünk más emberre.

De mire visszakerültünk, Feriék dolga egészen elmérgesedett.

Borzasztóan nagy baj lett abból, hogy Debrőy Pálma is beleszeretett Feribe, még pedig olyan nagyön, hogy annak jó vége sehogy sem lehetett.

Az emberek már válásról beszéltek. Mindenki tudott róla, hogy Feri elhagyja a feleségét, és előbbutóbb elveszi ezt a világszép férfibolonditót, akiről úgy beszéltek, mint a legszívtelenebb vámpírról, hisz a vérét szívja annak, akit a lelke széttéphetetlen pókhálójában megfog.

Ferit megfogta, az bizonyos.

A szerencsétlen ember nem törődött már senkivel sem ezen a világon, csak az ő halványával. Debrőy Pálma pedig kockára tette ezért a szerelméért a hírnevét is; nem bánta, akármit mond a világ; mutatta magát Ferivel mindenütt. Nem titkolta, hogy igenis a felesége akar lenni. Miatta felfordulhatott az egész

világ. Feri miatt meg akár az egész mindenség hen gerbuckát hányhatott.

Mi tagadás, biz' ez gyalázatos dolog volt a barátom részéről; hisz teljesen ellenmondott vele annak a nagyszerű férfiaságnak, amelyért annyira csodáltam, irigyeltem.

Egyszer elcsaltam magamhoz és szörnyen megmostam a fejét. Úgy bántam vele, mint a rossz gyermekkel. Meg akartam vele fogadtatni, hogy szakít ezzel a szerencsétlenségbe sodró viszonyával. Legyintett.

— Barátom — mondta —, ha nekem volna is rá erőm, amint hogy nincs, de Pálmát el nem tépheti mellőlem semmi sem. Te nem ösmerheted ezt az asszonyt. A te ajkadon nem csüggött; a lélegzetét nem szívta magadba; a vére lüktetését nem érezted sem a szívedben, sem az agyadban. Én elkárhoztam miatta, de azt sem bánom, semmit sem bánok. A poklot sem. Én erről az asszonyról nem bírok lemondani. Mert ilyen asszony nincs több a világon és ennek az egyetlen démoni, angyali, tündéri asszonynak én kellek. Egyesegyedül csak én.

Lásd, elárulom neked, — folytatta —, hogy meggyötört a lelkifurdalás és könyörögtem neki: erressz el, Pálma, mert ebbe bele fog halni a feleségem. A gyilkosai leszünk. Engedj menekülnöm.

Nem is felelt, csak ölelt a két tapadó karjával és a szemembe lövelte gyönyörtől haldokló szeme ragyogását.

Én gonosztevő vagyok, aljas vagyok, gazember vagyok, de nagyon szerelmes vagyok. Én sohasem éreztem még azt, amit most érzek. Az égő tenger szárguld végig bennem; megfulladok kétségbeejtő bűnöm

édességétől. Nem bánom már akármi történik is; viszem magammal Pálmát a világ végére . . .“

Így beszélt azon a napon, amikor visszarántani próbáltam az örvény széléről.

Másnap elmentem Pálmához. Vele akartam beszélni. Hátha ... hátha ... A rokonságunk jogán merhettem valamit. A feleségem is tudott róla.

És amikor éppen hozzá akartam volna kezdeni a szépen kieszelt prédikációmhoz, felrobajlott az ajtó és elibénk toppant a Feri barátom felesége.

Fiam, én láttam már életemben egynehány fergeteget, de olyat még álmodni sem bírtam.

Az a szelíd, áldott, drága szép és jó asszony maga volt a kirobbanó vulkán. Nem kérdezett az semmit sem; nem is várt feleletet, csak mint aki teljes tökéletességgel bizonyos a dolgában, amelyen nem lehet változtatni, úgy engedte szabadjára szilaj kétségbeesése mennydörgését. Elkezdett átkozódni:

„Hogy verjen meg az igazságos Isten, te bűbajos pokolfajzatja te; hogy érjen utól minden betegség, amely elrútít és kivesz az emberi alakodból. Kívánom neked a másvilágra induló lelkem minden károhozatával, hogy vakulj meg, légy ragyás, árásszon el a himlő, vesszen ki belőled minden melegség és légy olyan utálatos, mint a varas béka! ... A híres szépséged változzék olyan csúnyasággá, hogy ne merj tükörbe nézni; iszonyodjanak tőled az emberek; sohase bocsásson meg teneked az Isten! Hordozd egész életeden át az én gyötrelmemet és késő vénségedig ne birj meghalni, szabadulni a földi pokloktól! Ne legyen egy pillanatod sem, amikor rám nem gondolsz és ha az uramra veted a szemedet, halálfej vigyorog-

jon feléd az ő arcával. Hogy verjen, verjen, verjen meg az Isten!» . . .

Az örület beszélt belőle és én nem bírtam lecsillapítani. Úgy rohant el, hogy rám sem nézett.

Még aznap este megmérgezte magát.

Debrőy Pálma pedig aznap este ágyinak esett és egyszerre tört ki rajta a himlő, meg a megtébolyodás.

Mire hónapok múlva megmenekült az élet számára, ronccsá vált. Olyanná, amilyenek ösmerted.

A himlőből felgyógyult és akkor megkapta a legádázabb tífuszt. Mire abból is lábbadozott, nem volt haja, a félszemére megvakult, az arca pergamen-színűvé és rücskössé vált. A dereka meggörbült. Nem bírt kiegyenesedni. Hetek alatt öregasszonnyá sorvadt. Magával tehetetlen aggá, akit a feleségem mentett meg attól, hogy koldulnia ne kelljen. Néhányszor öngyilkos akart lenni, de nem sikerült neki. A méregből keveset vett be. A lovak elé vetette magát, de azok megállottak előtte és nem tiportak rá. Kútba ugrott, amikor kevés volt benne a víz. Mindössze náthás lett. Élnie kellett. Muszáj volt.

Feri csak egyszer látta a betegsége után; akkor úgy megborzadt tőle, hogy világgá ment. Esztendők múlva tudtuk meg, hogy elzüllötten pusztult el.

Hanem amikor meghalt Pálma néni, egyszerre csudát tett vele a jó Isten.

Minden csúnyasága elmúlt a ravatalon. A ráncai elsimultak. A himlőhelyeiből alig látszott valami. Mind a két szemével aludt. A szája mosolygott, ősz hajával játszott a napsugár. Keze össze volt téve a mellén, keresztben. Szent béke, édes megnyugvás volt

az arcán, amelyet egy pillanatra olyan szépnek láttam,
mint valamikor régen.

Keresztet vetettem rá.

Éreztem, hogy megbocsátott neki most valaki,
aki odaát van.

A régi átok ereje elmúlt, megszűnt.

A kis lélekharang egy szegény mártírnak csen-
gett-kongott...

A RABLÓVEZÉR.

Ösmerték önök Szabó Lajost, a kis Szabó Lajost, akinek az a szép nagy kertje volt a megyéje székhelyén, a Kinizsi-utcában?

Háza is volt, de az csak olyan egyszerű polgárház volt, amilyenek a félreeső utcákban is tucatjával épültek. Hanem a kertje annál nagyobb és szebb volt; éppen azért, mert ott kint már nem lehetett útjában a terjeszkedésnek. Elnyúlt a mezei földekig s azokba szinte beleolvadt. Igazi kerítés sem határolta; csak olyan régi árkolás, amely felett fák és bokrok sűrűsödtek. Lehetett a terjedelme vagy öt hold s azon minden konyhai zöldség, meg gyümölcs bőségesen megtermett, amire a családnak szüksége volt.

A kis Szabó maga ugyan keveset foglalkozott a kertműveléssel; de a felesége annál jobban értett hozzá és nemcsak a házat látta el belőle, hanem szép kis pénzecskét is összeárulgatott a finom kalarábéból, sárgarépából, káposztából, paszulyból, borsóból, salátából, korai krumpliból meg tengeriből és a sok mindenféle gyümölcsből; kezdve az ananászepren s végezve az őszibarackon, meg a nagyszerű dinnyéken. Még csemegeszlő is volt ott. A hasznos dolgokon kívül pompás ligetesei és lugasai is voltak ennek a szép nagy kertnek, amely az asszony egyetlen ambíciója volt; de

a kis Szabó megelégedett azzal, hogy gyönyörködjék benne és élvezze. Ő csak a hivatalában foglalatoskodott, a megyeházán, ahol a levéltár volt rábízva. Ott pipázhatott és unatkozhatott, ahogy neki jólesett. Sőt vadászhatott is egerekre, amiben művészi tökéletességre vitte.

Azt kérdeztem, hogy ösmerték-e ezt a kis Szabó Lajost?

Nem, ugye. Mindjárt gondoltam. Mert én sem ösmertem és csak hallomásból tudok róla. Tudom például azt, hogy a bizalmasai csak így szólították: te vén rablóvezér. Ami azután elterjedt és még a tőle távolállók is «vén rablóvezérnek» emlegették a háta mögött; mert aki a szemébe mondta volna, annak meggy ült volna vele a baja; hiába volt olyan kistermetű, hogy emiatt rajtaragadt a mellékneve. Csak a feje volt olyan, mint más rendes emberé; sőt még olyanabb, mert bozontos haján kívül roppant nagy bozontos bajusz is ékeskedett rajta. Ugyanilyen volt a szemöldöke is; a szeme pedig szúrós, keménynézésű. Ha ült, nagyon szigorú bácsinak látszott; csak ha felállott, akkor sült ki, hogy milyen félbenmaradt emberke.

Mindezt tudni kell róla, hogy a rablóvezérségét elképzelje az ember.

Ennek a történetét mondták el nekem és én most tovább mondom, mert elég különös eset.

Azt már említettem, hogy feleséges ember volt.

A házasságát gyerekekkel is megáldotta az Isten. Három pompás kis cselédje volt: két fiú, meg egy leány. A nagyobbik fiú már az első gimnáziumba járt,

tehát tíz éves múlhatott; a leányka volt a közbülső gyerek, olyan nyolcéveske; a harmadik megint fiú volt, — hatéves — és éppen beadták az elemi iskolába, így következett egymásután Jenő. Margit, meg Lacika. Ez a három gyermek mindig a kertet bújta, amikor csak lehetett. Ha tőlök függött volna, ki sem mentek volna belőle. Elfogyhatatlan élvezetek kínálkoztak ott számukra. Aki valaha gyermek volt (Istenem, hány ember nem volt sohasem igazán gyermek), az tudja, hogy milyen nagyszerű kalitka az olyan ötholdas buja kert a szabadságra vágyó kis madaraknak.

Jenő, mint legidősebb, volt a mama dédelgetett kedveltje. A mamák majdnem mindig az első gyermeket szeretik legjobban, ha még úgy titkolják is ezt az egyformaság kedvéért. Jenőnek minden szabad volt és a közös játékokat nemcsak rendezte, vezette, hanem a legtöbbször ő maga találta ki. H a testvérek közt összezőrrenés támadt, azt a saját privilegizált hatáskörében maga intézte el, kiróva, sőt a saját kezével kiosztva a megfelelő büntetéseket is.

Minden játék jó volt a két kisebbiknek, amelyet ő indítványozott; de legjobban mégis csak azt szerették, ha valamelyik lugas sűrű rejtekében mesélt nekik.

Csudálatos tehetsége volt a mesélésre. Egyáltalában a képzelőereje volt az elméjének legkifejlettebb része. Ezt az édesanyjától örökölte, akinek a napidolgok elvégzése után egyetlen öröme a regényolvasás volt.

Amikor a három gyermek így összebújt és teljesen megfigyeletlenül érezte magát, olyankor Jenő minden legkisebb feszélyezettség nélkül engedte szabadjára a mesélőkedvét és a legcsudálatosabb törté-

neteket rögtönözte szájátva figyelő hallgatósága számára.

Akkor is a mesélésre legalkalmasabb félreeső lugasban voltak, amikor az édesmamájok Lencsi néniel járta végig a kertet és dicsekedve mutogatta neki az ő sok-sok kincsét. Amikor már minden új látnivaló elfogyott, Lencsi néni még a gyerekekre volt kíváncsi. Hol vannak azok az édes, drága kis csemétek? hadd puszilja meg őket.

Az édesanyjok sejtette, hogy hol lehetnek, ha nincsenek szem előtt. Mert különben itt szaladgálnának.

— Bizonyosan a thuja-lugasban vannak és Jenő mesél nekik, — mondta. — Az a bolondos gyerek olyanokat talál ki, hogy néha magam is majd hanyatt esem tőle. Abból bizonyosan költő lesz.

Lencsi néni nagyon kíváncsi lett.

— Ejnye, lepjük meg őket; lopózzunk oda és hallgassuk egy kicsit, — biztatta a gyerekek mamáját.

Odasompolyogtak.

*

— Én most olyat mondok el nektek — kezdte Jenő éppen —, ami nem is mese, hanem igaz történet. (Nagy szemet meresztett és a hangja sutogóvá vált.) Ide hallgassatok! Szent titokról van szó, amelyet elárulni senkinek sem szabad, még édesmamának sem, mert ő sem tudja, és én is csak egy öreg rabtól tudtam meg, aki fát vág a megyeházán; de édesapát már régóta ösmeri.

— Amikor apának bevittem tegnap a délelőtti uzsonnáját, akkor beszéltem az öreg rabbal. Oda intett magához és azt mondta: — úrficska, ha hoz

egy rövidszivart, elmondok valamit magának az apjáról, aki híres rablóvezér volt valaha . . .

— Persze, hogy futottam a szivarért; a zsemlyepénzemen megvettem és vittem az öreg rabnak. Ő azután elmondott nekem mindent, mindent!

A két fülelő gyermek szorongva simult egymáshoz.

—Jaj, Istenem! — sóhajtotta a kisleány. — Mit, te?! — kérdezte Lacika türelmetlenül.

—Hát azt, hogy édesapa volt annak a rablóbandának a vezére, amelyikben benne volt az öreg rab bácsi is . . . Bizony! ... És apukának olyan lova volt, mint a szélvész; utól nem bírták érni a pandúrok; ahány lövést tett apuka a pisztolyából, annyi pandúrnak lett vége mindjárt. És amikor sötét éjszaka elindultak rabolni a grófhhoz, a kastélyba, hát az öreg rab-bácsi állott őrt a kapuban; a rablók mindent kihordták a gonosz gróf kastélyából, és apuka mindent elosztogatott a szegényeknek, és magának semmit sem tartott meg, mert ő neki csak a rablóbecsület kellett; azért is lett vezér. Bizony!

—Jaj, Istenem! szorongott újra a kisleány.

—Hogy volt még azután?! — követelte a folytatást Lacika izgatottan.

—Azután egyszer nagy csata volt a rablók közt, meg a pandúrok közt. A rablók tízen voltak, a pandúrok meg százan. Fújt a szél és a meny kő csak úgy csapkodott. A jó Isten nagyon haragudott. Apuka megfűvatta az öreg rab bácsival a kürtöt és bevágatott szilaj lovával a pandúrok közé, egyenesen neki a csendbiztosnak, aki nagy hókalovon jött elibe. Apukának fekete lova volt, mint az éjszaka, bizony! És

amikor a két ló összerohant, akkor olyan történt, hogy apukának is, a csendbiztosnak is tátva maradt a szája és nem bántották egymást, csak azt nézték, hogy a lovuk mit csinál; mert azok két lábra állottak és egymást kezdték harapni-marni, mint a dühös tigrisek, bizony! És hirtelen megfordultak és ott rúgták egymást, ahol érték, bizony! És a végén a csendbiztos leesett a lováról, apuka meg leugrott a magáéról s a pisztolyát ráfogta az ájult csendbiztosra, de nem lőtt. Mert védtelen embert nem bánt az igaz betyár. A sok pandúr rémülten szaladt szét, amikor a csendbiztos elterült a földön. Azt hitték, vége van, bizony! . . .

A lugas mögött már nem bírtak magokkal a hallgatódzó asszonyok. Lencsi néniből úgy feltört a kacagás, hogy az oldalát fogta. A gyerekek mamája is kénytelen volt nevetni, ámbár bosszankodott is. Besietett a lugasba.

— Te! te bolond te! Miket fecsegsz itt összevissza? Majd ad neked apád, ha megtudja. Mit beszéled tele a testvéreid fejét ilyesmikkel?

A fiú fülíg elpirult; de Lencsi néni előtt védekezni igyekezett volna.

— Nekem a rab-bácsi mesélte — mondta makacs elszántsággal és hozzátette: bizony!

Lacika aznap délben megkérdezte apukától, hogy miért nem rablóvezér már? Szabó Lajos majd leesett a székéről s a forró leves megakadt a nyeldeklőjén. Rábámult a feleségére, akitől ennek a különös kérdésnek a magyarázatát várta. Az asszony kacagott. Maga sem tehetett róla, hogy elképzelte szelíd, jó urát rablóvezérnek, aki fekete lovon száguld az éjszaká-

ban és gonosz grófokat sanyargat, bizony! Muszáj volt neki kacagnia erre a gondolatra.

Mindez hagyján lett volna, de Lencsi néni alig várta, hogy végigszaladja a kis Szabó-fiú meséjével a várost.

Három nap sem telt el és mindenki tudott róla. Szegény Szabó Lajoson így maradt rajta, hogy o rablóvezér volt. Hisz' a saját fiának már csak tudni lehetett azt — mondogatták neki, amikor csipkedni akarták.

Kevés híja volt, hogy a merész mesemondó meg nem kapta a pipaszárjutalmat ezért a csapongó képzelődéséért; de a mamája megmentette a bajtól.

— Ugyan, öregem, hisz' nem tehet róla, hogy olyan szilajon jár az esze, akárcsak a tied. Tőled örökölte.

Szabó Lajos erre lecsillapodott, megszelídült. Valami lehet a dologban, — mormolta megadással.

DOKTOR MARISKA.

— Igen — ismételte a barátom, aki a viszontlátásunk örömeire felcipelt magával a lakására — megházasodtam. De hogy hogyan történt, azt jóformán magam sem tudom. Úgy cseppentem bele, mint Pilátus a Credoba és én is csak azt mondhatom, amit Pilátus mondott: mosom kezeimet. A feleségem még nincs itthon és minthogy ma valami ülése van, alkalmasint késni fog, tehát egyelőre beszélgethetünk. Azután úgy sem lehet.

Nagyon elcsudálkozva nézhettem a szelíd jó fiúra, akiről csak úgy sugárzott a „papucskormány“ áldásos hatása, mert nem is várta a kérdéseimet, hanem sietve folytatta a megnyilatkozását.

— A feleségem tudniillik nagyon erélyes asszony, mondta fanyar mosollyal, és arra szoktatta a környezetét, hogy mindig ő maga vigye a szót. Nem nagyon bánom, mert így bizonyosfajta kényelmem van mellette. Én lelki életet élek az írói mivoltomban és úgysem nekem valók a kicsinyes gondok, övele nem lehet vitatkozni; elsősorban azért nem, mert úgysem hallgatja meg az embert; de azért sem, mert mindent jobban tud, mindenről megvan a saját rendíthetetlen véleménye. Nem is tudom, hányféle doktor; de még a házi orvosunk is ötöle szokta megkérdezni, hogy mit

rendeljen, ha beteg van a háznál. Én ilyen tudós nőt még sohasem láttam; kár, hogy az irodalom iránt nem sok érzéke van; sőt a belletrisztikát lenézi. Gondolhatod, milyen méltánylásban részesülök általa. De hadd mondjam el a házasságunk történetét, amíg lehel. . .

Éppen erre voltam a legkíváncsibb és csak intetem Ferinek, hogy rajta, beszéljen; csupa fül vagyok.

*

— Az atléta-bálon találkoztam vele — kezdte Feri — ahol, hogy mit kerestem, igazán nem tudom, mert én nem vagyok és nem voltam atléta. Egy fiatal ieányrokonunkat kellett az édesanyámnak gardíroznia és az édesanyám rámparancsolt, hogy kísérem el őket. Akkor láttam doktor Mariskát először, azon a bálon.

— Akkor már négy éve volt doktor és rám azt a hatást tette, hogy kész doktornak születtem. Hatalmas szájléány volt; junói termet, gránátoshoz illő magasság; éles, határozott arcvonások, hideg, szűrő szem, amely csíptetőn keresztül nézett a vesékbe. Szép metszésű száj, hófehér farkasfogakkal; alabástrom vállak, amelyeknek játék lett volna a liszteszsák cipelése. Biztos fellépés; akkora világosszőke konty, mint egy kis boglya; és erős kézfogás, amely után az atléta urak ugyancsak rázták a kezöket.

— Képzeld csak, ez a nagyszerű teremtés az első pillanattól kezdve lefoglalt magának. Kivallatott mindenről, hogy ki vagyok, mi vagyok, mit végeztem, mit tudok, miféle állásom van; mi a véleményem a házasságról és mi a véleményem ő róla.

Úgy éreztem, barátom, mintha szigorú cenzor előtt ülnék, aki tökéletesen ki akar forgatni önmagamból, hogy végül megbuktasson. Láttam a barátaimat, hogy mosolyognak, amikor eltáncoltak mellettem s rám pislogtak, ők már ösmerhették doktor Mariska kisasszonyt és tudhatták, hogy akit egyszer elkezd kérdezni, examinálni, az jobban megizzad, mintha a szupécárdást elejétől kezdve végigtáncolja. Inkább táncoltak tehát és engem átengedtek a sorosznak.

—Éjfélkor doktor Mariska tekintete kissé megnyhülve pihent meg rajtam. Egy darabig jóindulattal szemlélt, végre azt mondta: maga tetszik nekem.

—Úgy elpirultam, mint az iskolás gyermek. Lesütöttem a szememet és illedelemből valami olyat nyöszörögtem, hogy nagyon boldog vagyok, mert ő is tetszik nekem.

— Megszorította a kezemet. Ha nem szégyeltem volna, bekaptam volna összepréselt ujjaimat. De uralkodtam magamon. Doktor Mariska pedig elkezdett nekem udvarolni és addig adatta velem magának vissza a bókokat, hogy amikor már beteltnék vélte a mértékemet, hirtelen rámförmedt: egyszóval szeret! És minthogy én magában látom a férjideált, ezennel igent mondok.

— Azt kérde, hogy miért nem tiltakoztam? Ugyan kérlek ,hát lehetett volna? Dehogy mertem volna szembeszállani vele! És aztán: mindenesetre történt velem valami különös. Szörnyen tetszett nekem a hódításom; mert a leszámítandókat leszámítva, doktor Mariska rendkívüliség volt a mag nemében. Először is remek figura volt, olyan idomokkal, amelyek

sejttettélt, hogy a báli tolettje a legszebb élőszobrot takarja; s ez a nőstény párdúc íme arra volt hivatva, hogy az én karom közt változzék doromboló cicává. Azután szörnyen imponált a lelki konstitúciója is, amelynek, lám, éppen én kellettem. Bennem találta meg az „ideált“. Elhitttem magammal, hogy ternót csináltam és amikor a bálból hazamentünk, már a vőlegénye voltam.

— Így házasodtam meg; és azután hamar megtudtam azt is, mit értett a feleségem *férjideál* alatt. Olyan férjet, akinek egy szava sincs, hanem vakon engedelmeskedik az ő nagyeszű, nagyenergiájú és nagyakarató feleségének, ebben az esetben „doktor Mariskának“.

*

Mintha végszóra történt volna, odakint hosszasan és hevesen csengettek.

— Jön! — kiáltott a barátom; így csak ő csenget.

Félperc múlva doktor Mariska állott előttem.

Magam is szép szál legény vagyok, de ő egy fejfel volt nálamnál magasabb. Minden mozdulata hajlós, könnyed, rugalmas; csak egy nőt láttam még ilyet életemben; miss Atlétának hívták és cirkuszcsillag volt Rencznél. Szépnek találtam; ámbár a vonásai csakugyan élesek és kemények voltak; de nagyon szabályosak. A csíptetője egyenesmetszésű orratóvén ült s az üvegen keresztül világoskék, fagyos tekintet mélyedt belém.

A barátom sietve mutatott be neki.

Ekkor megszólalt: — Isten hozta! S a kezét nyújtotta.

Olyan mély hangját asszonynak még nem hallottam. Volt benne valami férfias és mégis lány, dalamos. Nem értem rá, hogy folytassam az analizálásomat, mert éreztem, hogy az ujjaim egymáshoz ragadnak a kézszorításától s alig bírtam a felszisszenésemet magamba fojtani.

Ledobta a kalapját kabátját egy székre; a keztyűjét határozott mozdulatokkal rángatta le; izmos fehér kezével beleturkált a fejét elborító selymes hajboglyába s közénk telepedett.

— Emlékszem a nevére — mondta —, a férjem valamikor említette. Nem felejtettem el. Semmit sem felejték el, amit egyszer hallok vagy olvasok.

A barátom alázatosan szólt közbe: — Már az igaz ...

A csíptető szempár odafordult. — Te most hallgass, Feri!

Feri hallgatott. A felesége beszélt.

— Gyakorlat dolga az egész. Koncentrálni kell tudni a figyelmet. Nem szabad szórakozottnak lenni és rögtön el kell raktározni az emlékezetünkbe a legjelentéktelenebb dolgot is. Társító képeket kell találni rögtön mindenre, amelyek bevésoódnak a gondolatvilágunkba és ott összefüggésben maradnak; nem eresztik el egymást; mindig felszínre törekszenek s ezzel izgatják az emlékezőtehetséget, amely így új meg új munkára serken. A maga kék nyakkendője például egy gyermekkori hajszalagommal kapcsolódik össze előttem s én erről húsz év múlva is meg tudom mondani, hogy ma milyen nyakkendőt viselt. Mert ha megkérdenék tőlem, rögtön eszembe jutna az a hajszalagom s akkor ezt is tudnám. Nekem pél-

dául nem kell telefonkönyv, ha egyszer egy telefonszámot hallok; mert azt én mnemotechnikával a legtökéletesebben megjegyzem egyszersmindenkorra. Mondjuk például, hogy a maga telefonszáma 36—89, én erre abban a pillanatban, amikor hallom, a következő kombinációt vésem bele az emlékezetembe: a első szám a *hárm*as; ez a magyar igazság száma; „három a magyar igazság“ úgy-e? A második szám a *hat*os, ennek a duplája; a *nyolc*as a legnagyobb páros szám az egyes számsorozatban; a *kilenc*es pedig a magyar igazság számának a háromszorosa. Az egészben a hármás szám dominál, a két csoportba osztott négy számjegy közül ugyanis három, úgymint a hármás, a hatos, meg a kilences, mindegyik a háromnak vagy egyszerese, vagy többszöröse s így mindegyik osztható hárommal. A nyolcas az egyetlen, amely nem osztható; de arra meg annyiban vonatkozik a domináns hármás szám, hogy a két számcsoport számsorozatának éppen a harmadik tagja. íme, mily egyszerű; és én ezt a telefonszámot már sohasem felejteném el többet. De megtudnám jegyezni arról is, hogy van egy barátném, aki az Andrássy-út 36. szám alatt lakik; az egyik unokabátyám pedig 89-ben született. Stimmt auffallend, nicht war? Mindig mondom ennek a Ferinek, aki a világ legfeledékenyebb embere, hogy ne a zsebkendőjére kössön göböt, hanem az eszére. Én, lássa, minden növénynek, minden állatnak, minden ásványnak a latin nevét is tudom. Csudálkoznék, ha megmagyaráznám, hogy milyen egyszerű módszerem van erre is. Valahány ösmerősömnek, de minthogy ez még nagyon kevés volna, minden ösmertnevű embernek, még a történelmieknél

is, adok egy állat-, egy növény-, meg egy ásványnevet s amikor valamelyikre ezek közül szükségem van, előrántom azt a bizonyos embert és arról eszembe jut a keresett állat- vagy növénynév. Ferinek például az „acherontia atropos“ — ez az éjjeli halálfejú pille —, meg a „tussilago farfara“ — ez a lókörmű martilapu — jutott. Julius Gázár annyi mint „aquila imperialis“. vagyis királysas; illetve „aristolochia clematitis“, azaz farkasalma. És így tovább. — Mi leli ont?!

Megrezenve eszméltem fel erre a riasztó kérdésre. Éreztem, hogy szédülök és közel vagyok ahhoz, hogy leforduljak a székemről.

—Semmi, kérem alássan, csak egy kis szívdobogásom van, amely gyakran elővesz, — bocsánat. . .

—Arterioscleroszis tünet — jegyezte meg doktor Mariska fölényesen. — Bizonyosan sokat szivarozik; talán pityizálni is szokott. Ezért tiltom Ferinek mind a kettőt. De nincs magának valami baja a pajzsmirigyével? Olyan mereven néz, mintha basedovos volna.

Mereven nézhettem biz' én Basedov nélkül is, még pedig az ajtóra. Adtam a szédülőset, aki levegőre kívánczok.

Doktor Mariska hümmögött. — Kár. Kár! Pedig milyen jól elbeszélgethettünk volna. Ma este éppen szabadabb vagyok. Ezzel a Ferivel nem lehet; ennek nincs elég fegyelmezett esze az én stúdiumaim iránt. ő a halhatatlanság rögeszméjében szenved és hiába magyarázom neki, hogy az egész csak chiméra. Hisz' akármilyen nagyszerű dolgokat írkalna is össze magyaráz, épp úgy nem tudna arról a világ kilencven-

kilenc századrésze, mint ahogy mink nem tudjuk, hogy miket írnak a kínai novellisták. A világhíresség is csak részletkérdés. Ha valakiről százmillió ember tud, még marad ezernégyszázmillió, vagy talán ezeröttszázmillió, aki nem tud. A tudomány mégis jóval nemzetközibb. Franklin, Newton, Galilei, Darwin, Linné, Edison élni fog, amíg ember lesz; de meddig lesz ember? Szerettem volna kifejteni magának új elméletemet a Leibniz-féle monászrendszer hiányosságáról, tekintettel a természetimádó pantheizmus mindent egybefoglaló törvényszerűségére . . .

— Kérek alássan egy kis vizet — motyogtam haldokolva.

Feri felugrott. Doktor Mariska csengetett a szobaleánynak.

A vizet behozták. Megittam. De azért nem lettem jobban.

Nem is akartam jobban lenni.

— Szerencsétlen vagyok, — sopánkodtam — hogy a rosszullétem akadályoz ennek a remek fejtegetésnek az élvezetében.

Doktor Mariska diadallal nézett Ferire. — Látod?

Ez megért engem! — kiáltotta a tekintete.

Elbúcsúztam. Elmentem.

Ha doktor Mariskára gondolok, most is megyek. Akárhova, csak valahova máshova.

— Szegény Feri! ...

PÁSZTORJÁTÉK.

A korai tavasz verőfényében fürdött a rónaság. A zsombikos erekkel átszeldelt és fakó tavalyi náddal szegett földeken már bokrosodni kezdett a vetés. A mocsaras laposok szélén fűszőnyegek terültek. Egy-egy pusztai tanya fehérlett messziről. Mindegyik mellett csupasz akácfák barnállottak. Szarkafészek sötét gömbjei látszottak a galyak közt. A nádasok környékén a sás új zöldje összekeveredett az aszott avas régi sásszalaggal. Ott nagy szürke vadlibapárok ácsorogtak.

A Kárász-tanya felől egy libapásztor-leányka terelgette pelyhes libuskáit a legelő felé. A sok kis zöldessárga liba közt sziszegve vonult előre az anyalúd, meg a hatalmastermetű fehér gúnár, amely magasra nyújtott nyakkal kémlelgette, hogy nincs-e a levegőben valahol ellenség, szárnyas rabló, réti héjjá, vagy sólyom.

A leányka hajlós fűzfavesszővel biztatta előre az öreg ludakat, amelyek után bizalmasan tötyögtek a kicsinyek. A kurtaviganós pásztor lába térdig meztelenül látszott; durva vászoninge szabadon hagyta a nyakát, meg a karját; a vállán ócska kendő volt panyókára vetve. Szöszeke haját meglibbentgette a

gyenge szél. Nyakán zsinórra fűzött üveggyöngyfűzér tarkállott.

Bimbós begyeskedéssel indult neki a szűzi fejlődésnek, anélkül, hogy sejtette volna. Kinötte a kurta szoknyáját is, az ingecskéjét is; mindakettő feszült a tagjain, de ő észre sem vette azt. Maga volt a szeplőtlen ártatlanság.

A másik oldalról ugyancsak a legelő felé tartott kötélén vezetett borjas tehénkével a Siposék Gyurkája. Olyan félbenmaradt tizenötéves legényke volt; alig mutatott tizenháromat. Erősebb munkára nem lehetett fogni; rábízta hát a tehénke őrzését. Jött, szemközt a kis libapásztorral és amikor az megállott a libuskáival a legelő legzöldebb foltján, ő is oda igyekezett a tehenével; hamarosan kötélpányvát kötött az első lábaira s azzal eleresztette, hadd legeljen. Így meg nem szökhetett. A borjú úgyszemint megy messzire az anyjától. Nem sok gondot adott ilyenformán mellettök a pásztorkodás.

Gyurka rákiáltott a kis leányra: — Jóreggelt adj' Isten, Erzsike! — A libapásztor viszonzta a szíves köszöntést: — Neked is, Gyurica!

Egy darabig nem volt más mondanivalójuk. A legényke a borjú felé csápolta az ostorával, hogy ne döfködjön az anyja tőgyét. A kis leány meg a libuskáinak hízelgett; szólingatta őket: libulibulibu, és amelyik elmaradt a többitől, azt hangosabban hívta: libulibulibu.

A legény közelebb jött; errébb settenkedett. Dünnyögő hangon mondta: — Mához egy hétre húsvét hétfője lesz: van-e már piros tojásod? Mert én meglocsollak ám.

— Nekem nincs piros tojásom, — felelt a kis leány, egy kicsit elpirulva. — Semmilyen tojásom sincs. Én csak az árva rokon vagyok Esztinédiéknél. De Annának lesz húsvétra mindene; mert ő már nagy leány és neki Eszti néni a mamája, bizony.

Gyurka összeráncolta a homlokát. Elgondolkodott. Nézte a leányt és meglátta, hogy milyen kurta a szoknyácskája.

— Teneked talán nincs is igazi ruhád; csak amit Anica elnyű, azt adják neked; mint nekem a bátyáim rossz gúnyját.

A leányka bólintott. Lesütötte a szemét. Egy pillantást vetett aközben a Gyurka foltos ujjására, amelyben a vézna gyerek csak úgy lötyögött.

Csend volt. Hallgattak. Csak egy nagyon vidám pacstírtának volt odafent a magasban sok-sok mondani valója. Az egész világ csillogott körülöttök a remek napfényben. Az ég szeme kékebb volt még az Erzsikéénél is. Pedig azt Gyurka két kék nefeleicsnek látta.

— Én meg aszondom neked, — szólalt meg a ím — hogy szebb pirostojásaid lehetnek, mint akárkiének, hogyha akarod.

A leányka ráemelte csudálkozó, reménységgel élénk tekintetét.

—Már hogy lehetne az, Gyurka? Hogy akarhasam én azt!

—Mondom, *ha akarod*; mert neked megteszem, — mondta a fiú dacosan, elszántan és a szeme arra révedezett, ahol az a nagy szürke vadludpár ácsorgott a sásas szélén.

Az ég tengerén, a vadludak fölött, egy hatalmas

orvmadár keringett, felhőmagasságban. A teste erős volt és sötét; a szárnya szélesen terpeszkedő és szinte mozdulatlan; a farka pedig legyezősen szétterített és hófehér. Egy vén halászsas körözött ott, semmitsem törődve azzal a vakmerő sólyommal, amely néhány-szor nekivágott s aztán tovább nyilait.

A leány észrevette a sast és felkiáltott: — Jaj, jön a héjjá!

A fiú megnyugtatta. — Ne félj, az nem héjjá; az másra vadászik most, nem a te kis libáidra. — Látod, már mennek is ...

A vadludak, amott, felkerekedtek és nehézkes, alantjáró repüléssel húzódtak be a nádas rengetegébe. Ott leszállottak valahol.

— Hát akard? — kérdezte a flu, követelő hangon. — Kell tojás?

A kisleány örvendezve mondta: — kell.

— Én tudom, hol van a fészkek; mindennap lesem őket; most annyi az egész, hogy te ne csak a libáidra vigyázz, hanem az én tehenemre is. Mindjárt visszajövök, mindjárt lesz olyan tojásod, amilyen senkinek sincs, — biztatta Gyurka a kis libapásztort és hamarosan lerúgta a bocskorát, feltúrta a gatyáját, végig a lábaszárán.

A leány megszeppent.

— Mit akarsz, Gyurka? — kérdezte aggódva.

— Megyek, elhozom neked a vadludtojásokat, onnan a fészkekből. Már van benne tojás.

— Azt én nem engedem! — kiáltotta a leány ijedten. — Még bajod eshetnék. Nem kell a vadludtojás!

A fiú mintha nem is hallotta volna. Indult egye-

nesen arra, ahol a vadludak a nádasban eltűntek
Csak úgy félvállról szólott vissza.

— Ne félts te engem, Erzsike; engem megbír a zombik; nincs a környéken olyan zombikjáró, amilyen én vagyok; te csak várj itt és vigyázz a tehenemre. Tudom én már az utat a fészekhez.

A leány utána kiáltott: — Gyurka! Gyurka! maradj itt, Gyurka lelkem!

Ez a „Gyurka lelkem“ olyan volt a fiúnak, mint a telivér-csikónak a sarkantyúzás. Jó messziről kiabált vissza: — Te csak ne félj, Erzsike; mindjárt itt leszek, ne félj.

*

Erzsike ott maradt a libuskáival, meg a tehénkével és szívetdobogtató aggodással nézett a fiú után, amíg csak láthatta. Annyit megértett, hogy úgyis hiába minden, az a „legény“ már végrehajtja, amit a fejébe vett. Azt pedig megérezte, hogy a virtuskodása egyenesen és egyesegyedül öneki szól. Hisz' megmondta a fiú, hogy ha ő akarja, akkor megteszi.

Állott egyhelyben és nézte-nézte a távolodó emberkét, aki most őmiatta megy neki a veszedelmeket rejtő ingoványoknak.

Különös érzései támadtak, aminők eddig még sohasem.

öszönösen sejtett meg valamit abból, amit a paradicsomi első Éva találhatott ki először, amikor az Ádámja őmiatta vonta magára az Úr haragját. Félt és mégis mosolygott. Csendben imádkozott, miközben hevesen vert a szíve. Elsimította a homlokáról a ráhulló szőke hajfürtöket, azután a kezét a szívére tette és nézett-nézett — *oda*.

Sem a tehénke a borjával, sem a kis libák nem tudtak erről semmitsem. De még a pacsirták sem, amelyek felváltva emelkedtek a magasba, hogy ott hangversenyezzenek. A sas már régóta elvonult más nádasok felé. Az égen fehér kis felhők sodródtak arrább-arrább.

A kis pásztorleány várt-várt sokáig, és ezalatt a képzelete mindenféle bolondos tündérmeséket kevert össze a gondolataiban. Úgy volt, mintha Árgirus királyfi ment volna most nekik a sárkányoknak, hogy tűzönvizen eljusson az ő tündér Ilonájához. Magamagában érezte a tündért, akiért az egész mese történik. A nagy magányban, amely körülvette, ő körülötte forgott az egész világ. Hisz' először jutott a tudatára annak, hogy ő is *valaki*, akiért nagy dolgok történhetnek; akinek a kedvéért egy „legény“ kész neki-menni még a halálnak is.

Elfeledkezett a tehénkéről, a kis libákról, mindentről; csak Gyurkát várta vissza, fokozódó türelmetlenséggel.

Látta, amikor a nádasból felemelkedett a két nagy szürke vadlúd. Abból kitalálta, hogy Gyurka már ott járhat a fészek táján. Nem volt kétsége abban, hogy rá is akad és hogy elhozza neki a tojásokat.

A vadlúd-pár nagy kanyarodóval járta végig a nád fölött a környéket s azután leereszkedett a széleken terülő tocsogóra, ahonnan a sas elől felszállott volt az imént.

Minden olyan csendes és nyugodt volt, amilyen csak a teljes eseménytelenség lehet. Pedig a kis pásztorleánynak az életében most robbant ki az első nagy forradalom. Megmozdult benne a mostanig szuny-

nyadó szív. Amióta Gyurkát féltette, hirtelen nővé lett. Az alatt a rövid idő alatt, amíg a fiú hőstette lefolyt, átélte az örök Éva első nagyszerű szívdobbanását, amely után nincs visszatérés a gyermekkorba.

Már nem a vadlúdtojásokra vágyott, hanem magára, Gyurkára. Az első férfit, aki *őneki* tett valami olyat, amit másnak senkinek sem. Öröm, vágy és boldogság költözött a szívébe, s mindebbe a szokatlan érzésbe szinte beleszédült.

Felkiáltott örömében, amikor, sokára, megpillantotta a fiút a nádas szélén.

Gyurka most nem sietett, mint az imént. Óvatosan lépdelt egyik zombikról a másikra, mint aki nagyon vigyáz, hogy el ne essék, le ne csússzék, s ezzel kárt ne tegyen valamiben, ami féltős.

A pásztorleány kitalálta, hogy a tojásokat félti.

Érezte, hogy jobban ver a szíve. Alig várta, hogy kijusson a kis legény a mezőre, ahol már semmi baj sem érhetne. Akkor eléje szaladt.

—Hozod? — kérdezte lelkendezve.

—Hozom! — kiáltotta a fiú büszkén.

És amikor odaért a leányhoz, óvatosan levette először a süvegét, úgy hajtva meg eközben a fejét, hogy a süvegből ki ne essék, ami benne volt. Abban biz' egy nagy vadlúdtojás rejtőzött. Gyurka letette a süvegét a tojással együtt a földre, azután belenyúlt jobbról is, balról is a kebelébe és az inge alól kivett mind a két oldalról egy-egy szép nagy tojást. Azokat is szépen belerakta a süvegbe.

— Nesze, három — mondta diadallal.

A leány elpirult. Nem birt a szívével. Nem is tudta szóval megköszönni a nagyszerű ajándékot, ha-

nem paradicsombeli ősanya ösztönével hirtelen a nyakába ugrott a legénykének és megcsókolta.

Gyurka először belesápadt; azután az arcát előntötte a vér. Egy helyben állott, mégis lihegett. Az egész nagy világot a magáénak érezte.

— No, akkor elhozom neked a többit is! —
— kiáltotta fene elszántsággal, szinte magánkívül. —
Mert ott hagytam még kettőt, hogy a ludak el ne hagyják a fészkeket. De már csak hadd hagyják el. .

Erzsike kacagott. — Nem, Gyurka, ez elég; nagyon is sok; hadd maradjon meg a fészek. Jól tetted, hogy nem fosztottad ki egészen. Most csak hozd utánam a tojásokat és vigyázz, hogy el ne törjenek. Nagyszerű legény vagy te, Gyuricám!

Sipos Gyurka úgy engedelmeskedett, mint a parancsolatnak szokás. Boldogan döcögött a páváskodó kis pásztorleány után, aki úgy libbent előtte, mintha láthatatlan szárnya lett volna.

A tehénke meg a borja, meg a sárgazöld libuskák, meg a nagy fehér ludak mind úgy nézték őket elcsudálkozva, mintha azt kérdezték volna: hát ezekkel mi történt? Egészen mások, mint az imént voltak.

Még a ragyogó ég is megmosolyogta őket.

AZ ÚR.

Körtvélyesy Sándor negyvenötéves korában még legényember volt. Gazdálkodott a birtokán, amelyet olyan szigorúan tartott rendben, hogy a cselédsége rettegett tőle. Nem is beszéltek róla másképen, csak: «az úr». Ebben benne volt minden, amivel a vas-akaratú, hatalmas embert jellemezni lehetett.

Hajnalban ő volt az első, aki talpon volt a gazdaságban. Torzonborz ispánja sohasem alhatta ki magát és olyan volt pislogó, vérbeborult szemével „az úr“ mellett, mint álmos majom.

Az úr ott volt az etetésnél; ott volt a fejesnél; mindig és mindenütt ott volt, ahol szükség lehetett a gazda szemére, amely tudvalevően hizlalja a jószágot. A béreseket ő tanította meg arra, hogy hogy kell az ekeszarvát fogni; a kaszásokat meg arra, hogy hogy kalapálják élesre a kaszájokat. Jaj volt annak, aki valamit másképen csinált, mint ahogy ő egyszer megmutatta.

Nem volt rossz ember, csak nagyon kemény. Semmi legkisebb mulasztást sem tűrt el; de akivel meg volt elégedve, azzal jól bánt.

Még törvénykezést is ő tartott az emberei között. Azok önélküle nem pörösködhettek. Minden vasárnap reggel elibe kellett állaniok azoknak, akiknek egymás-

sal ügyes-bajos dolguk támadt. Hétköznap csak a halaszthatatlan ügyeket intézte el velők.

A rapport ideje mise utánra esett. Akinek nem volt múlhatatlan dolga a pusztán, annak be kellett mennie a közel levő faluba misére; de a következő vasárnap azok kerültek sorra, akik legutóbb akadályozva voltak.

Amikor a rapportra hívó kis harang — ezzel jelezték a delet — megszendült, minden panaszos fél sietett az úr elé, aki jó időben a szabad ég' alatt, rossz időben pedig a hosszú ambituson, vagy az irodájában tett köztök igazságot.

Felállottak szépen sorjában, ha többen voltak. A férfiak is külön, az asszonyok is külön. De rendes körülmények közt minél kevesebben voltak; sőt gyakran történt az is, hogy egyetlenegy panaszos sem akadt.

Ennek megvolt a maga természetes és egyszerű oka.

Aki tudniillik komoly ok nélkül vádaskodott, annak szűk lett a világ. Az úr úgy ellátta a baját, hogy máskor kétszer is meggondolta, amíg ki merte nyitni a száját valamiért.

Fellebbezés pedig nem volt.

Akinek az ítélet nem tetszett, — fel is út, le is út, — mehetett. — Az úr még felmondást sem kívánt.

Egyszer a juhásza, egy nagy melák ember, valami nyelveskedésért meg találta verni incifinci kis feleségét. Az asszony ott volt a vasárnapi rapporton és amikor őrá került a sor, sírva-sopánkodva mutogatta a kék foltjait.

— Egészen agyonütött az uram, tekintetes úr, ké-

rem; nem bírom a karomat azóta; boszorkányokkal álmodok azóta; hogy verje meg az Isten a nagy marha mihaszna emberit; hiába eszi ez a kenyeret, mert egész nap csak lustálkodik odakint. Az árnyékba hasal és belebámul a világba. Még a nyáját is a pulija terelgeti. Ő csak pipázik, meg köpköd, hogy csapjon belé a nyila . . .

Az úr rákiáltott:

— Csend! Elég legyen!

Az asszony ijedten fogta be a száját.

Az úr a juhász felé fordult. Ez azt jelentette, hogy most már védekezhetik, ha tud.

Az öles «nagymarha» ember csak ennyit mondott:

— Tetszett most hallani. Ennek a nyelvét külön kell majd egyszer agyonütni.

Az úr magába nyelt egy csendes mosolygást. Az asszonyhoz fordult.

— Maga ezentúl lakatot tesz a nyelvére, érti? Ha nyelvesszedik, az ura megint meg fogja verni, érti? Téged pedig — ezt már a juhásznak mondta — én verlek meg, ha ok nélkül vered a feleségedet. Pusztuljatok.

Juhászék most már elgondolkodhattak azon, hogy meddig tart az «ok nélkül», és hol kezdődik az ok. Az a biztatás, hogy *az úr maga veri* meg az ok nélkül verkedőt, éppen elég volt csillapítónak. Tudták már, mit jelent az, ha *az úr* ver meg valakit.

Az egész verés csak egy pofonból szokott kitelni, de attól egyszer egy béres keresztül esett a fején; egy részegeskedő kocsis pedig, aki éppen az irodai szekrény mellett állott, úgy lendült bele a szekrény ajtajába a fejével, hogy az ajtó befelé nyílt ki.

Ilyennek ösmerték Körtvélyesyt mindenütt, ahol megfordult. Zsarnoktermészetű, de egyébiránt jóindulatú ősembernek, akitől csak a rosszak félhettek.

Vagy húsz esztendő óta mindig házasították volna a barátai, de nem hajlott a jó szóra. — Melyik asszony bírná ki én mellett? — szokta mondani. — Hisz ha én súgni akarok, akkor is ordítok. Csendesen lépni sem tudok. Jó kedvemben is káromkodom. Úgy füstölök, mint a szalmával fűtött kémény. Akit megölelek, az jajgat.

De — mi tagadás — a szépnem sem igen rajongott érte.

Híréből ösmerték már az egész környéken és ha bekopogtatott is valamelyik leányos házhoz, a kisaszonykák megszökdöstek előle. Hisz' még udvarolni sem tudott. De az udvarlókat a pusztá jelenlétével is elriasztotta. Senki sem akart vele összetűzni. Pedig ő nem igen kímélte a «nyálasokat», ahogy a városi ficsúrokat aposztrofálni szokta.

Mindaddig így volt, amíg a Közművelődési hangversenyen meg nem ösmerkedett Kertész Kamillával, aki már túl volt a harmincon, és minthogy egyáltalában nem lehetett szépségnek tartani, minden jel szerint az örökös pártaviselés sorsa várt rá.

Pedig rég megérdemelt volna egy jóra való férjet, mert jobb háziasszonyt elképzelni sem lehetett; a szeme pedig olyan eleven, nevető, beszédes volt, hogy csak a nyelve lehetett még beszédesebb.

Gömbölyded, kistermetű leány volt; végig egyforma széles; de olyan fürge és mozgékony, hogy amíg fiatal volt, a legjobb táncosnak tartották. Szerényen éli özvegy édesanyjával, akinek egyetlen nagy bánata

az volt a világon, hogy nem bírt férjet fogni a leánynak.

— De mama, — mondta neki Kamilla, — mit akar? Mit sürgeti azt a férjhezmenetelt? Nem késtem én még el. Akkor mehetnék férjhez, amikor akarok, — ha akárkihez mennék. De nekem ezek a piperkőcök úgy sem kellenének. Olyan ostobák, mint a főzőkanalam. Amint az ember okos dologról kezd velök beszélni, csak meresztik a szemüket és valami buta viccel ütik el. Ezek azt hiszik, abból áll az udvarlás, ha meg tudnak nevetetni valakit és magok nevetnek hozzá a legjobban. Van itt valaki, aki legalább férfi; aki ember a talpán; aki dolgozik és nem él hiába. Hozzon össze vele mama; ahhoz hozzámegyek; — jót állok róla, hogy hozzámegyek. Ezt csak bízsa rám.

Több sem kellett a mamájának.

Amikor megtudta, hogy az a «valaki» Körtvélyesy Sándor, egy kicsit megszeppent ugyan, mert nem tartotta valószínűnek, hogy ez a megcsontosodott agglégény kapható legyen még holmi bolondságra; de úgy ügyeskedett, felhasználva az összeköttetéseit, hogy azon a hangversenyen okvetetlenül ott legyen az aranyhal, akire Kamilla kivesse a hálóját, — és hogy egymás mellett üljenek.

Hangverseny után aféle bál is volt.

Amikor a táncnak hajnal felé vége volt s a hölgyek hazamentek, a férfiak még egy pohár kvaterkára együtt maradtak s a cigányt is ott tartották.

Körtvélyesy húzatta, és itatta az incifincieket, a «nyálásokat», akik egymásután dőltek ki mellőle.

Pásztor Jancsi győzte legtovább, de annak is dadogott a nyelve, amikor bamba bizalmaskodással

dünyögte oda a barátjának: — Nagy kujon vagy Sándor, — ugyancsak legyeskedtél a körül a Kamillácska körül. Még ilyen szépnek, mint ma, nem is láttam. Olyan a szeme, mint a parázs. És hogy tud táncolni...

—Tud, — mondta Körtvélyesy röviden. És amikor Pásztor Jancsi is végkép kidőlt, rászólt a bandára:

—Utánam, füstösök!

Vitte a cigányokat a Kamilla ablaka alá és ott halkán, lágyan, gyöngéden, suttogva, elhúzatta velök azt, hogy: «Csak egy kislány van a világon» ...

Kamilla megcsókolta odabent a mamáját. — Mit mondtam, mama?

A többi már szinte magától ment.

Körtvélyesy Sándor csakugyan elvette Kertész Kamillát, akiben az is tetszett neki, hogy nem nagyon fiatal s így még összeillenek; de tetszett minden egyéb is; az elevensége, a jó gazdaasszony híre, az igénytelensége, az esze, sőt még az is, hogy nem volt valami szépség, akinek tudja Isten, mi mindenben járhatna még a titkos gondolata.

Nászútra kimentek egyenesen a pusztára és ott az úr azzal kedte az udvarlást, hogy apróra megmutogattott a menyecskének mindent. Körülvezette a gazdaságban; elmagyarázta neki, hogy ezek a szép zsemlyeszín-tarka tehének simmentháliak; a kocák meg tiszta fajtájú yorkshiriak; a tyúkok plymuthok, a libák félvér emdeniek; a gazdaasszonyt Trézsinek hívják; az álmos ispánt meg Cserepes Miskának; van a pusztán százötven birka; a kertben kétszáz gyümölcsfa; a mé-

hesből az idén két mázsa mézet fognak eladni; a kukorica egy kicsit gyenge, mert kevés volt az eső, — de a szőlő annál jobb termést ígér, mert sem filloxera, sem peronospora nem pusztította. Itt van a cséplőgép bódéja; amott vannak a félszerek, az istállók, meg a gránárium; az a ménlő, amelyet most jártat a kis kocsis, az ő hátilova; de van itt egy pompás, nyugodt, sárga kanca, amelyen az asszony is bátran lovagolhat... Mire elkészültek az ösmerkedéssel, este lett.

Aztán megtörtént az a csuda, hogy az úr hajnalban — először életében — nem sietett ki a gazdaságba. Délfelé járt, amikor reggeledett neki.

Az egész nap úgy telt el, ahogy a mézeshetek első napjai telni szoktak. A fiatalasszony aznap nem is mutatta magát.

Hanem másnap már ő volt az, aki az urát felkel-tette.

— Tessék a dolga után látni. Én is magával tartok.

És ellentmondást nem tűrő határozottsággal öltözött neki a hajnali kirándulásnak.

— Szívem, drágám, mit akar? maga csak pihenjen. Nem való az magának — tiltakozott az úr.

De Kamilla nem engedelmeskedett.

— Ott akarok lenni, ahol maga van. Mindent meg akarok tanulni.

Az úr kacagott.

— No de ilyet! micsoda asszony lesz ez!

Szörnyen tetszett neki az a kedves erőszakosság, amellyel a felesége kijelentette, hogy ott akar lenni, ahol ő van. Hát legyen ott. Amíg meg nem unja és bele nem fárad.

A cselédség nagy szemet meresztett, amikor az urat az asszonnyal együtt látta meg az istállóban, meg mindenütt máshol is.

A juhásznő összecapta a kezét, úgy súgta az öreg béres feleségének:

— Sohasem hittem volna, hogy annak a nagy-marha embernek (ez szavajárása volt) ilyen hitvány kis felesége legyen!

Reggelizésre visszakerültek az uri házba.

Ott pedig Kamilla rögtön elkezdett rendezkedni.

— Ez így nem jól van ... Az irodát át kell hurcolni abba a nagy vendégszobába, ott a folyosó végén. Az uriszobából lesz az ebédlő, az ebédlőből a szalon, a szalonból az én nappalim; szalon ezután nem is lesz; csak a hálószoba maradhat úgy, ahogy van, mert amellet van a fürdőszoba.

Az úr nem tudott hová lenni.

De szívem, angyalom, mire ez a nagy felfordulás? Jó volt ez így eddig.

Nem lesz jó ezután, — vágott közbe a menyecske határozott hangon. — Maga ehhez nem ért; ezt én jobban tudom. Maga parancsoljon odakint; én parancsolok idebent.

Az úr kacagott. Így övele még nem beszéltek. Valahogy furcsán tetszett neki ez a fölényeskedő akaratosság, amelyet roppantul élvezett.

Hát jól van, galambom; rendezkedjél, ahogy tetszik; azután, ha nem jó lesz, visszacsinálunk mindent.

Hogy amit én intézek el, azt vissza kelljen csinálni? Bizza csak rám. — Mikor is szokott ebédelni?

AZ ÚR

— Amikor ráérek, angyalom. Gazdaember nem köti magát perchez. Ahogy a dolgaim engedik.

— Ezentúl pontban félegykor ebédelünk. Mutassa az óráját. Ahhoz igazítjuk a többit is. És kérem, hogy legyen pontos, mert különben elromolhatik a jó ebéd.

Az úr csak kacagott.

— Valósággal haptákba állít, — mondta magában. De a viláért sem akarta elrontani a felesége kedvét. — Próbálja meg az önálló háziasszonykodást. Előbb-utóbb úgyis csak ráun. S ha nem, talán annál jobb. Ki tudja?

A vasárnapi misére az úrnak is el kellett menni, pedig nem szokta meg. Elég nagy templom volt neki a puszta.

— Jó példával kell előljárni, — mondta az asszony, azzal a bizonyos határozottsággal. — És vitte magával az urát is. A plébános úr úgy meglepődött ezen, hogy majdnem belesült a Miatyánkba.

Mise után következett a rapport.

Az egyik béreslegény úgy rávágott a vasvillával az ökre csípejére, hogy a szegény állat belesántult. A közvádltót az ispán képviselte.

A béres megkapta a pofont.

Kamilla majd elájult, amikor látta, hogy az erős parasztleány hogy pördül meg maga körül az úr simogatásától.

— Ezentúl nem fogja nekem ütni az embereket, — mondta a rapport után. — Még agyonüt egyszer valakit. Borzasztó, milyen ütése van.

— Drágám, ehhez az egyhez mégis én értek jobban, — jegyezte meg az úr, megint csak kacagva.

— Mindegy. — A rapportot ezután én tartom. Ha majd ütni kell, akkor hívom magát.

Az úr olyan mulatságosnak tartotta az ötletet, hogy erre is harsogva kacagott.

— Jól van, angyalom. Cask rajta. Egyem a mindenét a kardos menyecskéjének. Majd ügyelek rá, hogy baj ne legyen. Tetőled kitelik szívem, hogy még Sárkányt is megnyergelteted magadnak és ráülsz.

(Sárkány az úr tüzes, rabiátus ménlova volt, a saját használatára.)

— Miért ne? — mondta az asszony olyan hangon, mint aki meg is akarja tenni.

Az úr nem mert tiltakozni. Attól tartott, hogy akkor igazán megteszi.

Magában pedig azt gondolta:

— Szépen jártam én ezzel a bolondos, édes kis zsarnokommal.

Egyszer be kellett mennie a városba és a régi barátaival úgy eltelt az ideje, hogy csak éjfél felé került haza.

Kamilla fent volt és olvasott.

A vacsora ott volt az asztalon, érintetlenül.

Az úr elképedt. — Mi az, édesem? az Istenért, miért nem feküdtél le? Talán még nem is vacsoráztál?

— Nem. Magát vártam. Azt ígérte, hogy vacsorára itthon lesz, hát vártam.

— Örültség! — pattant fel az úr; de nyomban odasietett a feleségéhez és elkezdte volna ölelgetni.

Az asszony nem engedte.

— Ma nem. Ma meg se érintsen. Haragszom magára.

Az úr borzasztóan restelkedett. Csakugyan azt

ígérte volt, hogy vacsorára megjön és nagyon bántotta, hogy szőszegésen érték. Éppen a felesége! ... Meg az is szörnyen rosszul esett neki, hogy az asszony nem vacsorázott önélküle. De legjobban mégis az izgatta, hogy duzzogó felesége mára eltiltotta magától.

Ez mégis csak sok. Ez nem járja. Éppen ma találta pedig a legkívánatosabbnak. A tilalom csak fokozta azt a vágyát, hogy megölelje.

Majdnem kitört belőle a régi zsarnok, aki a maga akaratán kívül egyebet nem ösmer: de még jókor eszébe jutott, hogy azzal csak ronthatna. A kis bajból nagy lenne.

Olyanná vált, amelyen sohasem volt.

Elkezdte az asszonyt kérlelni, engesztelni.

A felelet csak ez volt rá: ma nem!

Egy kicsit erőszakoskodott. Vadult az ellenállástól.

Az asszony élesen csengő hangon utasította el.

— Akkor soha többet! — mondta ijesztő határozottsággal.

Az úr megriadt. — Kitelik tőle, gondolta, és nem folytatta az ostromot.

Másnap az asszony úgy köszöntötte, amikor a hajnali szemleútról megjött, mintha semmi sem történt volna. Még csak nem is említette a tegnapi esetet.

Az úr is hallgatott. De feltette magában, hogy többet nem szegi meg a szavát. Ezt az asszonyt nem lehet büntetlenül megsérteni.

Egyszer eljöttek hozzá a pajtásai egy kis dáridóra.

Bejelentették neki, hogy nevenapja lesz ekkor ineg ekkor, — ahogy régente szokták.

Körtvélyesy Sándornak akkor volt nevenapja azelőtt, amikor a barátai akarták. Egy évben akár-hányszor.

Megkérdezte a feleségét, hogy mit szól ehhez a rögtönzött névnaphoz.

Most az egyszer az asszony nevetett. Tetszett neki az a bolondos régi névnapozás, kommandóra.

— Csak hadd jöjjenek, — mondta vidáman. — Szívesen látjuk őket. Csak egyet kötök ki. Hogy én is magokkal leszek végig. Akkor nem lesznek leivások, szertelenségek. Nincs is arra szükség. Magának sem való már az, kedves uram.

Az úr erre a szóra nyelt egyet.

Macskát vagyok én a te „urad“, gondolta; de nem mondta. Inkább te vagy már az uram és parancsolóm, te kis zsarnok.

A vendégek a terminusra megjöttek és hozták magokkal a «füstösöket» is.

De olyan szépen mulattak, cigányoztak, danoltak egész éjjel, hogy egy sem veszítette el közülök az emberi formáját. Persze a háziasszony ott volt velök, amíg csak el nem mentek.

Pásztor Jancsi a búcsúzásakor alázatosan csókolt neki kezét.

— Gratulálok, nagyságos asszonyom! Alaposan megszeliđítette ezt a bölényt.

Még az úr is kacagott. Még pedig őszintén, jóízűen.

— Házasodjál meg te is, te vén medve, addig

pedig hallgass; ne beszélj olyasmiről, amihez nem értesz, — mondta neki az úr.

Amikor mindenki elment, még az is kiszaladt a száján, hogy: hála Istennek!

Az asszony megölelte, megcsókolta.

— Édes, jó uram, — mondta neki szerelmesen.

Az úrral nyulat lehetett volna fogatni.

Felkapta a feleségét az ölébe, úgy vitte a fészkekbe.

Másnap, — vagy inkább aznap, — másodszor történt meg, hogy délben kászolódott fel.

A szobaleány sietve ment a konyhába és jelentette Trézsinek:

— Adhatja a reggelit, felkelt az úr.

ALKU DIÁNÁRA.

Egy parasztfiú levelet hozott Doromlásy tekintetes úrnak a szomszédos pusztáról.

«Kedves bátyám, — írta Nyíró — holnap kezdem a foglyaszást, amelyre múltkori ígéretemhez képest, ezennel tisztelettel meghívom, Jolánka kisaszszonnyal együtt. Magunk leszünk, hármásban, és így annál inkább számítok Jolánkára, aki ne fáradjon elemózsia-készítéssel, mert itt minden lesz; de hozzon puskát ő is. Úgy tudom, hogy szokott vadászni; fogoly dögivei van. Bátyámuram nem szereti az olyan «fergeteg-vizslákat», amelyeneknek az enyémeiket csúfolja; Jolánkának majd bemutatom új akvizíciómat, Diánát, a vizslák gyöngyét. (Erre persze bátyámuram jót nevet.) Találkozás reggel kilenc órakor a réti gulyakútnál, a fűzfásor sarkán. Jolánkát okvetetlenül el tessék ám hozni. Bátyámuramat sokszor üdvözlöm, Jolánkának pedig kezét csókolom és őt különösen kérem, hogy feltétlenül eljöjjön. Szerető öccse, Gábor.»

Az öreg úr megüzente a gyerekekkel, hogy köszöni a meghívást, ott lesznek, ő bizony csak akkor irt, ha muszáj volt. Azután ment a levéllel a leányához.

— Jolánkám, ez a hosszú epistola nekem van ugyan címezve, de sokkal inkább neked szól. Nesze, olvasd. Hanem ne hallgass erre a szeleburdira és

csak készülj az elemózsiával, mint rendesen. Az én gyenge gyomromnak nem akármilyen való. Olyan pogácsát pedig, amelyet te sütsz, Nyirőnek még az öregapja sem evett.

Másnap kilenc órakor a vendégek fogata bekarodott a füzesfasor sarkához, ahol a fiatal házigazda lelkendezve sietett eléjük.

Amikor a kisasszonyt leemelte a kocsiról, úgy tartotta a karja közt, hogy szinte megölelte. Mögötte egy kávébarnafoltos szép vizsla ugrált, szűkölt, nyihogott és kellelte magát mindenképen, ő is részt akart venni a vendégek üdvözlésében a maga módja szerint.

— Ez az a híres? — kérdezte az öreg úr, meglehetősen bizalmatlanul.

Nyirő csettintett a vizslájának.

— Ide gyere Diána! ülj le szépen! csókolj kezet a kisasszonynak! — Gida bácsira pedig ne neheztelj; ő még nem tudja, hogy ki vagy.

Azután levette a kocsiról a Jolánka kis kaliberű puskáját s nagy dicséretök közt kezdte nézegetni. — Gyönyörű kis jószág! gratulálok hozzá.

— Egészen új, most kaptam apuskától. Ma vadászom vele először, — olyan izgatott vagyok, — mondta Jolánka, bájos tüneteivel a kezdődő vadászláznak.

Az öreg úr eközben tempósan készülődött. Nyakába vette a vadásztarisznyáját, vállára dobta sokat szenvedett ócska puskáját; megigazgatta a nadrágszíj-ját; kurtaszárú pipáját a zsebébe dugta; azután elő-

vette a tarisznyájából a kis pálinkásbutykost s oda-kínálta Nyírónek.

— Szopd meg öcsém. Ilyet még nem nyeltél. Magam főztem.

A legény kortyintott egyet, de előbb ráköszöntötte Jolánkára.

— Hanem azt megmondom, — csattant fel az öreg úr, — hogy én külön vadászom. Nekem az a kengyelfutó dög ne legyen az utamban, ösmerem a fajtáját, mind a világ végéig nyargal. Nekem is volt életemben néhány szedátus komoly vizslám; tudom, mi a különbség.

Nyíró megemelte a kalapját.

— Ahogy bátyámuram parancsolja. — A vadőrhez fordult: — Ferenc, vigyázzon! ahogy már megmondtam: a répatáblában kezdik. Minden hajtógyereket vigyen el magával; csak Ürgét, a cigányt, hagyja itt vadhordozónak.

Az öreg úr a vadőrrel balra indult, a fiatalok meg jobbra a kukoricások felé, amelyek közt tarlósávok húzódtak.

— Aztán ne vesszetek el a szemem elől! — szólt vissza Gida bácsi.

— Mindig látni fog bennünket, bátyámuram; számítok rá, hogy szüksége lesz még Diánára. Amikor kellünk, ott leszünk.

*

Remek augusztusi nap volt. A füves rétszalagon, ahol a fiatalok áthaladtak, pattogtak a szöcskék a lábok előtt. Nem messze tőlök egy méltóságosan lépkedő gólya tocsogott a lapos medence sással benőtt foltján. Egy bokron sordély serregett. A réten alacso-

nyan cikáztak a fecskék. A tarló felett vércse libegett. Az ég mezőjén fehérrózsafelhők nyíltak.

— Rég nem láttam, Jolánka, — kezdte a férfi simogató hangon.

A leány elmosolyodott. Pajkos szeme megvillant.

— Ma egy hete. Olyan régen volt az?

— Nekem egész örökkévalóság. Én már nem bírom tovább. Ha apuska jókedvű lesz, én ma szólok neki.

— Jaj, inkább ne! — ijedezett a füléig piruló kis leány.

— De mikor olyan régóta szeretem! Jolánka hamis csodálkozással kérdezte:

— Mióta?

— Amióta élek! mert csak azóta élek.

— Hallgasson: a cigánygyerek fülel.

Éppen a kukoricához értek.

— Ürge! menj be! — parancsolta Nyíró.

A more eltűnt a magas kukoricában.

A vizsla eközben előre szökött, mert észrevette, hogy nem törődnek vele. A tarló szélén hirtelen megtorpant, kinyújtódzott és megmerevedett, mint a szobor.

— Diána áll! — kiáltotta Jolánka.

— Nahát csak töltse meg a kis puskáját; mindjárt meglátja, mit tud ez a — «dög.»

Jolánka kapkodva kereste a töltényt a tarisznyájában.

— Ne siessen, csillapította Nyíró; gyerünk oda nyugodtan. Diána megvár, nem mozdul. És csak hig-gadtan löjjön.

Ott állottak a vizsla mögött, amelynek az orr-

cimpája remegett, a szeme tüzelt s az egész teste festeni való helyzetben nyúlt ki.

— Előre! — parancsolta Nyíró.

A vizsla egy pár lépéssel előre csúszott s akkor a barázdából felberregett egy fűrj.

Jolánka ráfogta a puskáját és szelesen lőtt. A fűrj tovább repült. Most a Nyíró puskája durrant s a fűrj leesett.

A vizsla meg sem moccant. Nyíró megtöltötte a kilőtt csövet s csak akkor parancsolta neki: — hozd el!

Diána rohant, felkapta a fűrjet, hozta és leült vele gazdája elé, aki szépen kivette a szájából.

— Ez szép volt, — lelkendezett a leány. — Ha én így tudnék löni! ... De ha fogoly repül, ne várjon rám, mert én bizonyosan elhibázom! Tudja, nem ismerem még ezt a kis puskát, — mondta bájos komolysággal.

Üрге odabent motoszkált a kukoricatábla közepén. Egyszerre csak felrobajlott előtte egy falka fogoly és keresztben repült a vadászok felé.

— Lőjjen! — kiáltotta Jolánka.

Nyíró duplázott és két fogoly lekalimpált a tarlóra.

— Hozd el Diána!

Diána rohant; felvette először a közelebb lévő, azután ment a másikért. Ott letette az elsőt és addig mesterkedett, amíg mind a kettőnek át nem fogta a nyakát. Úgy hozta a két foglyot, egyszerre.

Jolánka tapsolt. — Brávó! Jaj, ha ezt apa látta volna!

Egy elmaradt fiatal fogoly rebbent ki Üрге

elől ebben a pillanatban. Nyíró rálőtt. A fogoly esett, de azért még egy lövést kapott. Arra ronggyá váltan zuhant le.

— Miért lőtt kétszer? — csudálkozott a leány.

— Mert először csak szárnyaztam. Az igazi vadász nem engedi szenvedni a vadat.

— Maga sohasem hibázik?

— Ha akarom, nem.

— Hogy csinálja?

— Nem lövök hazardul. De most már maga mulasson, édes Jolánka.

— Nem — nem! Én csak nézem magát. Úgy szeretem nézni . . .

— A fiatal ember odáig volt.

— Mindig? — kérdezte olvadozva.

— Amikor ilyen szépen eltalálja a vadat. De fogadjunk, hogy mégis csak hibázik maga is.

— Fogadjunk; — de mibe?

— Abba, hogy — maga megtanít engem nem hibázni.

— Azt csak egy módon tehetem.

— Ugyan hogy?

— Ha az egész életén át mellettem lesz; mert ez a tanítás sokáig tart. És folyvást gyakorolni kell.

Jolánka elpirult. De Diána kisegítette a zavarból. Mialatt Ūrge a harmadik foglyot is felakasztotta, ő a tarlón produkálta magát és újra állott.

Nyíró legyintett. — Nyúl van előtte, mondta; azt most még nem lövünk.

— Honnan tudja, hogy nyúl van előtte?

— Onnan, hogy Diána minden vadat másképp áll.

Most szinte lehasal, amit szárnyas vad mögött nem tesz. Gyerünk oda.

Amikor a szoborvizslához közeledtek, az elől felpattant egy nyúl és pattogva bakfittyeit elfelé.

Diána levágta magát egészen a földre, úgy nézett a nyúl után.

Jolánka el volt ragadtatva.

— Ha ez a vizsla az enyém volna!

Nyíró mosolygott. — Annál semmi sem könnyebb, — mondta mohón.

— Eladja? Megveszem! Mi az ára?

— Egy galamb az ára. Csak egy galamb.

— Van minékünk olyan? — kérdezte a leány ártatlan arccal.

— Magának nincs, hanem az édes apjának van.

Jolánka lesütötte a szemét. Beszédesen hallgatott.

Nem állhattak egy helyben; Gida bácsi jól láthatta őket. Tovább haladtak. Egyik kukoricatáblától a másikhoz. S eközben folyvást repültek és potyogtak a foglyok. Nyíró minden lövésére nőtt eggyel a zsákmány. Ki akart tenni magáért az imádottja előtt.

— Azt fogjuk mondani, hogy felét maga lőtte.

Jolánka kacagott.

— Azt úgy sem hinné apus. De hibázzon már el egyet; arra azután mondhatjuk, hogy én lőttem.

— Csak azért sem. Ma nem szabad hibáznom. Már babonából sem. Hogy maga folyvást csak engem nézzen. Én meg magát. Örökké csak magát.

Diána segített Ürgének. Ha a cigánygyerek nem találta meg a sűrű kukoricába esett foglyot, Nyíró Diánát küldte érte.

Így azután egyetlen fogoly sem veszett el.

Nyíró már unta a lövöldözést. A gondolata nem a foglyokon volt. Alá-alá kukucskált a kisleány Panama-kalapjának és örökké búgta neki, amit a szíve az ajkára dobogott.

Egy fogoly hátrafelé repült; Nyíró későn vette észre; de azért rá durrantott. Hibázott.

Jolánka tapsolt és kacagott.

—Végre valahára! ... Most már azután megtanít engem ..

—Mindenre! drága! mindenre; örökké, — áradozott a legény összevissza keverve hetet-havat.

Már kezdett a dolog aggasztóvá válni, mert azt sem tudta, mit beszél. Úgy tipegett a Panama-kalap körül, mint a szerelmes fajdkakas.

Ekkor szerencsére történt valami, ami hirtelen kijózanította.

A répaöld felől nagy kiabálás hallatszott.

— Hej! ... hej! ... ide azzal a döggel! ...

A fiatalok láthatták, hogy Gida úr a két tenyéréből tölcseért csinálva ordít.

— Bizonyosan lelőtt valamit és nem találja. Diána, most tégy ki magadért! .. Segítünk rajtok, — mondta Nyíró. — Gyerünk oda.

— Itt esett le; ezen a szent helyen, — mutogatta az öreg úr a «szent helyet». — Mint a rongy, úgy esett le; — lássuk azt a hírest! *most* mutasd be ...

Nyíró intett a vizslájának, amely nyomban ott termett a vadját kereső vadász mellett. — Körülszágászta a talajt, azután földre tartott orral hirtelen megindult.

— Nem ott! nem arra! bolond! itt keresd! — kommandírozta Gida bácsi a távolodó ebet. — Na

látod, — fordult Gábor úrfihoz, — kiszalad a világból. Ilyenek ezek mind. Versenyparipa ez, nem vizsla. A versenyparipa pedig csak ment az orra után és hirtelen megtorpant.

— Ott van a foglya, Gida bácsi. — Hozd el Diána! A vizsla egyet ugrott a répa közé és elkapta a felrebbenni próbáló szárnyazott foglyot, amely már idáig futott. — Hozta is szépen, vágatva, és megült a zsákmányával a gazdája előtt.

Gida bácsi hümmögött.

— Nem rossz, — nem rossz ... — mondta és féloldalt sandított Nyírőre, hogy vájjon nem neveti-e ki.

Annak több esze volt, semhogy a Jolánka apját magára haragítsa. . .

Különben is Jolánkával volt nagyon elfoglalva. Biztatta, hogy ő vegye el a foglyot a vizslától. És tudja Isten, miket sugdosott neki amellet.

Az öreg úr megszólalt:

— Te Gábor . . .

— Tessék parancsolni, Gida bácsi.

— Adnék ezért a kutyáért egy . . . ,,

— Nyírő közbevágott: — borjas tehenet, úgy-e, de Diánáért még az egész gulya is kevés lenne. Hanem maga megkaphatja ingyen.

A bácsi kérdőjellé vált.

— Ha a galambjai közül választhatok egyet, amelyik nekem tetszik.

Doromlásy Gedeon nagyot nézett. Látta, hogy erre a szóra a leánya zavartan fordul el. Kitalált valamit.

— Kérdés, — mondta furfangos ábrázattal, — hogy az a galamb mit szól az esethez.

Jolánka hirtelen megfordult. Nevetett.

— Apuskám, Diána már az enyém, arra nem kell már alkudni.

— Igen-igen, — hadarta a legény — azért a galambért . . .

— Jolánka jelentősen nézett rá, úgy mondta:

— Hát most szóljon, beszéljen.

A fiatalember megértette.

— Ezt a galambját kérem, Gida bácsi, — kiáltotta harsogva és Jolánka mellé ugrott. Az öreg úr felhúzta a szemöldökét.

— Ez drága foglyaszat, — morogta tettett komolysággal. — Most már se galamb, se vizsla.

Diána a gazdájához akart dörgölődzni, de az elkergette.

— Mars az úrnődhöz! Semmi közöm hozzád!

Jolánka az apjához simult.

— Drága kis apám, engedd meg, hogy neked adjam Diánát — nászajándéknak. Akkor minden a tiéd marad.

Az öreg úr megölelte a keblére boruló virágszálat.

— Isten neki, — mondta. — Gyere ide te is, te szeleburdi.

Nyíró Gábor boldogan sietett leendő apósa karja közé.

A TERMÉSZETTUDÓS.

Az öreg Gáti Simon, irodai zsölyéjében ülve, helyet mutatott a nagy íróasztal mellett a látogatójának, aki csinos fiatalember volt és szerényen állott előtte, miközben a kalapját forgatta.

— Üljön le, öcsém. Eszerint maga mer arra vállalkozni, hogy nálam gazdasági segéd legyen. Jól meggondolta-e? Tudja-e mindazt, amit megkövetelek attól, akit magam mellé veszek?

A fiatalember alázatosan bólintott.

— Olvastam a hirdetést, kérem alássan; ide olyan ember kell. aki jártas a természet ösmeretében, kiváll az ornithológiában, a botanikában . . .

Az öregúr közbevágott.

— Igen-igen, mert nekem nem az a lényeges, hogy mit tanult valaki a gazdasági szakiskolában, amit én nem tudok. Amit a gazdának itt tudnia kell, arra úgylis én tanítom meg az embereimet, a magam módszere szerint. Én már olyan konzervatívnek csúfolt öregember vagyok, aki a legújabb kitalálásokat nem ösmerem; de azért a saját eszem szerint megelégedésemre boldogulok. Negyvenéves prakszisom van abban, hogy a birtokomon mit hogyan kell termelni. Ahány ház, annyi szokás. Az én rendszerem itt nálam bevált és így nem vagyok hajlandó attól eltérni. Va-

lami nagyon tudományos ember engem csak zavarna. Nálam úgy kell gazdálkodni, ahogy én szoktam. Az nem baj, ha iskolákat végzett; de itt előről kell kezdenie mindent. Majd megtanulja. Hanem olyan fiatalemberre én még nem akadtam, aki kedvem szerint való jártasságot hozott volna magával az én stúdiuumaimban, az ornitológiában, meg a botanikában, ami nélkül a gazda csak félgazda. Hisz' nem elég azt tudni, hogy van a világon veréb, meg varjú, meg gólya, meg vércse; meg hogy a gazda a gabonaféléket, kapásokat, meg lucernát, lóherét, kölest, muhart termel, hanem én azt akarom, hogy ösmerje az egész madárvilágot, a rágcsálók minden fajtáját; és valamennyi füvet, virágot, gyomot, amely a rétemen, meg a földemen nő. Aki ezt a tudományt nem hozza magával, azt én erre megtanítani nem érek rá. Pedig idegessé tesz, ha valaki a kányára, ölyvre azt mondja, hogy sas; ha a pacsirtát a pityertől nem tudja megkülönböztetni; ha a füzényt összezavarja a csarappal; vagy még azt sem tudja, mi fán terem a kettő. Mindjárt tarthatunk egy kis vizsgálatot. Mondja meg nekem, hányféle sólyom van; mert az mindegyik más, és másképen is káros. Reményilem, tudja, hogy a sólymok károsak?

Beké Károly — így hívták a szerény fiatalembert, nagy lélekzetet vett, azután elkezdte:

— Igenis, kérem alássan, a sólymok károsak. Van kerecsensólyom, ez a «*falco lanarius*»; van vándorsólyom, a «*falco peregrinus*»; van hosszuszárnyú sólyom, a «*falco subbuteo*»; van törpesólyom, a «*falco merillus*, vagy *aesalon*»; sólyom a botfarkú galambászó héjjá is, az «*astur palumbarius*», meg a karvaly,

az «accipiter nisus»; meg idetartoznak a különben ártatlan vércsék . . .

—Elég! — kiáltotta vidáman Gáti Simon. — Brávó! — Hát mi a «coracias garrula»? mondja meg.

—Az kérem alássan a kékcsóka, vagyis kalgavarrjú.

—Hát a bölömbika?

—Az kérem alássan a «botaurus stellaris».

—A sordély?

—«Emberiza caladra.»

—Hát a «calluna vulgaris» micsoda madár?

— Az kérem alássan nem madár, hanem amit az előbb tetszett említeni a növények közül: a réti csarap.

Az öreg ember felugrott. Mindakét kezét odanyújtotta a fiatalembernek.

— Fiam, nagyon jól van. Nem faggatlak tovább. Emberem vagy. Rögtön beveszlek a gazdaságomba. A szobád itt van az iroda mellett. Természetesen az asztalomnál kosztolsz. Költözzél ide mindjárt. A többit majd megbeszéljük. A fizetésed egyelőre nem lesz sok; de ha minden egyebed van, akkor elég lesz. Isten hozott!

*

Beke Károly aznap már az öreg úrral, meg a családjával együtt ebédelt.

Kis család volt. Az öreg úron kívül a mama, meg a leánya. A mama csendes, szótalan, idős asszony, akinek mindig jóságos mosoly volt az arcán. A leány szende, viruló, gyönyörűséges rózsaszál.

A gazdasági segéd alig merte a szemét ráemelni

s az egész ebéd alatt szerényen hallgatott. Ha nem kérdezték, meg sem mukkant.

Amikor az ebédnek vége volt és a segéd a mamának kezet csókolva elment, az öreg Simon jóindulattal nézett utána.

— Jónevelésű fiú, csak nagyon is bátortalan. Bánjatok vele jól, — mondta a két nőhöz fordulva. — Nagyon értékes fiatalember. Az egész természetrajz a kisujjában van. Ilyen kell énnekem.

A legközelebbi pár napon sok volt a gazdasági dolog; de azt egyelőre még maga a gazda végezte. A segédnek az irodában adott másolómunkát és leveleket íratott vele. Hadd tanulja meg azt is.

Harmadnap reggel azt mondja Gáti a legénynek:

— Hallod-e fiam, itt a kert alatt, a major végén, a nagy akácfasorban falco peregrinust láttam. Több is van ott, mert nagyon visongtak, hívták egymást. Úgy látszik, kószálásukban most minket tiszteltek meg egy darab időre. Ez a legveszedelmesebb fajta valamennyi közt. Menj ki reggeli után és próbáld lelőni; ha elhibázod sem baj, legalább elriadnak a lövéstől. Én most kimegyek a gazdaságba. Délután majd téged is kiviszlek.

Ezzel már indult is. Felült a könnyű bricskára, amely várta, és elhajtatott. A puskájától sohasem vált meg; azt is vitte magával. Az ember nem tudhatja, mikor veheti hasznát.

Amikor délfelé hazakerült az őszi szántás felől, már messziről hallotta, hogy visonganak a sólymok a kert sarkában lévő nagy akácfákon.

— Ejnye, — gondolta magában, — a fiú nem volt kint. Majd megpróbálom magam.

Leszállott a bricskáról s a kocsiszt eleresztette. Azután a kertnek irányította a lépéseit. A kerítés mentén sűrű bodzabokrok voltak; azoknak a fedezete alatt észrevétlenül eljuthatott a nagy akác fáig. Azon a tájon volt a vadszőlővel befuttatott lugas. Ha abba be-surranhat, akkor a fel-felcsapó, erre-arra kóválygó sólymokra jól rajok lehet.

Olyan ügyesen csinálta a dolgát és olyan szerencséje volt, hogy nem is kellett a lugasig mennie, mert az egyik sólyom meggondolatlanul keresztülrepült a feje felett. Fiatal, idei költés volt, tehát tapasztalatlan. Nem nagyon félt még az embertől. A kertben, meg a majorságban láthatott békés embereket, akiknek eszökben sem volt, hogy vele törődjenek. Az állat is megtanulja, hogy mikor kell magára vigyáznia és hogy ki-mi az ellensége. Azért lehet az óvatos tűzokot, meg a vadlibát ökrösszekérrel jobban megközelíteni; vagy pásztorsubába bújva addig ballagni feléje a nyájjal, amíg lövésnyire nincsen.

Gáti felkapta a puskáját és — *bumm!* a sólyom lekalimpált a levegőből, éppen a sűrű lugas bejárata elé.

Hanem a dőrejnek furcsa visszhangja támadt.

Valaki nagyot sikoltott a lugasban:

— Jézus, Mária!

S a következő pillanatban két megrémült alak botorkált elő a vadszőlő-sátorból.

A segéd, meg a nyiló rózsaszál-kisasszonyka.

Az úrfinál puska volt, és úgy meg volt illetődve, mintha őt lőtték volna meg. A leányzó pedig kétségbeesetten bámult az apjára.

— Mit csináltak ti itt? — kérdezte az elképedt öreg ember szigorú hangon.

A legény ötölt-hatolt.

— Lessük a sólymot, kérem alássan, — motyogta. És zavarában a földön vonagló ragadozó szárnyastól húzódozva, kérdezte: — Mit tetszett lőni? ... mi ez⁹

Gáti tele volt meghatározhatatlan indulattal a furcsa rajtakapás miatt; de ezt a nagyobb baját elfelejtette abbéli kínos meglepetésében, hogy egy ornitológus, egy madarásztudós, ilyet kérdezhet tőle.

— Szamár! — kiáltotta mérgesen, — nem látod, hogy sólyom? Vándorsólyom.

— Sose' láttam még. — dadogta a legény.

— Te nem ösmered a sólymot? Hogy tudod akkor valamenyinek még a latin nevét is?! . . .

— Kérem alássan . . . kérem alássan . . .

— Ne szöszörögj; beszélj! De hamar ám!

— Kérem alássan, én az egész természetrajzot bebüfláztam, csakhogy bátyámuramékhoz kerülhessek, — hadarta a végkép megriadt úrfi.

Gáti tágra nyitotta a szemét.

— Hogy hozzánk kerülhess? Mi volt erre olyan nagy okod, hékás?!

— Kérem alássan ... azért, mert mink szeretjük egymást Ilonkával, és még a télen a pesti pikniken úgy eszeltük ki, hogy ha én idekerülhetnék ... De előbb meg kellett tanulnom az egész természetrajzot.

Az öreg Simon még haragudni is elfelejtett, úgy meglepte az eset.

— Ki vagy te, ember, aki egy leányért bevágsz egy egész tudományt, anélkül, hogy tudnád, hogy mit

tanulsz meg? Te talán a többi madarat sem ösmered? Mi?!

— Nem én' kérem alássan ... a verebet azt ösmerem.

Az öregúr úgy elkezdett harsogva kacagni, hogy megszeppent leánykája bátorságra kapott, odafutott hozzá és ölelgette.

— Apuskám, apuskám, — nyögdicsélte.

— Ki vagy te? Most rögtön mondj el mindent, — követelte az öreg a fiútól, megint aggasztóan elkomolyodva.

— Én, kérem alássan, ha már meg keh vallani, művész vagyok. Festőművész. El tudok tartani egy asszonyt. De hallottam Ilonkától, hogy nem nagyon tetszik szeretni a ...

— Mázolókat! — vágott közbe az öreg dühösen.

— Művészeket! — igazította ki a legény szeljd energiával. — Mert hogy azok «cigányok».

— Apuskám, apuskám, — esdekelt a kisleány szorosán az apjához tapadva.

Gáti megcsóválta a fejét, összeráncolta homlokát.

— Hát, tisztelt «művész» úr, majd meglássuk. A kitartása, hogy bevágta az egész természetrajzot, mindenestre tetszik nekem. Mondd meg, ebadta kölyke, mi az «upupa epops»?

— Büdösbanka! — vágta ki a legény diadallal.

— Láttál-e már?

— Kérem alássan, nem!

— Nahát nézz a tükörbe, te ugrifüles, te!

És megenyhülten kacagott hozzá.

A kisleány boldogan csókolgatta a kezét, rebegette:

— Apuskám, apuskám! Úgy-e nem haragszol?

KÖD.

Keszeg András felcihelődött tanyai vityillójában hajnali kakasszóra és beletopogva vastag tehénbőr-csizmájába, elkezdett mosdózni. A kancsóban éppen kevés vizet talált; az asszonyt nem akarta a kútra kurgatni az ágyból, ő maga rest volt azért a kis tisztálkodásért a hűvös novemberi hajnalban csak úgy, egy szál ümögben kiszaladni; egyszerűsítette tehát a mosdást és nem a tálba öntötte a kevés vizet, hanem kortyonként vette a szájába: onnan csurgatta öblös tenyerébe. Aközben egyik kezét a másikhoz, meg mind a kettőt az arcához dörzsölgette. Ezt megismételte néhányszor; azután megtörülközött, felvette a lajbiját, arra a bekecsét; — a kalapját a fejébe nyomta; a fali szekrényből kivette a pálinkásüveget s abból jót húzott. A torkát megriszálta; a pipáját megtömte s rágyújtott. A felpúposodó égő dohányt a bütyökujjával visszanyomkodta a pipába; a sarokból előkapta a botját és akkor felmordult:

— Na, asszony, én már megyek! Bagiéknál várnak. — Ezzel indult is kifelé.

Az asszony a dunna alól kívánt neki 'esés jóreggelt; azután a másik oldalára fordult. A fejöstehénke elvárhat még egy félórát.

Keszeg András odaszólt az ajtóban a farkát csóváltató kuvasznak:

— Vigyázz a házra, Bundás! — és indult a tavak felé, amerre Bagiék laktak a szomszédos pusztán, akik ma disznóölésre hívták Keszeget segítségnek.

András gazda már túljárt a tanyája napraforgókerítésén, amikor ráeszmélt, hogy ezt a hajnali sötétséget mi teszi még vakabbá. Köd volt, késő őszi köd, amely olyan sűrűn feküdt meg a környéket, hogy az ember alig láthatott benne az orránál tovább.

— Aunye! — dűnnyögött Keszeg, — ha nem tudnám, hol vagyok, ebben a harapni való ködben ki nem bírnám találni. Ilyet még nem is láttam.

Vigyázattal feszegette a lábát maga elé és szigorúan figyelte az irányt, amelyben a tavaknak lenniök kellett. A tanyától alig kétszáz lépésnyire kezdődött az egyik szikestó; abba bekapcsolódott a másik, a harmadik; jó hosszú vonalon húzódtak a pusztai vizek; ellepték a laposokat, de még a legmélyebb pont jókon sem merült volna meg bennök a csizma szára. Mindenütt könnyű volt rajtok átlábolni. A rengeteg vadliba, amely seregekben vonul ilyenkor ki a vetésekre, meg onnan a vizekre, mind ezeket a tavakat keresi éjszakára.

Keszeg szerencsésen elérte az első szikestavat, amely mellett bátran haladhatott azután, mindig vizet tudva magától balra, azon a másfélkilométeres vonalon, amelynek a végén Bagi Pál «szomszéd»-nak a tanyája volt.

Ment-mendegélt és találgatta, hogy a ködben

merre száll a pipája füstje; de azt alig látta. Az egész világ olyan volt, mintha füsttengerben úsznék. Vastag, sűrű ködök feküdtek egymáson, szinte rétegesen; a tó is csak éppenhogy átcsillant a ködön; de tiz lépésnyinél tovább még a vizet sem lehetett látni. Pedig már hajnalodott, amit nemcsak a kakas kukorikolt ki a tanyán, hanem elgáogtak a mozgolódní kezdő vadludak is idekint. Ahogy Keszeg András a víz szélén ballagott, minduntalan fel-felsuhogott előle a falkásan odaszállt vadlúd, amely közel a parthoz, féllábon ácsorgott egész éjjel s a lábát változtatva pihent.

Ezzel valahogy el lehetett szórakozni. A megzavart ludak alacsonyán húztak el a ködben a vetésekre, ahova amúgy is igyekeztek volna, mihelyest világosodik; aminek az ideje máris itt volt, csak a köd nem engedte, hogy látni lehessen.

Feleúton lehetett Keszeg Bagiékhoz, amikor a tó üüsó partján lövés dörrent s arra veszekedett zsvivajjal robajlott fel a tavakról a temérdek vízfíreg. Keszeg megállott, úgy hallgatta ezt egy darabig; tanakodott magában, hogy ugyan ki löhetett. Csakis az urasági csószre gyanakodott, mert másnak nem volt puskája ezeken a pusztákon.

Eközben pedig jött a lövés felől egy csapat vadliba, éppen a feje felett, s az egyik közüle hirtelen elvált a társaitól; elkezdett rohamosan ereszkedni, lefelé igyekezni, amiből Keszeg megértette, hogy meg van löve és már nem bírja tovább a repülést.

Nosza, belenyilalt agyába az a gondolat, hogy ezt a beteg ludat ő most megkaphatja, mert mindjárt le fog esni. Ő biz' felveszi, elviszi Bagiékhoz, akik majd megörülnek a váratlan ajándéknak. Elkezdett hát

futni a lefelé kalimpáló lúd felé, hogy szem elől ne tévessze; mert ha nem jól figyeli meg, hova esik a szürke szántáson, akkor rá nem akad ott a hasonló-szinü vadlibára.

Annyira a lud felé meredt futtában, hogy nem láthatta, hova lép, megbotlott, elesett, s mire feltápáskodott, a vadliba is valamelyik barázda közé zuhant.

— Aunye! — dörögött bosszúsan. De most már csak azért is utána vetette magát a zsákmányának, amely nem lehetett messzire; meg kellett találnia.

Majd hogy ki nem nézte a szemét, de nem bírta meglelni. Tízszer is nekilódult, hogy: «ahun van a!» de csak egy nagyobb göröngy volt biz' az.

Hányszor tért el eközbe jobbra is, balra is, hányszor fordult hátra, meg előre, azt az Isten tudhatná. Bosszankodott, káromkodott, izzadt, lihegett. A bekecs már nagyon rámelegedett. A kalapját is levette, úgy hűtözt.

Hiába, nem volt vadlúd sehol sem ott, ahol kereste. Csak a levegőben zajoskodtak a húzó csapatok és hívták egymást.

Megunta a keresést, legyintett, lemondott. Indult volna tovább, Bagiékhoz. De az irányító tó, balról, sehol sem volt. Attól elszaladt, amikor a sebzett lúd után vetette magát.

— Aunnye!

Megrökönyödve kezdett tanakodni. Jól tudta, hogy a pusztán ilyen ködben könnyű eltévedni; pedig ha rossz irányban indul, órákig barangolhat összevissza; hisz' itt most nincs ember, sem tanya, sem pásztor; senki, aki és ami útbaigazíthatná.

Elkezdett a lövöldöző csősznek kiabálni.

— Miháj bácsi!

Senkisem felelt. Aki lőtt, vagy elment már onnan, vagy nem hallotta az ordítózást, olyan messze lehetett.

— Miháj! . . . Miháj bácsi! ... — üvöltözött Keszeg.

Nem feleltek neki.

Ümmögött-dünnyögött, a fejét csóválta. Kereste emlékezetében, hogy honnan is fujt a szél, amikor hazulról elindult, hogy legalább az irányt tudhassa. De nem bírta kitalálni. Sehonnan sem fujt. Szélcsend volt. A ködöket a saját súlyuk húzta lefelé.

Valami átdereng rajtuk egy kicsit. Az már a kelő nap lehet; de még az sem bír velök. Sárgásfakó füstoszlopokként tornyosulnak; hegyeket mutatnak, nagy lombos fáknak látszanak, pedig csak köd-köd-köd az.

— Hünnye! — riadozik Keszeg András. Bagiék ugyan várhatnak. Azok már rég megölték a disznót azóta.

Megyén az ember találomra, előre; hátha ráakadna a vizekre. Akkor minden jó volna, mert balra hagyva a tavat, elérne Bagiékig. De víz sehol sincs. Elkezd spekulálni. Merre húznak a ludak. Azok most a vízről jönnek. Ahonnan jönnek, arra kéne tartani. Igen, de mindenfelé mozognak. Mennek azok a vetésekre; vetés meg százfelé is van itt vagy negyven-ezer holdon.

Gazduram megpróbál rágyújtani, hogy jobban össze bírja szedni az eszét és meg is csillapodjék.

—Ojjé! — nincs gyufa. Azt a szaladgálásban, vagy amikor elesett, kiejtette a zsebéből.

—Nem jól van! — dörmögi. Tanácstalanul ácsó-

rog; hallgatódzik, nem hall-e valamit, ami útbaigazítaná.

Még a hidak is elhallgatnak. Alig hallani egy-egy távoli geggenést. Nekifohászkozik és belebög a pusztába. Ha valaki hallaná, azt hihetné, hogy farkas ordít.

— Csúnya dolog, állapítja meg keservesen és elkezd sietni bizonytalanul; hisz egyhelyben csak nem állhat.

Megint megtorpan. — Hátha elfelé megyek? — kérdezi magamagát. A botjával közé csapkod a ködnek, mintha oszlatni akarná. Hiába! a köd nem enged; úgy veszi körül, mintha el akarná nyelni.

Indul. .. Mindenütt hol szántás, hol vetés. Még ha jól látna, akkor is csak ezt látná. Forog vele a világ. Bosszankodik is, restelkedik is. Meddig tart ez még? . . . Hisz' örökké nem tarthat. A nap egyszer mégis csak kibújik s akkor muszáj a ködnek engedni, eloszlani.

Megint megpróbálkozik más irányban. A tavak! Hol vannak a tavak! . . . Hirtelen előnti a mérég. Mérgeben kacag is már; de ez sem használ. A köd nem tagit; elfogja a szeme előtt az egész világot. Ennél vakabb Keszeg András még éjjeli sötétségben sem volt.

Még egyszer megpróbálja hanggal. Felbődül; elnyújtja a hangot: — Hahóóól hahóóóü ...

Uramfia, hirtelen valami nagy marhaállat tűnik fel a ködben előtte; akkora, mint egy borjú; egyenest feléje tart, . . . egy nagy farkas!

Keszeg Andrásban meghül a vér. Emberemlékezet óta nem járt itt farkas; amióta a nagy nádasokat kiszárították, még csak híre sincsen.

Másodpercek alatt zakatoló aggyal éli végig az egész életét. Felordít, amikor ráugrik a farkas, — a hú Bundás, a házi kuvasz, amely a gazdája hangjának hallatára elébe futott s örömében a nyakába ugrott.

Éppen felszakadozik a köd is; a napsugarak szétkergetik a sűrű, nehéz párafüstöt és akkor Keszeg András ott látja maga előtt a saját tanyáját, amelyhez a nagy ködben szerencsésen visszakanyarodott.

—Aunnye! — sóhajt fel megkönnyebbülten és megsimogatja Bundást.

—Bagiék is várhatnak engem — mormolja.

Az asszony éppen kilép a házból. Csudálkozik:

— Hát kend már visszajött?

— Meggondoltam, el se' mentem, — motyogja András gazda. Restelli az igazat megmondani.

Az asszony vállat von, nem kérdezi tovább. Az ember bemegy a házba, kiveszi a pálinkás-üveget a fali szekrényből és nagyot húz belőle.

LEVÉL KÁROLYHOZ.

Károly, én már nem tudlak téged az uramnak szólítani. Egyáltalában sehogysem tudlak másképen szólítani, csak szárazon így: Károly!

A törvény szerint ugyan még a feleséged vagyok; de már nem érzem annak magamat, mert válni akarok tőled, és legjobb, ha ezen, egymással egyetértve, minél előbb átesünk.

El kell mondanom neked az előzményeket, hogy tökéletesen megérts és ne is kísérelj meg a szándékom megváltoztatását.

Ezt különben, ahogy ösmerlek, nem is fogod megtenni, ha megtudod, hogy az okaim közt van az, hogy mást szeretek. Büszkébb vagy, semhogy ezt a hiúságon ejtett halálos sérelmet le bírd nyelni, és a megalázkodásod árán akarj visszakapni engem. Az, hogy mást szeretek, — nem a legnagyobb okom a válásra. Ettől még talán maradhatnék az érzésem mártírja melletted, ha az együttélésünket egyébként elbírnám; de a helyzetemet az teszi elviselhetetlenné, hogy téged ezután már nemcsak sehogysem szeretnének, hanem azt sem tűrném el tovább, hogy magamat tőled szeretni engedjem. Végének kell lenni tehát miköztünk mindennek.

Élőszóval ezt mink nem intézhetnök el, azért írok.

Te türelmetlen természetű vagy és szeretsz közbevágni; azután magadhoz ragadod a szót, és minthogy ügyvéd vagy, tudsz is vele bánni. Addig beszélsz, amíg össze nem zavarasz s akkor azt sem tudom, hogy mit is akartam veled rendbehozni.

Ilyenkor minden abban marad és én csak új keserűséggel tapasztalom, hogy nem érthetjük meg egymást soha, — soha.

Szinte látom, milyen gúnyosan mosolyogsz: — «Ahán! ez az! már megint *a meg nem értett asszony!*» pedig ez a sokszor kifigurázott asszony *van*, — és a tisztelt férj urak nagyon rosszul teszik, hogy nem igyekeznek őket addig megérteni, amíg nem késő.

Erre azt mondanád, — hallom! — hogy nem is a férfi kötelessége az ilyesmi, hanem az asszonyé, akinek feladata és sorsa az «erős tölgyhöz» simulás folyondárként, így rendelték ezt a magasabb hatalmak, akik alatt az örök férfiónzés típusait kell érteni. Ebben a ti követelésekben benne van az elfogult és sehogysem okos zsarnok bennünket ingerlő lazítása, kihívó támadása, amely dacos védekezésre késztet minden önérzetes asszonyt.

Hisz' mindenképen az urainknak érzitek magatokat; de egyről, a leglényegesebből megfeledkeztek: arról, hogy azt az étheri valamit, azt a láthatatlant, azt a szerintetek semmit, amit asszonyi léleknek neveznek, soha mással megnyerni, hatalmatokba ejteni nem bírjátok, csakis azzal, ha simogatjátok, ha kedvében jártok; ha — *ti* alkalmazkodtok hozzá, az *igazi* erőben rejlő gyengédséggel. Mert mit ér az, ha

mink megtörünk, és mindjobban elfáradva, akár bele is nyugszunk a megadás kényszerébe, ha nem tesszük szívesen? és ha bensőnkben tehetetlenségünket átkozva, folyvást tiltakozunk megaláztatásunk ellen, amíg végre is el nem jutunk oda, hogy már utálni kezdjük az életünket, sőt, — Isten bocsásd! — azt is, aki ezt a nyomorult életet utálatossá tette nekünk.

Hallgass ide, Károly, ez egyszer *én* beszélek és most úgy sincs hatalmadban, hogy nagy szóbőségeddel elhallgattass. Most az egyszer kénytelen vagy közbeszólás nélkül rám figyelni, s én tudom, hogy végighallgatsz, mert annyira mégis csak kíváncsi vagy, hogy az Írásomat elolvasd, ami az egyetlen lehetősége annak, hogy mindent megtudj, ami érdekelhet.

Nem untatlak azzal az annyiszor hallott és elcsépelet történettel, amely lépten-nyomon ismétlődik, hogy a leányokat mi minden dobja, viszi, csalja, csábítja, kényszeríti egy férfi karja közé, akit nem szeretnek ugyan, de aki mellett az «asszony» átlagos önállóságát reménylik, nyugodt jövővel kapcsolatban. Az, hogy mink is körülbelül így kerültünk össze, előtted nem volna ok ennek a levelemnek a megírására. Szavamon fognál és elkezdenéd bizonyítani, hogy vájjon nem volt-e meg az a sóvárgott önállóságom úgy, mint más asszonynak? s nem gondoskodtál-e a jövőmről, a magadé mellett? Így talán még igazad is lehetne látszólagosan, ha rögtön hozzá nem tenném a folytatást, azt, hogy: és nem lettem-e én ebben az «*önálló*» helyzetemben mégis tulajdoképpen a te igen alárendelt kreatúrád? Majdnem azt mondhatnám, az első cseledeled, akinek alig volt más igazi joga, mint az, hogy téged minden tetteivel és gondolatával, sőt még a tu-

lajdon testével is úgy és akkor szolgáljon ki, ahogy és amikor neked tetszik?

Lásd Károly, te a szó közönséges értelmében csakugyan elég tisztességesen *«eltartottál»* engem; volt melletted mit ennem; volt lakásom; volt ruhám; még szórakozásom is; és ez neked semmi egyebedbe sem került, mint annyi pénzedbe — ha ugyan nem jóval kevesebbe, — mintha legényéletedet élve akartad volna a magad számára mindazt megkapni, amit a szent házasságban énáltalam és énmellettem kaptál. — Vagy a *te* pénzedért nem *én* gondoskodtam-e arról, hogy kedvelt falatjaid kerüljenek az asztalodra? vagy a lakásodat, amely az enyém is kellett, hogy legyen, nem *én* tettem-e széppé, meleggé, otthonossá? Vagy a ruházatomra nem költhettem volna-e sokkal többet is, ha nem akartam volna takarékos lenni? Vagy nem vágytál-e te is azokra a szórakozásokra, amelyeket velem közösen *élveztél*? És ha, mint legényember, szeretőt tartottál volna, nem lett volna-e az neked sokkal drágább is, mint a feleséged? — *pénzben* értve a *drágát*. — Ami az *«eltartást»* illeti, nem tartod-e el a cselédeidet is, akik azt eszik, amit mink; akik majdnem annyi ajándékot kapnak évenként, amennyi a fizetésök; akiket fizetsz is; akik a dolguk végeztével minden kimenőjükkor függetlenek tőlünk, — és akik, mint *nők*, neked semmivel sem tartoznak.

De vájjon, ha arról a kis tőkéről esik szó nagy ritkán, amelyet hosszú esztendőök során félreteszegettél, akkor nem úgy beszélsz-e róla, hogy: *«a pénzem»*, (már mint a tied), és én még azt sem igen tudhatom, hogy mennyi is az a *«pénzed»*, mert még előlem is rejtegeted, titkolod; mintha baj lehetne, ha tudom, és

eszedbe sem jut, hogy egy árva garast sem tehetél volna félre, ha én úgy akartam volna költeni a «pénzedet», ahogy minden szemrehányás nélkül is megtehettem volna; ha például több cselédet tartok; ha a ruháimat nem magam varrom, hanem valamelyik jónevű cégnél varratom; ha nem magam járok a piacra, hanem a cselédre bízom, hogy ott lopjon meg, ahol tud; ha megengedem magamnak, hogy itt-ott bérkocsiba üljek; ha páholyt kívántam volna a színházakban, színház után vendéglői vacsorákkal; ha a harisnyáidat nem stoppoltam volna a saját kezemmel; ha gyakrabban jártam volna zsúrokra, amelyeket azután vissza is kellett volna adnunk; — és még egy sereg ilyen *ha* — amelyekkel végül is azt értem el, hogy *te* a «pénzedről» beszélhess, amelyet — én nekem köszönhetsz.

Ez bizony nem látszik nagy dolognak. Károly, és talán nem is az, valaminthogy az sem volt nagy dolog, amikor az egyik nagybátyám kislánykoromban tréfásan mindig «kis piszének» szólított, és én lassankint mégis meggyűlöltem érte, mert akadtak azután mások is, akik utánozni merték; pedig ha ezerszer pisze voltam is, ahhoz senkinek sincs köze, még az édes nagybácsimnak sincsen. A *te* «pénzedet» is úgy utáltam meg Károly, és valami egészen külön fogalmam van róla, más, mint minden egyéb pénzről. Valami olyan érzésem van iránta, hogy nekem nem kéne, ha utánam hajigálnád is, és amikor kitanítotatlak egyszer, hogy tévedsz, mert az a pénz a «*pénzünk*», akkor nem voltam őszinte; csak a jogom tudatában voltam, de minden igazi igény nélkül a *te* «pénzedre».

Hogy csóválhatod most a fejedet és miket gon-

dolhatsz a «hosszú haj, rövid észről», de abban szinte bizonyos vagyok, hogy a *pénzedről* lemondásomat jóváhagyóan veszed tudomásul; nem azért, mert velem szemben talán zsugori volnál; hanem mert a te meggyőződésed szerint mégis csak ez a rend és úgy van helyesen, amit és ahogy te megállapítottál.

Bántam volna is én mindezeket, ha nem lett volna az a legrettentőbb és egyre még rettentőbbé váló érzésem, hogy én tulajdonképpen minden egyéb megkötöttségem mellett olyasmivel is tartozásban levőnek ítéltetem, ami ellen testem-lelkem mindenségével lázadok s tiltakozom.

Át kell esnem egyszer már ezen a vallomáson, hát megteszem, hallgasd meg ...

Károly, én betege, nyomorultja, szerencsétlenje és boldogtalanja vagyok annak a halálos megalázottságnak, hogy egy férfi, még ha az uram is, akkor vegyen engem a birtokába, amikor éppen eszébe jm% anélkül, hogy akárcsak parányit is közössé igyekeznék tenni az egymáshoz simulas óhajását. Ha úgy szeretnék is egy férfit, mint a fanatikus hívő az Istent, kiszereznék belőle és oda nem adnám magamat neki, ha önző tolakodásnak érezném a közeledését, amelylyel úgynevezett *jogokat* gyakorol az én érzésem kivül.

Én megértem a szerelem mindent követő hatalmát, amely a maga erejében találja meg a boldogság jogát; — de azt is tudom, hogy nincs állat a kerek világon, amelynek a gyengébb neme arra a megalázó szerepre vállalkoznék, amelyre az ember «szebbik fele» szinte magától értetődően van kötelezve.

Én láttam a galambokat, hogyan udvarolnak a

hímek, amíg magát kérető párjok visszacsókolja őket. Ezt már igazán nem lehet jogok kaptafájára húzni édes Károly, és én nem hallgathatom el tovább előtted, hogy minél inkább voltál te a jogait gyakorló férj, annál jobban megcsömöröltem én attól a szerelemtől, amelyben nekem semmi részem sem volt.

Hisz te mégis csak okos, gondolkodni tudó ember vagy, képzeld el az asszony érzését, akit ölelnék, a saját vágya nélkül! aki a maga borzongó hidegségében még százszorta visszataszítóbbnak látja a szerelem lángolását, amelytől rettegve, fázva riadozik.

Sokat gondolkodtam én erről Károly, mert sokat gyötrődtem miatta.

Hozzád adtak, amikor még ki sem nyílt az eszem — és amikor nyiladozni kezdett, már éreztem, hogy valami nagy tévedés történt, aminek én semmi oka sem vagyok. Engem eladtak, oaadtak, vittek, — és senki sem kereste, hogy oda kerülök-e, ahova való vagyok. Pedig még a legkisebb növényt is csak a neki való talajba szabad átültetni, olyan klímába, amelyben sem el nem szárad, sem meg nem fagy.

Te jóra való derék ember voltál; de neked másfajta asszony lett volna való. Valaki, akinek éppúgy jók az állandó hétköznapiak, mint neked. Ha tudnád, mennyit néztelek; kerestem, hogy mit is lehetne benned és rajtad megszeretnem! — de a megszokás szürkeségein túl nem bírtam eljutni melletted. Azt te meg sem próbáltad, hogy törődjél vele: ki vagyok én; mire van nélkülözhetetlenül szükségem; mire vágyom, mi riaszt el, mi aggaszt, mit nem bírhatok megszokni sohasem. Te csak *a férj* voltál, aki nem fárasztotta magát azzal, hogy bánni tudjon velem;

hogy meg tudjon nyerni; hogy szeszélynek mondott hangulataimat ne kicsinyelje; hogy eltalálja a hangot, amelyre a szívemben dal csendülhet és virágos érzés fakadhat. Te *a jó férj* voltál, aki már kényelemszeretetből is eleget ültél otthon; aki ugyancsak ebből a kényelemszeretetből ócska papucsban csozogtál a lakásban ide-oda és három napig sem borotváltál; s amikor pedig ilyen borostásan megcsókoltál, éreznem kellett a bajuszodon is, a ruhádon is a pipaszagot.

Ha elfulladva fordultam el ettől az illattól, még neked állott feljebb, hogy no, de finnyás is vagyok! Ha szótlan esték után — kiki a maga könyvébe merülve — eluntam az ilyen egyedüllétet, és a hálószobám magányára vágytam: ott sem lehettem benne bizonyos, hogy legalább az álmodom, az alvásom, lesz zavartalan, — hogy az álmodásomról ne is szóljak. Mindig csak magaddal törődtem, sohasem én velem is. Amit asszonyi kegyként kellett volna megnyerned, azt zsarnokjogon követelted; a szerelem édes mámora helyett valami csömört sugalltai belém minden iránt, ami után a nő ott marad lesújtva, határtalanul megalázva. Hányszor sírtam titokban reggelig és téptem a párnámat és megvettem magamat, de téged még inkább. És soha semmi sem történt, ami ebből a beteg életemből kigyógyíthatott volna. Te még csak nem is érdeklődtél efélék iránt, Károly.

Mindössze azóta vagy egy kicsit nyugtalan, amióta olyan betegséget komédiáztam melletted és neked, ami nincsen. Mert nem volt más módom rá, hogy védekezsem a legborzasztóbb ellen, a „*jogod!*” ellen, amelyet már nem viselhettem el. De ez a hazug-

ság is csak nyomott, emésztett, nem volt nekem való, nem volt hozzám méltó. Hisz nem arra van nekem szükségem, hogy igazolt engedelmeddel vonhassam meg tőled a saját éneket, hanem hogy nyíltan, fennem mondhassam: *nem akarom, nem tűröm tovább!*... Szabadulnom kell ettől a vívódástól, még pedig pedig örökre. Meg kell válttatnom tőle.

S a megváltásom abban van, amit te talán ráncolt homlokkal és *férji* becsületedet féltve hallasz, hogy: szeretek valakit, aki azzal bizonyítja legjobban, hogy megbír érteni engem és hogy az lesz majd mellett, akire *nekem* van szükségem, hogy még egy ferde szóval, vagy egy merész tekintettel sem kívánta el tőlem a *te* becsületedet. A magaméra vigyázni úgyis egyedül csak az én feladatom.

Most már tudod, mit tarts felőlem, Károly; nekem nincs más vágyam, mint az, hogy elváljunk és minél kevesebb rossz emlékezéssel kezdjük új életünket . . .

„Utóirat: Mihelyt a válóperünknek vége lesz, férjhez megyek. Házasodjál meg te is minél előbb“.

PAJTÁS.

Október második felében vaddisznóra hajttattunk a keresnyei erdőben, amelynek sűrű labirintjai a legjobb bújóhelyeket kínálták a mogorva «feketéknak».

A keresnyei határ a régi Felsőmagyarországon van, Nyitraszeg felett, s az egy kézben levő vadászterület magába foglalta a környéken a káptalani, a bélaudvarnoki, meg a lelóci gyönyörű hegyi erdőket.

Szarvasbögés évadja után felszabadultak ezek az erdők a vaddisznóvadászatra is. Előbb nem zavarhattuk a nemes nagy vad nyugalmit. Sőt még ilyenkor sem vadásztunk nagy erővel, mindössze négy-öt vadász, meg néhány, a területeket alaposan ösmerő vadőr és hajtó volt a készültségünk.

A meghajtandó területek aránylag nagyok voltak; a hajtásokat tehát úgy kellett rendezni, hogy a vadászok messzire állottak egymástól; a jártabb vadforgók közelségében.

Minden a legnagyobb csendben és rendben történt, úgy, hogy a szarvasállományt alig-alig nyugtalanítottuk.

Amikor a vadászok a helyöket megkapták, hosszú ideig tartó teljes egyedüllétre lehettek elkészülve. Ráérték, hogy kipihenjék a meglehetősen hosszú utat,

amelyet a kastélytól a keresnyeai kapaszkodóig meg kellett termiök.

Az én állásom egy kiugró szürke sziklapárkány bokros tetején volt, ahonnan, a vadászszékemen ülve, elég jól szemmel tarthattam az alattam terülő sűrűség nyilasait. Azokon az ott átváltó vad elem ötölhetett.

Tudtam, hogy a hajtás hosszú lesz és sokáig fog tartani. A nehezen járható terepen s a sűrű bozótosokban a hajtók csak lassan haladhattak. Egymásra is folyvást ügyelniök kellett, hogy szét ne szakadozzanak, el ne tévedjenek. Halk füttyögetéssel, a fák derekának a kopogtatásával jelezték a szomszédaiknak, hogy merre vannak. Nagy zajt ütniök nem volt szabad. A moszatoló, lassan közeledő neszezéstől a vacakában heverő vad felkél, de megriadás nélkül igyekszik előle kitérni. Ilyenkor nem csörtet keresztül vakon mindenén, hanem szívesen keresi a már kitaposott vadforgókat (vadjárta ösvényeket) s azokon próbál szökni, csendben. De a vadászok éppen az ilyen forgók mellett várják valahol. A többi Diana istenaszszony kegyétől függ.

Amikor a társaim tovább mentek, minden neszt kerülve helyezkedtem el és belemerültem a néma erdő szemlélésébe. Volt rá időm, hogy hallgassam a csendet és lessem az erdő szívének a dobbanását.

A rendelkezés úgy szólott, hogy a hajtás akkor kezdődik, ha a vadászat rendezője belefúj a kürtjébe. Ha a hajtásnak vége lesz, azt a katonai «gyülekező» kürtjelével adja tudtunkra. Akkor le kell mennem az alattam kígyódzó régi cserkészösvényen a völgybe, ahol mindnyájan találkozunk. Ott lesz az elemőzsiázás.

Az én élvezetem már biztosítva volt az erdei magányban a hangulatozással. A ragyogó nap megvillant a felséges harmóniában tarkálló őszi színeken. Egy vörösen hervadó vadkörtefa szinte égni látszott az egyik kis tisztáson. A gyertyánbokrok bronzosansárga fonnyadt csoportjai tarkálltak körülöttem. A sűrűség, ahonnan a vadat várhattam, dzsungelszerű bükkfiatalos volt, embernek járhatatlan; ott csak a vad bírta keresztültörni magát. Egy csapat fenyőrigó szállott át fölöttem . . . Két szajkó kárálva kergette egymást . . .

Az égboltozat fehér felhőin kalandozott a szemem . . . megfedkeztem ittlétem igazi okáról. . . lestem a természet arcváltozásait; a mosolyát, a felhő árnyékában elborulását. Javában futottam a képzeletem után, amikor felcsendült a vadászkiáltás.

Kezdődött a hajtás.

*

Most már egyéb gondom is volt, minthogy az erdő kis mozdulásait és halk neszeit figyeljem. Ámbár még sokáig tarthatott, amíg a felhajtott vad közül eléem kerül valami: itt volt az ideje, hogy teljes készenléttel figyeljek. A hajtás kezdetén minden vadászember jobban fülel és ösztönösen járhatja a szemét, pedig egyelőre mély csend van körülötte.

Valami mindig történik eközben is. Egy száraz galy leválik és halk koppanással hullik le a földre. A gyenge szél megrázza a lombot s arrább suhantában lassan elhal. A fel-feltámadó fuvalom beleciterázik a csendbe. A bozót közt elvillan egy ökörszem és pörögve tűnik el a palotája titkos fülkéiben. Gyikocska

szöszmötöl a haraszton; mozdulatlanságom megtéveszti; bizalmasan sűtkérezik mellettem a verőfényben. Aranylégy dong a fülem körül, lecsap rám, meg újra felzúg; szörnyen alkalmatlankodik, de túrnöm kell a szemtelenkedését, mert meggondolatlan mozgólódással elárulhatnám magamat a talán már közeledő szemfüles vadnak. Semmit sem szabad kockáztatnom. Az ilyen órák tele vannak apró élményekkel, amelyek a cselekvés pillanatáig az idő múlását folyvást könnyűvé teszik.

A mindenre kiterjedő figyelés nem hogy fárasztó volna, sőt legkellemesebb szórakozás.

Sokáig vártam így, amikor mögöttem támadt zörgésre lettem figyelmessé. Hátranézek, hát egy vörhenyesbarna, lihegő, a nyelvét lógató „vadállat” van előttem. Pajtás, a házigazdám vérebe, amelyet otthon hagyunk, mert a vakmerősége miatt a tulajdonosa féltette a vadkantól.

A hű állat valahogy megszökhetett és a gazdája nyomán, íme, megérkezett hozzánk.

Pajtás ügyet sem vetve rám, tovább loholt a felvett nyomon. Megint magamra maradtam és ott folytattam a hangulatos vadvárást, ahol elhagytam.

Egyszer csak, messziről, a Kopaszhegy teteje felől, visszhangos durranás sistergett végig az erdőn. Erre felneszeltem és a lövés hangjának az irányába figyelve találgattam, hogy kinek lehetett olyan «disznaja», hogy vaddisznó ment rá. Másra ugyanis nem volt szabad löni.

Alig pár pillanattal a lövés után, a hegyről zavaros kiabálás hallatszott, amelyet a távolság miatt nem bírtam megérteni. A szájamon át is figyeltem, fü-

letem: mi lehet az? — amikor a hegyoldalon még egy lövés dörrent.

Rögtön rá felhangzott a kürtzó; de nem a gyülekezőt fújták, hanem a futólépést, ami csak a vadöröknek szólhatott.

— Ott valami különös dolog történhetett.

Zavarban voltam, hogy most mit csináljak. A gyülekezőre hívó kürtjel előtt innen elmozdulnom, a parancs szerint, nem volt szabad. Pedig, úgy látszik, hogy a hajtásnak vége van; különben nem kürtöltek volna. A futólépés kürtjele valami bajt jelenthetett. De oda én nem tudtam az utat. Hátha izgatottságában feledkezett meg a barátom arról, hogy gyülekezőt is fűjjon? ...

Már-már arra határoztam el magamat, hogy lemegyek a völgybe, ahol előbb-utóbb mindnyájan találkozunk; amikor végre felcsendült a várt kürtjel.

Most már bátran indulhattam lefelé.

Cigaretára gyújtva, találgattam magamban, hogy vájjon miért kiabáltak és kik tették azt a két lövést. Egy ember nem tehetné. Az egyik lövés a hegyen dördült el; a másik meg nemsokára azután jóval lentebb. Aki kiabált, az a hegyen volt.

Ej, majd *megtudom* odalent. Egyelőre, a nagy fegyelmezettségtől felszabadultan, megállottam egy vadszederbokor mellett és jóllaktam érett fekete szerrel.

Ámbár ezzel is késtem, mégis én voltam a gyülekezőhelyünkön az első. Ott még csak a tűzrakásra és az elemőzsiás kosarak őrzésére kirendelt tót hajtó volt. Azzal meg úgy sem tudtam beszélni.

—Ki lőtt? mi történt? — kérdeztem tőle. Csak a vállát vonogatta.

—Nem tudni, pan velkomozsni.

Mit tehettem mást, minthogy cigarettázva vártam — vártam.

Félóra is beletelt, amikor végre kezdtek a társaim szállingózni. Elsőnek egy vadőr jött két vadással. Azok sem tudtak semmit sem. A vadőr csak azt állapította meg, hogy a Kopaszhegyen történt valami. Alig vártuk, hogy a házigazdánk is jöjjön már. Ő volt a Kopaszhegy oldalán.

Valahára hallottuk, hogy az erdőben felénktartó csörtetés közeledik. Néhány perc múlva a gazdánk megjelent a tisztás szélén.

Ki volt kelve magából.

Odasiattünk hozzá. Köréje csoportosultunk.

—Te lőttél? — mi történt? — faggattuk.

—Majd elmondom, mondta komoran. Pazsiczky, hamar egy pohár bort.

A tót vadőr szaladt a kosarakhoz, hozta a boros üveget. A barátunk nagyot húzott belőle. Aztán ledőlt a köpenyegére a fűvön.

— A kutyámnak vége van, kezdte, — és elcsuklott a hangja. A vadkan felhasította.

Szörnyűködés, sajnálkozás, megdöbbenés az egész vonalon.

Mindent akartunk tudni. Körülvettük szomorú társunkat.

— Várjatok egy kicsit: hadd szedjem össze az eszemet... Alig bírom elhinni . . . Pajtás nincs!

Könny szökött a szemébe, úgy folytatta:

— És hogy múlt ki! ha láttátok volna . .

— Mondd el, kértük.

— Pazsiczky! bort!

Várakozásos csend. Végre megszólalt.

— Már régóta ösmertük ezt a vén agyarast. De sohasem bírtuk puskavégre kapni. Becsatangolta ez állandóan valamennyi területemet. Hol a lelócziak krumplijára járt rá; hol a bélaudvarnoki bükkmakkra, ha pedig a keresnyei erdőben ütött tanyát, innen a nyitraszegi répást meg kukoricást tisztelte meg látogatásával. Mostanában éppen a Kopaszhegy sűrűségekben szeretett vackolni, ahol nekivaló fertő is van. Pazsiczky ott látta a fetregése jeleit. Sietett nekem jelenteni. Erre hívtalak össze benneteket. Mert az ebadta bestiája sohasem maradt egy helyen három napnál tovább.

Van itt vaddisznó mindenütt; nektek erről az egyről nem is szóltam; ezt — megbocsássatok — magamnak szántam.

A hajtást úgy rendeztem, hogy a Kopasz-hegy sűrűségei beleessenek. A tetőre felküldtem a kasznáromat, magam meg a hegyoldalon egy meredek nyíláson állottam el, ahol a legvalószínűbbnek hittem a találkozást az öreg remetével.

Már jó ideje tartott a hajtás, amikor a tetőn eldőrdült egy puska. Nyomban rá elkezdett kiabálni a kasznár: — Meg van löve! . . . tessék vigyázni! Lefelé tart! . . .

(Ezt a kiabálást hallottam én; de messziről nem bírtam megérteni.)

A következő percben megjelent a kan a meredek nyílason és úgy rohant lefelé, hozzám, mint a lokomotív.

Jött mint a fergeget, nyílegyenest az állásomnak. Látott-e, nem-e, azzal már nem sokat törődhettem.

Illő fogadására kellett készülnöm. Az ilyen sebzett vadkan nem tréfál. Hibáznom nem volt szabad. Oda kellett hát várnom magamhoz, hogy mennél biztosabb lövéssel buktassam fel.

Amikor tíz lépésnyire volt tőlem, célba vettem.

„Csett!“ — a puskám csütörtököt mondott.

Gondolhatjátok, hogy éreztem magamat. Úgy rémlett, hogy minden késő. Búcsúztam a világtól.

De amikor a fülem zúgásától már harangkongást hallottam, jött a nem remélt segítség. Éppen akkor érkezett meg Pajtás. Amint a vadkant meglátta, megrohanta. Ettől féltettem mindig. Ráugrott és belecsimpszkodott a fülébe ... A kan hozzávágott. Mind a ketten elibém hemperedtek.

Egy pillanatot nyertem. A lélek jelenlétem visszatért. Gyorsan repetáltam és két lépésnyiről úgy löttem fejbe a kant, hogy rögtön elnyúlt.

De a drága hű kutyám is ott feküdt előttem, felhasítva. Már nem lehetett rajta segíteni. . .

A saját élete árán mentett meg.

*

Odalent a kastélyban megtudtuk, hogy Pajtást még sohasem látták olyan nyugtalannak, mint aznap. Vonított, sírt, majd megfojtotta magát a láncán; nem bírtak vele; végre is el kellett eresztieni.

A derék „bajtárs“ éppen jókor érkezett a gazdájához arra, hogy meghaljon érte.

AKI VESZÍT, AZ FIZET.

A homoki pusztán alkonyodott és a kis akácerdő sarkán gubbaszkodó csárda csendes magánya körül nagy csörgést műveltek az egymással veszekedő szarkák.

— Vendég jön — mormolta a babonás vén csárdás, aki még az időjárást is az állatok viselkedéséből tudta előre.

Ha a szarka csörög, az vendéget jelent. Ha pedig a semlyékes pusztai tóságon nyugtalanok voltak a hókafejű szárcsák és sokat kergették egymást, akkor meg kellett jönni az esőnek.

A csárdásné egy kicsit már elnyűtt fehérszemély volt; afféle nagyon kinyílt rózsza, amelyik kezdi hullatgatni a szirmait. De a környékbeli csikósok, gulyások nem voltak finnyások, nem nagyon volt miben válogatniuk, hát csak el-ellátogattak a «Kujtorgóba», ahogya a csárdát az oda kujtorgók elnevezték.

Márinkó asszony az ura ócska ködmönét foltozatta a csárda elé kitett hosszú lócán és a vén ember szavára felütötte a fejét. Elnézett a messze síkságra, ahol a legelők fűvén kívül nem volt más növényzet, sem fa, sem bokor, legfeljebb gilicetüske, az meg nem fogja el a határt a szem elől.

— Azt bizony jól mondja kend — szólalt meg kisvártatva. — Már jön is valamelyik.

A csárdás a szeme fölé emelte a tenyerét, úgy vizsgálódott abban az irányban, amelynek az asszony nekifordult.

— Jön ám, a nyila csapja meg, az ott az a lóköő Késze Ferkó, aki már vagy tíz liter borommal adósom. Pedig nincs több hitele nálam, amíg meg nem hozza az árát.

Nem folytathatta, mert hátulról lódobogás hallatszott és mire megfordult, már ott prüszkölt előtte a meghajszolt sárga csődör, amelyen a Barnafy-uraság csikósbojtárja szokott erre vetődni.

— Adj' Isten, Pali bácsi, magának is galambom csárdásné, minden jót kívánok! Hamar egy üveg bort, mert olyan száraz a torkom, mint a bugaci sivóhomok, amikor hetekig nem lát esőt, — kiáltotta a legény és már lent is volt a lováról, amelyet hamarosan odakötött a kantárral a cserepes ágasfához.

Márinkó asszony úgy felpattant a lócáról, mintha csak egyszer lett volna rajta hús esztendő, nem is kétszer.

— Na, Gányó Pista, jókor eltaláltad, mindjárt itt lesz a pajtásod a Csillagos-majorból, akkor pedig egy üveggel tán elég se lesz — mondta szíves hangon és megriszálta széleske derekát.

— Nono, csak lassan a testtel — berzenkedett a csárdás. — Több nap, mint kolbász. Előbb majd számolni kell.

De nem ért rá erre a műveletre, mert már porzott a homok a csárda előtt, ahogy a Késze Ferkó pejkoja szétrugdosta nagy nekirugaszkodásában.

A két legény köszöntötte egymást. Egyikök derekabb volt, mint a másik; de hogy melyik a külömb, azt nem lehetett volna így szemre eldönteni. A csaplárosné szeme egyikén sem bírt tartósan megakadni hanem csapodáran villant hol Ferkére, hol meg Pistára.

A vén csárdás nem sietett a borért; a feleségét is leparancsolta egy sokatmondó kemény tekintettel.

Ferkó kezét fogott az emberrel is, meg az asszonnyal is, akire ráadásul hamisan rákacsintott, csak azután mondta hányiveti hangon: — Hol a borom, Pál bátyó?!

—Hol az én tíz liter borom ára? — morgott az öreg és nem igen akaródzott neki, hogy mozduljon.

—Még ez is adósság? — pattant fel Késze Ferkó. Hisz' ha jókedvet csinálja kend, elhajtom reggelre a két girhes lovát az istállójából s azoknak az árából úgy kifizetem kendet, hogy sírva fakad.

A csaplárosné kacagott, hogy mutassa: tréfabszédnek tartja a fenyegetést. Odavágott titkos tekintetével az ura felé, amiben benne volt, hogy ne bolondozzon, ne haragítsa meg a legényeket. Nem jó ezekkel összerugni. Különb is örült nekik. Ebben az egyhangú unalomban egyebe sem volt, mint ha olyan vendég akadt, akivel el lehetett egy kicsit mulatozni, évdni; danolgatni is, ha megnőtt bennök az áldott jókedv.

A csárdás magába nyelte, amit gondolt és elindult a borért. Az asszonynak meg eszébe jutott, hogy az a vén számár még a lőreből talál hozni s akkor nem jótévd lesz itt, hanem egyéb. Hogy elejét vegye, utána futott az urának s olyan pattogósan kapkodta veres-

harisnyás kövér lábát, hogy térdig felcsapkodott lenge viganója.

Amikor a legények magokra maradtak, hirtelen összesúgtak. A végén nagyot kacagtak, azután paroláztak.

Mire a csárdás jött a két üveg finom borral, az asszony meg a poharakkal, már ott ültek a lócán, keresztben, szemközt egymással s az üvegeket, poharakat oda tették magok közé

Kesze Feri olyan jókedvű volt, hogy alig fért a bőrébe. — Ne féljen csárdás bácsi — kiáltotta —, amíg engem lát, addig ez a betyár Gányó Pista nem szeretheti el a feleségét, mert arra én vigyázok.

Márinkó asszony nagyot vihogott, a csárdás pedig a pipáját tömögette.

— Én nem bánom, ha ketten is elviszitek, csak azután vissza ne hozzátok, — morogta olyan arccal, hogy nem igen lehetett tudni, mennyi a tréfa és mennyi a komolyság a szavában.

Gányó Pista felkapta az üvegét és csak úgy könyv nélkül elkezdte megkóstolni. Mire levette a szájáról, nem maradt az üvegben semmi sem. Hanem utána olyat kurjantott a legény, hogy a Kujtorgó te tején levő gólyafészekből egyszerre elszállott mind a két gólya, magokra hagyva repülni még nem tudó fiaikat.

— Jól kezdődik — dünnyögte a csárdás, Márinkó asszony pedig minden bevezetés nélkül elkezdte danelni a Pista nótáját, azt, hogy: «csikós vagyok az alföldi rónán, van jó cserényem, van pejparipám, hej' sarkantyúm a lovam oldalába vágom, úgy repülök át a pusztaságon».

Késze Ferkó előtt még ott volt a tele üveg, el volt rá szánva, hogyha Gányó Pistának nem ízlik a bor — mert élt a csapláros irányában a gyanúperrel —, akkor menten a falhoz repíti a féllitrát. Most utána csinálta a pajtása virtusát. Egy hajtásra beszívta magába az üveg bort.

—Ez jó volt — mondta szelíden és mindjárt hozzátette: — no még egyet!

—Ki fizeti meg? — kérdezte a csárdás kedvetlenül.

—Kettőnk közül az egyik — pattant fel Gányó Pista. — Jót állunk egymásért.

— Akit Márinkó megcsókol, az fizet, — kötekedt Ferkó. — Ő válasszon közülünk.

— Vagy aki erősebb — vetette fel a versenygés gondolatát kajánul a csárdás. Birkózzatok! (Azt forgatta a fejében, hogy hátha úgy összekapnak beborozva, hogy megeszik egymást.)

De Gányó Pista nem engedte hibás vágányra terelni a borügyet.

— Csak hozni kell azt a bort, azután mondok valamit. Attól megelégszik kend!

A csapláros halvány reménnyel ment a borért.

Amíg odavolt, a legények egy kicsit megcsiklandozták Márinkót, akinek a visító kacagását az öreg házsártos ember jól hallotta ugyan, de azért a világért sem sietett volna.

— Jut is, marad is — szuszogta magában, miatt a lopóval bort szívott fel a hordóból.

A legények egy-kettőre megitták a másik két üveg bort is.

Akkor azt mondja Gányó Pista nagy magabizással:

— A borokat az fogja megfizetni, akinek kettőnk közül rosszabb lova van. Az pedig nem az enyim.

Késze Ferkó felpattant erre a dicsekvésre:

—Az én lovam neve Madár; a madár sem éri utóí, nemhogy az ilyen fülét-farkát lógató tudomiséen micsoda.

—Nahát azt mindjárt meglátjuk, te kétpofára bagós, hangoskodott a sárga csödör bojtárja. Ahun van a gulyakút, ötszáz lépésnyire sincsen innen, ahonnan elindulunk; aki megkerüli a kutat s előbb jut ide vissza, az a nyertes.

— Hát legyen az a nyertes — kiabált Késze Ferkó és máris futott a lovához, hogy mielőbb megmutassa ennek a nagyszájúnak, milyen a magyar virtus.

Márinkó előre tapsolt a mulatságnak, hogy milyen lóverseny lesz itt mindjárt. Még a vén csárdás is kíváncsi volt és biztatta a legényeket:

—No, csak rajta; de aki veszít, az fizessen ám!

—Aki veszít, az fizet! — kiabálta a két legény egyszerre.

—Becsületszóra? — reménykedett a csárdás. Azt már muszáj volt megtartani.

—Az is gazember, aki nem fizet, ha veszít, — kiáltotta Kesze Feri; — becsületszóra hát, az Árgyilusát.

—Arra! becsületszóra! — rikkantott egyel, de nagyot, Gányó Pista.

A csárdás szívéről kő esett le.

— Akkor minden jól van.

A legények felpattantak a lovukra és Márinkóra bízták az indítást. Amikor tapsol, akkor hajrá. Márinkó majd kibujt a bőréből örömeiben.

— Egy! kettő! há-rom! — kiáltotta és össze-
ütötte vörös két tenyerét.

A sárga meg a pejko abban a pillanatban kirugta maga alól a világot.

Száguldott a két megsarkantyúzott sárkány és olyan egyformának látszott a repülésök, hogy egyikre sem lehetett volna kockázat nélkül fogadni.

A vén csárdás mégis a sárgában bízott jobban.

—Fogadjunk — kiáltotta —, hogy Gányó Pista lesz első.

—Mibe fogadjunk, hogy Késze Ferkó lesz? —
vágta vissza a félviseltes menyecske, minthogy a szíve mégis inkább Ferkó felé hajlott.

—Akármibe fogadjunk!

—Jól van; akármibe!

A két lovas pedig ezalatt elérte a gulyakutat és megeresztett kantárszárral vágatott tovább-tovább.

— Né te né! — nyugtalankodott a csárdás, forduljatok már! mi az istencsudáját futtok tovább! . . .

De azok csak futottak egyenesen.

A csárdásnak kezdett az agyában valami derengeni.

Hanem Márinkó megelőzte. Csengő kacagással kiabálta:

— Fogad-e még kend? vén számár!

A csárdás bamba arccal fordult a felesége felé.

Ezek becsaptak bennünket. Eszökben sincs ezeknek, hogy visszajöjjenek. De hát a becsületszó?! . . .
lám, a gazemberek!

—Abban nincsen hiba, hűtötte le Márinkó az ura gyalázkodó kedvét. Hisz' annak kell fizetnie, aki vesztes; de melyik a vesztes? mondja meg kend.

—Az is igaz, — dörmögte a csárdás elszontyolodva.

Megfordult és indult befelé a csárdába. Hirtelen ráförmedt az asszonyra:

— Te is mit tátod itt a szádat? — Fogd azokat az üvegeket, meg a poharakat s hozzad!

Márinkó asszony engedelmeskedett.

Nem mert hangosan kacagni. Pedig úgy rázta a kacagás, hogy a réklijéről lepattogtak a kapcsok.

EGY ASSZONY HAZASIET.

A «Bangola» túlsó oldalán volt az ősi kastély, az innenső oldalán pedig a perneszi vadászház. Egyiktől a másikig jó egy órát kellett gyalogolni az erdőn keresztül. De ezt az utat nagyon ritkán tette meg valaki. Mert máskülönbén a kastély meg a vadászház ezer mérföldnyire volt egymástól — lélekben.

A kastélyt a régi gazdái, vagy inkább azoknak erre a vidékre sohasem is kerülő örökösei eladták Dornstein Félixnek, a dúsgazdag bankárnak, aki hirdetések útján keresett prima-vadászterületet, és azután, amikor itt szétnézett, belebolondult a kastélyba, meg a Bangolába, amely körülötte terült és lenyúlt addig a bizonyos vadászházig.

A Bangola tudniillik egy gyönyörű erdőség, hegyes-völgyes, felséges tájékon. Egy része ősbükkös, fehérszeplős bükkóriásokkal, amelyeknek embercomb vastagságú gyökérujjait finom, selyembársonyos, sötétzöld moh fedi.

Ebben a bükkoszlopokkal díszelő Istenházában csak a csend lakik, meg a szarvasok. Vannak benne csudálatos szentélyek az elszórtan csoportos, örökzöld fenyőfák alatt. A fenyőillat úgy szálldos itt, mint a tömjénfüst a templomokban. Eppen ez a rész esett

a kastély meg a vadászház közé. A vágás a fácánossal a síkföldi ligeterdő alatt terült, a kastély mögött.

Dornstein Félix szó nélkül fizette le a borsos vételárat, pedig ő maga nem is volt vadászember. Hanem a százféle üzletéhez, amellyel a millióit szerzte, nagyon kellett egy ilyen pompás madárfogó kalitka, ahova becsalogassa azokat a gimpliket, akikre a tervei érdekében szüksége lehetett. Nagyon jól tudta ő azt, hogy a legtöbb embernek megvan a maga Achilles-sarka, amelyen hozzá lehet férközni. Akit akkora gyémánttal sem lehetne megvesztegetni, amekkora a híres Kohinor, az «bedől» valami másnak; például a szép asszony szemének, vagy egy jó vadászatnak, vagy tudja isten mi egyébnek. Akit meg sem mert volna hívni a budapesti palotájába, annak okkal-móddal a kezére lehetett játszania egy szép szarvasbikát a bangolai erdőben; de azért előbb oda kellett menni és meg kellett szállani a kastélyban, ahol még más csalogató is volt a finom konyhán és uri kényelmen kívül. Ott volt tudniillik a bankár úr felesége, Lea asszony. Aki meg nem puhult a remek vadászattól, az hamarabb részeg lehetett a háziaszszony ellenállhatatlan kedvességétől, mint a francia pezsgőtől, amelyet pedig számlálatlan üvegszámra bontatott fel Félix úr.

Nem volt féltékeny, nem! Sokkal jobban bizott a feleségében, semhogy ilyesmivel izetlenkedett volna körülötte. Ha nagyon forgatta már a szemét valamelyik befolyásos nagyúri vendége, ő inkább elfordult. Előzékenyebb, a vendégeinek kedvében járóbb házigazdát képzelni sem lehetett nálánál. De volt is vendége mindig, amikor csak akarta.

A Bangola innenső oldalán egészen más élet folyt abban az egyszerű, szerény erdészházban. Annak sohasem volt több vendége egynél.

Valami nagyon magánakvaló, zárkózott ember lehetett, aki attólfogva, hogy megérkezett, örökké csak az erdőt bújta. Sohasem vitt magával kísérot, — a «demarkációs vonalat» — a maga erdeje megabankárék erdeje közt — át nem lépte, és míg a Bangola túlsó oldala felé, a fácánosban, csakúgy ropogott néha a puska: az innensőn csak ritkán dördült el egy lövés. De olyankor a Dornstein úr fővadöre, aki már régi ember volt itt, azt mondta: egy szarvasbikával kevesebb van.

— Hallja Keszeg, ki lövöldözi ott a mi bikánkat? — kérdezte Félix úr ilyen esetekben.

A fővadőr haptákba vágódott. — Az ott, kérem alázattal, a kapitány úr területe, nem a miénk. Bajcsy kapitány úr sohasem süti el a puskáját hiába.

— Érdekes ember lehet — jegyezte meg Lea asszony és feltette a lorgnonját, úgy nézte meg azon keresztül az urát, aki vállat vont és azt mondta: — mégsem hívom meg, mert csak *ellőné* a szarvasaimat a becses vendégeim előtt.

Másnap azután hazakísérte a miniszter úr ökegyelmességét Budapestre, minthogy ilyen jó hangulatban nagyon alkalmas a külön szalonkocsi — amelybe a miniszter meghívta — a komolyirányú közlésekre. A feleségének pedig jó mulatást kívánt arra a rövid időre, amíg magárahagyja. A nagyságos asszony is úgy rákapott már a vadászatra, hogy nem kellett félteni az unalomtól. Az öreg Keszeg biztos kísérője lehetett a kirándulásain.

Lea asszony délután elindult a Bangola rejtelmes sűrűségeibe, amelyeken kanyargós cserkészutak vezettek végig minden égtájék felé. Tetőtől-talpig szürkészöld vadászdresszben pompásan festett. Karcsú volt, mint az előtte szálldosó pávaszemű pillangó; a lépését pedig akármelyik őzike megirigyelhette volna. Szép arca volt az egyetlen, ami szinte veszedelmesen világított a fehérségével az erdei őszi tarkaság közt. De a hajával is volt egy kis baj. Rengeteg fekete haja volt, amelyet már azért is kellett takarni, hogy a galyak bele ne akadozzanak. Erre a célra saját találmányú vadászsapkát szerkesztett, amely bő-bugygyosan ült a fején, mint valami turbán. Meg nem állhatta, hogy legalább ezt selyemből ne csináltassa, kacérul, féloldalt billenően. Az enyhe zöldváltozatu keretben még az öreg Keszegnek is úgy meg-megakadt rajta a szeme, hogy amikor ezen érte magát, röstelkedő fejcsóválással fordult másfelé, akárcsak a gazdája szokta.

A «mohos forrásnál» azután — a kastélytól alig öt- vagy hatszáz lépésnyire — megállottak.

Lea asszony azt mondta Keszegnek: — Maga, Keszeg ittmarad, iszen tudja,.. . szereztek magamban barangolni, iszen tudja; ... az erdőt már ösmerem; — maga itt megvár engem; csak akkor jön utánam, ha sípolok, addig nem; értette?... Otthon lesz jó borocska, meg szívaaar! ...

Vontatva, szinte hízelkedve mondta az utolsó szót és úgy nézett Keszegre, hogy az öreg cseléd azt sem tudta, melyik lábára álljon. Hisz mindig ugyan-ezt ugyanígy hallotta. Jelezte is a jóindulatát. —

Igenis tudom; lessen csak rábízni; én hallgatok; a nagyságos úr ideges, tiltaná . . .

Lea asszony bólított és mosolygott. Azután keztyűs kis kezével búcsút intett a vadórnek. Pár pillanattal később már eltakarták a lombok.

*

Az erdő szeptember második felének a színeit mutatta. Még a zöld volt a túlnyomó, de már jelentkezett a hervadás kezdődő tarkasága, amely októberben válik tökéletessé. Egy magányos nyírfa tévedt ide a bükkerdő egyik naposabb foltjára; az olyan volt, mintha ezer meg ezer kanárimadár szállott volna rája. Sárga levelei is úgy mozogtak a gyöngye szellőtől, mintha rebbenős madárkák szárnyai lettek volna.

Amint a surranó asszony tovább és tovább haladt, úgy volt, mintha a bokrok egymásnak adogatnák, végigsimogatnák, utána nyúlkálnának.

Eleinte hátra-hátranézett; azután, amikor az első «magaslesig» jutott, arra hirtelen fellepegetett és vadászmesszelátójával meggyőződött róla egy alkalmas nyilason átkukucskálva, hogy Keszeg csakugyan ott vár a forrás mellett, — sőt azóta le is heveredett a gyepre. Már most nyugodt volt. Ha utána jönne, sem érhetne többet a nyomába; annyi itt a gyepes, semmit el nem áruló cserkészút, amelynek a labirintján el lehet tévedni.

Sietett. Mintha röppent volna egyet minden lépésével. Elmaradoztak mellette a Bangola vén bükkfái, amelyek tövét csudás mohgallér fődte, a derekokon pedig a jellegzetes nagy, fehér szeplők foltoztak. A rigók csacsogva riadoztak arrább az út-

jából. Egy fordulónál szarvasok ugrottak el előle. Nem törődött velők, nem nyúlt a puskájához.

Rátért egy kereszt-ösvényre, amelynek az elején régi cölöp volt rozsdás táblácskával. A táblán elmosódott betűk látszottak, de még ki lehetett találni ezt a szót: *Határ* . . .

Idáig tartott ebben az irányban az ura erdeje. Még egy lépés és odaát volt az idegen területen.

Ott pedig egy vastag bükkfa mögül abban a nyomban eléje lépett valaki. Egy férfi. A kapitány.

Amikor egymás karjába szakadtak, az asszony fejéről lecsúszott a zöldselyemturbán és alóla elkezdett lefelé zuhogni az oda rejtett feketetenger.

A kapitány elfogta a gördülő sötét hullámot a félkarjával és úgy dobta a saját vállára, hogy szinte betakaródzott vele. Azután egy görbén nőtt ikerfához vezette az asszonyt, amelynek egyik elágazása alacsonyan, majdnem vízszintesen nyújtózott el, lócát kínálva nekik. Arra ültek le most is.

—Borzasztó, — kezdte az asszony, — huszonnégy óránk van még; — ha visszajön, rögtön utazunk és akkor erre az esztendőre vége! . . . Nem akarom! Veled akarok maradni, vigy el engem magaddal valahova, a világ végére ...

—Ott vagyunk — mondta Bajcsy mosolyogva és gyöngéden simogatta meg az asszony fejét.

—Ne tréfálg; vigy el engem valahova messze, ahol csak az enyém lehetsz és én a tied. Szökjünk Amerikába!

— Megbánnád. Nem az lennék én máshol, aki itthon. Az én lelkem ebbe a földbe gyökeredzik. Más hol nem élhetek.

— Én elfeledtetnék veled mindent. Még a fjordok szikláit is rózsás kertté varázsolná számodra az én szerelmem.

Átcúszott a kapitány ölébe, úgy gügyögte: lennék neked a paradicsomod, a menyországod; — angyal tudok lenni a kedvedért; de ha kétségbeejtesz, megtanulok te érted ördög lenni ... Szívtad a véretem, a vámpírom voltál, most hát szeress. Szeress engem te ember! ... Borzasztó, hogy mivé váltani miattad; nem bírok élni, ha nem érezlek ... Megleptél, elvetted az eszemet, mire eszméltem, késő volt. . .

A férfi ajka rátapadt az ajkára, úgy hallgatatta el.

A bükk lombja közé suhogó nessel szállott le egy örvösgalamb. Észrevette őket és riadtan csattogott el onnan. A nap fénye rézsútosan szűrődött rajok nyugat felől.

Attól a hosszú-hosszú csóktól nem bírt többet szóhoz jutni az asszony. Mire — sokára — magához lért, már csillapodott a láza. Bágyadtan, a szemét lehunyva suttogta: mondj valamit, mesélj nekem, mint máskor, valami nagyon szépet.

A férfi éppen betelt a csókkal. Most csak diadalmasan hallgatni vágyott inkább. Majdhogy ki nem röpített a száján, amit gondolt: «már mindent elmondtam», — de halk nesz hallatszott az erdőben s most odafigyelt.

— Szarvas! — suttogta kisvártatva és a puskája után nyúlt. Már semmi egyébbel sem törődött.

Az asszony a lélekzetét visszafojtva nézte, hogy változik át az ő szerelmese ősemberré, akinek min-

den gondolata csak az a szarvas. Eközben egy kicsit megmozdult. A férfi türelmetlenül és parancsolóan intett neki: ne mocsanj!

Azzal már emelte is a puskáját.

A lövés döreje végig visszhangzott a Bangolán. Az asszony látta, hogy rogyik össze a vesztébe indult vad. Odalent, a forrásnál, Keszeg felkönyökölt. Kereste az irányt, ahonnan az élesen csattanó hang jött.

— Egy szarvasbikával kevesebb van, — mormolta szokása szerint.

A kapitány ugyanakkor nyugtalanul mondta az asszonynak: — Szívem, neked most el kell tűnnöd; a vadőreim bizonyosan ide sietnek a lövésre.

Az asszony megrezzent, felugrott. Hamarosan összecsavarta leomlott haját s a turbánja alá gyömszölte. Most már az volt a gondja, hogy itt ne ériék.

Búcsúztak.

Sietve indult a határcölöp felé. Amikor odaért, úgy tetszett neki, mintha a nevéen szólítanák, hívnák. Megfordult.

Senkit nem látott. A kapitány már eltűnt. Bizonyosan a szarvasa volt neki most az első.

Hűvös szél kerekedett és megborzolta a fákat.

— Csak a szél — susogta az asszony fázósan.

Azután még jobban sietett a hulló levelekkel borított ösvényen a mohos forrás felé.

MENYUS GAZDA TAPOGATÓDZIK.

Fodor István gazduram feldarabolta a félszerben azt a néhány hasáb fát, amely a feleségének kellett a holnapra kenyérsütéshez, azután, jól végezvén a dolgát, pipáját tömögetve ballagott ki a kapuja elé, hogy szétnézzzen egy kicsit a «nagy világban».

Éppen akkor érkezett oda Kádár Menyus is, aki az utca túlsó végéről ballagott errefelé. Minthogy jóemberei voltak egymásnak, szívesen paroláztak és István mindjárt meg is kérdezte Menyust, hogy mi járatban van erre.

—Idejövök egyenest kelmédhez, szomszéd (vagy félkilométerre laktak egymástól, de a földjök egymás mellett volt a határban, innen a szomszédság), merthogy szeretnék magával egy kicsit tanácskoztii.

—Akkor hát gyöjjön beljebb, biztatta István a vendégét, aki szabódott egy kicsit, mondván, hogy itt is jó lesz, legalább senki sem hallja őket, minthogy az utcán ebben a téli időben alig jár valaki. Mindjárt el is kezdte a mondókáját:

—Nekem van egy fiam, azt tudja kelmed.

—Tudom, hogyne tudnám. Derék fiu. A háborúban is volt, medáliája is van és itthon dolgos, nem olyan naplopó, mint olyik azok közül, akiket megrontott ez a világfelfordulás.

—Látom, jól esméri kelmed, bólintott Menyus, és most már új biztatás nélkül is beljebb lépett a

kapun, csak úgy véletlenül. A fiam most huszonkét esztendő, folytatta; majdnem annyi, amennyi én voltam, amikor megházasodtam.

— Elég korán követte el, szomszéd, — vélekedett István.

— Az pedig úgy volt, mondok, hogy az apám is korán rakta meg a maga tűzhelyét és amikor én a katonasággal *akkoriban*; már mint az én időmben, végeztem, elővett, hogy aszongya, rendes életet csak a feleséges ember élhet, mert aki enélkül van, az mind elkurafisodik; többet szaladgál a szoknya után, sem hogy istenigazában végezhesse a dolgát.

— Ebben van valami — szólt István, helybenhagyó fejbőlintással.

— Még az ég madarai is mindjárt fészket raknak, mihelest itt van az ideje. Nem várnak — tódította Menyus.

— Mire várnának? — tetézte István a bizonyítást.

— Hát én biz hamar megházasodtam és nem jártam rosszul! Kutyabajom nekem azóta. Főznek, mosnak rám; úgy élek, mint a hal a vízben.

— Magam is, — büszkélkedett István. — Mindenki, akinek jóra való asszonya van. — No, de úgy kombinálok, hogy kelmed most meg alkalmasint a fiát szeretné a mi sorsunkra juttatni, ha nem nagyon tévedek.

Menyus arca felderült. Mosolygott.

— Nem téved, nem tagadom, nem is tagadhatom, minek is tagadnám? Ilyen okos ember előtt! ..

— Erről akarna tanácskozni, — állapította meg János eléggülten; érezte, hogy milyen igaza van a

szomszédnak, amikor azt mondja róla, hogy ő okos ember.

Menyus csodálkozó arcot vágott.

— Lám, ezt is kitalálta. Maga csak ránéz az emberre és már belelát a veséjébe. Nagyon tisztelem kendet.

— Abban közösek volnánk, — adta vissza a jó szót János gazda, néminemű kis leereszkedéssel.

— Akkor mindjárt meg is kérdezem, szomszéd* hogy kit ajánlana itt a faluban? mert messzebb nem keresünk. Amink van, tegyük össze, ha lehet; minél *közelebb* vagyunk egymáshoz, annál jobb.

János gazdának egy kicsit furcsa volt ez a sarokba szorító kérdés. Most már kezdett tisztábban, világosabban sejteni. — Ördög vigyen el engem, gondolta, hogyha ez a példálódzás a nagy közelségre, nem a mi Bözsinket környékezi. Nagyot fújt a pipáján és elősmeréssel mondta:

— Lám, kend is okos ember.

Menyus fürkésző szemmel figyelte Jánost.

— Hogy gondolja szomszéd? — kérdezte.

— Csak úgy, hogy kend is ki tudná ám ugratni a nyulat a bokorból.

Menyus nevetett. — Nyula válogatja. — No, de maradjunk a tanácsnál.

János összeráncolta a homlokát, mint aki erősen gondolkodik. Egyszerre csak megszólalt:

— Hajagoséknak, Bugyiéknak, Kormoséknak tudok eladó leányokat. Derék leányok mind.

Menyus megrázta a fejét: — Nem kell, egyik sem kell.

— Aztán miért nem? — csodálkozott János.

Menyus úgy mondta, mintha titkolódnék.

— Nincsenek elég közel.

János megcsóválta a fejét.

— De iszen mind itt laknak, Bugyiék magának éppen a harmadik szomszédai a faluban. Ez csak elég közel van.

— Nem úgy értem én a közelséget.

János ravaszul adta, hogy ő meg ezt nem érti.

— Hát hogy?! — kérdezte, nagy szemet meresztve.

Menyus éppen ezt nem akarta egészen nyíltan megmondani. Azt szerette volna, azt várta volna, hogy egy kicsit elibe jöjjön Fodor szomszéd; csakis bizonyosra mert volna szint vallani. Felelet nélkül hagyta a nyílt kérdést és másik hurt pendített meg.

— Mert az én fiam olyan legény, aki egymaga megbírná két gazdaság terhét is, ha egymás mellett volnának a földek; hun az egyikken dolgozna, hun a másikon, hun meg akár mindkettőn is egyszerre.

— Nono! — viaskodott János, — az talán még sem igen lehetne.

— Dehogy nem, dehogy nem! amit az én fiam egyszer feltett magában!... A féllába itt, a másik amott; mindenütt ott bír lenni! A Doberdón is valahol az egyik lába az egyik hegy tetején volt, a másik meg a másikon, úgy kergette a taliánt.

— Ő mondta? — kérdezte János megdöbbenve és kezdett kiábrándulni a Menyus szomszéd fiából.

— Dehogy: én gondolom! mert ösmerem a fiam potenciáját.

— Az már más, csillapodott le János, megkönynyebbülten.

Menyus úgy érezte, mintha kezdene a talaj kisiklani a lába alól; — rákiáltott Jánosra:

— Mondjon már kelmed is *valamit, szomszéd!*

— Én-e?! Mit mondhassak? Én csak úgy gondolom a magamét.

— Azt mondja meg kend éppen, amit gondol! — biztatta Menyus, felülkerekedve az erőszakoskodással.

— Mit mondjak? Mit akar kend tudni?

— Azt, hogy ki az én szomszédom *legközelebb*; meg hogy ki a magáé: *odakint no!*

— A kendé jobbról a pap.

— Annak nincs lánya. *Balról* ki a szomszédom, ezt mondja meg.

— Ejnye, mit kérdi? Tudja! — én vagyok.

— No lássa! Valahára! ... Még sincsen kelmédnek valami mondanivalója?

— Csak ami magának van. Derék legény a fia, az egyik lába az egyik hegyen, a másik a másikon.

— Ne tréfáljon kend, szomszéd; ist'ugyse komolyan beszélek; — nem is tehetném másképp, mert már úgy is késő; — ezt a két gyereket ásó-kapa se' választja el egymástól, azok már megegyeztek!

János gazda majdhogy ki nem ejtette a pipát a szájából.

— Mit mond kend? Megegyeztek? Kik egyeztek meg? Mire egyeztek meg?

— Hát az én fiam, meg a maga Bözsike-leánya, ha olyan kíváncsi lett egyszerre. Azok már régen szeretik egymást!

— Akkor mit kunéroz itt engem ezzel a sok előadással? Úgyis mindjárt átláttam a szitán; úgyis mindjárt tudtam, hogy miben mesterkedik.

Menyus nagyot nevetett.

— Azért mondom én, hogy maga okos ember; — de hogy mit kunérozom? . . . Iszen csak nem ronthatam be ajtófélfástól a házába! Előbb tapogatódznom illett.

— Ezt alaposan megcselekedte kend.

— No, mit szól hozzá? most már maga is beszélhet.

— Mihez szóljak én hozzá?

— Az esethez! a két gyerek esetéhez.

— Az nem tartozik rám, az rajok tartozik, meg az anyjukomra. Én ebbe nem ártom bele magamat; menjen kend, tapogassa ki ott is.

— Tyhü! az áldóját! előlről kezdjem?

— Dehogy. Kezdje kend a végén, okosabb lesz.

— Honnan gondolja?

— Onnan, hogy az anyjukom is affélét nyafogott a minap, hogy jó lenne a mi Bözsinknek a maga fia. Talán megértik egymást.

Menyus ugrott egyet.

— Nagyszerű! akkor egyet gondoltunk, szomszéd, akkor hát rendben vagyunk.

— Miattam rendben, de az asszonynak ebben több szava van, mint nekem.

— Hogy lehet az?

— Nem érti kend a csíziót! Úgy egyeztünk meg az anyjukommal, hogy én a bor jut, meg a malacot adom el, ő meg a csibéit.

— Értem, dünnyögte Menyus értetlenül. És hozzátette: — no mindegy; mindjárt elintézzük. Addig is csapjon fel kend, nászom!

A két ember jókedvvel parolázott.

A TAMÁS ÚR SÁRGÁI.

Szatmárban, Szilágyban, Szabolcsban, de még Beregben is mindenütt ösmerték Sárffy Tamást. Ármáhs nemes ember volt, minthogy az ükapja Rákóczi kurucái közt vitézkedett valaha. Amíg az idők folyása Tamásig jutott, nagy, hosszú utat tett meg. Eközben az egyik Sárffy gazdagon házasodott és földesúr lett belőle. De olyan jól gazdálkodott, hogy az unokájára már csak a hét szilvafa maradt. Azt azután Tamás görcsösen védte és nem eresztette ki a kezéből; pedig nagy csábítása volt abban az irányban, hogy ha mindenét bérbeadná, bemehetne Nagykárolyba és hivatalt vállalhatna a megyénél, ahol azután holtig úr lehetne.

Mert az tetszett volna neki, hogy ráérjen láblógázva élni; kaszinózni, követet választani, vagy éppen követségre pályázni; beülni hivatal után a baráti kompániába a poharazó asztalhoz; vagy a patikába, ahol a «honorácior» dupla-keserűvel javítgatja a gyomrát és hordja-viszi, hozza és kapja a friss pletykákat; meghányja-veti mellékesen az ország dolgát is; szervezi a vadászatokat, a piknikeket, meg a kártyapartikat és elhatározza, hogy kinek legyen legközelebb nevenapja, kivilágos kivirradtig tartó cigányozással, hétországgra szóló hejehujával.

Talán ilyenformán is történt volna, ha nem lett volna valami, ami Tamás urat még jobban csábította, mint a reménybeli hivatal, amelyért csak ki kellett volna nyújtania a kezét. Hisz' megyebeli kurtanemes volt, akinek jussa lehetett hozzá, hogy a megyéje el-tartsa.

De a megye nem adott volna neki lovat; szép lovat, jó lovat, amilyenek mindig bolondja volt Sárffy Tamás. A ló volt az egyetlen igazi szenvedélye és amikor már csak a hét szilvafája maradt meg, akkor is neki volt mindig a két legjobb ügetője a vármegyéjében. Csak kettő, mert négyes fogatra már se-hogy sem futotta. De még a fogathoz szükséges egyéb uri rekvizitumokra sem. A két lova nagyszerű tüzés két sárkány volt, az aranysárgáknak abból a fajtá-jából, amely játszva menti meg a sárgákat attól a rossz híröktől, hogy lusták és csak elvéve akad köz-lök madárlábú, már tudniillik a gyorsaságukra néz-vést. Hanem a kocsija bizony elnyűtt és rozoga volt; a szerszámja pedig kopott és foltozott. A kocsisán az egykor kék libéria megfakult és a zsinórok leszaka-doztak róla. És mégis mindenki ezt a fogatot nézte, amikor Tamás úr ült a bakon.

Hajtani, azt tudott. Amikor a sárgái őt érezték a bakon, még délcegebben tartották magokat s ha benne voltak a tempóban, senki sem nézte rozogának a kocsit, sem elnyűttnek a sallangos szerszámukat; hanem mintha királykisasszonyért repülne valami pompás hintó, úgy látták az emberek, akik már mesz-sziről megösmerték a veszekedett gyorsaságukról hi-res sárgákat és minden alkalommal megcsudálták.

Amikor Sárffy estefelé megállott velők a patika

előtt, mindenki kijött onnan, hogy gyönyörködjék a táltosokban.

Tamás úr *leugrott* a bakról s odadobta a gyeplőt a kocsisának, aki maga is elnyűtt betyárlegény volt, olyanforma, mint agglegénygazdája. Hajtani ritkán kellett neki; ez az úr dolga volt. De egy igen keserves kötelesség mégis nehezedett a vállára. Amikor a gazdája mulatott, akkor őneki nem volt szabad inni. Hisz' valakinek józanon kellett maradni a családban. Ebbe azután lépten-nyomon belebetegedett, mert Tamás úr mindig mulatott, amikor csak tehetett.

Mogorván ült meg a bakon a kocsis, amikor az urak visszazállingóztak a patikába.

Tél volt és a hó eleintén szép csendesen kezdett hulldogálni; de aztán közbe suhintott a szél korbácsa és attól minden hópehely megbolondult. Úgy kavartak fel és le, összevissza, mintha egyik sem akart volna lejutni a földre, hanem mind visszatörekedett volna felhőanyja ölébe.

Akkor az urak már javában angolkésérűztek a patika főnöki szobájában. Tamás úr megszánta a bakon gubbaszkodó kocsist és kiküldött neki a laboránssal egy kupica gyomorerősítőt, azzal az üzenettel, hogy mindjárt jön, csak takarja le addig a lovakat.

A mindjártból lett két mindjárt, meg három, és a vigasztaló kupicák ezalatt egymásután tűntek el a fagyoskodó kocsis vastag bajusza alatt. Ez azt jelentette, hogy Tamás úr nem mulat, csak szokás szerint egy kicsit nehezen mozdul. Nem ivott; hisz' a patika nem korcsma; muszájból szopogatta a diópálinkát; «beköптött» egy-egy pohárával, csak úgy szokásból,

minthogy szívesen kínálták. De akárcsak vizet ivott volna, olyan színjőzan maradt. Mi volt az őneki! . . .

Már régen megunta ezt is és elment volna haza, vagy Királydarócra a sógorához, akihez egy esztendő óta folyvást készült; de Hajdú Manó, a telekkönyvvezető, azt a vakmerő kijelentést kockáztatta meg, hogy 'iszen nagyszerű lovak ezek a sárgák, de a Korondy Gáspár feketéi mégis csak különbek. Azok valami oroszok; sohasem fáradnak el és mintha szárnyok volna, úgy repülnek.

Ebből meddő vita támadt, amelyet eldönteni sehogy sem lehetett. De azért csak beszélgettek róla és mindenki beleszólt. A patikárius volt az egyetlen, aki hallgatott. Ne szólj szám, nem fáj fejem. Minek haragítsa magára akár az egyiket, akár a másikat; ámbár Korondy Gáspár nem volt itt. De a fülébe juthat a dolog annak a vadembernek. Ő (a patikárius) nem ért a lovakhoz.

— Mert én láttam, amikor azok a feketék lefőzték a grófi telivéreket, — erősítette Hajdú Manó. — Egy darabig csak bírták a remek pejök a nyújtózást; de a feketék egyforma tempóval úgy szorították őket, hogy utoljára is lemaradtak. Bizony!

Na, ha már esküdött is, el kellett neki hinni. Tamás úr csak annyit dűnnyögött rá: — majd meglássuk! És megismételte: majd meglássuk. . .

Minthogy pedig minden jónak (nemcsak a szerelemnek) vége szokott lenni és mert a kocsis beüzent, hogy most már tessék ám jönni, mert a lovak nem állják a havas szelet: Tamás úr felkerekedett és elbúcsúzott a társaságtól. Erre valamennyien úgy határoztak, hogy már illik hazamenni.

Együtt indultak el. Odakint megcsudáltak még egyszer a toporzékoló sárgákat és megvárták, hogy Sárffy beüljön a kocsiba, mert ebben a kutyának való időben nem akart a bakon fagyoskodni.

Éppen oszladoztak volna; Tamás úr rá is szólt a kocsisára: — hajts! — amikor, mint a szélvész, elrobogott mellettök egy fogat, két koromfekete lóval.

Mindnyájan megösmerték a Korondy Gáspár orosz üetőit. A kocsiban egy alak ült, fülíg bújva a bundájába. Az csak maga Korondy lehetett.

— Húzd fel — kiáltott rá a már induló kocsisra Sárffy Tamás.

Ösmerték már a szavajárását. A kocsis legjobban ösmerte azt. Amikor Tamás úr azt parancsolta: húzd le! az annyi volt, hogy akárki fia, elibe! csak elibe! meg kell mutatni neki, milyenek a Sárffy Tamás sárgái.

A faképnél hagyott társaság csak azt látta, hogy a csípős szélben megfázott sárgák egy szempillantás alatt kirúgják magok alól a világot és ott teremnek a hires feketék mellett.

A havas út széles volt, elfértek rajta egymás mellett. A feketék kocsisa megérzett valamit; azt, hogy miről van itt most szó, — és cuppantott egyet a lovainak. Azok még jobban kinyújtóztak.

Sárffy odaadta volna minden pénzét (nem volt sok), ha ő ült volna a bakon s az ő kezében lett volna a gyeplő. De ettől elkésett. Most már csak a kocsisát biztathatta. Annak a fülébe üvöltötte elfojtott hangon: — szorítsd! a mindenedet!

A kocsis értette a dolgát, ha nem is úgy, mint a gazdája. Jól tudta, hogy nem szabad a lovait vágatára

engednie, mert akkor hamar elfuladhatnak. Tartolta velők a lélekzetelállító tempót, annyira eresztve őket, amennyire merete.

A sárgák nagyszerűen viselték magokat, ütemesen verte a patájok a havas utat; de amióta odaszökentek a feketék mellé, még egy orrhossznyi előnyt sem bírtak nyerni. Pedig a feketék már jöttek valahonnan, a sárgák meg mostanig pihentek.

Sárfy egy ezredrészt másodpercig odagondolt a patikabeli társaságra. — Ha ezt látnák! Bizonyos, hogy a sárgák mindjárt lehúzzák a feketéket. De nem ért rá, hogy most Hajdú Manóval vitatkozzék: — ide nézz, mamlasz!

Úgy robogott a két fogat, hogy a nagypiacon szinte elsodorták a cédulaházat. Onnan csak egy rugaszkodás volt a piac túlsó széle, ahol éppen derékszögben vált kétfelé az országút, jobbra-balra. Addig kell eldőlni a versenynek; mert ott Korondy jobbra fog fordulni, Tamás úr meg balra.

— Szorítsd! — bögte Sárfy még egyszer, torokhangon, alig bírva magával.

A kocsist is elfogta a hév a sok biztatásra és megcsípte ostora hegyével a rudast.

Abban a pillanatban előre ugrott mind a két ló, még pedig olyan vadul, hogy elragadásnak is beillett. A gyepőlőszárat ezzel a nekirugaszkodással kirántották a meglepett kocsis kezéből. Amikor utána kapott, elvesztette az egyensúlyt és előrebukott a lovak közé. Azok erre még jobban megriadtak és most már — gyepelő nélkül — igazán elragadtak.

A szabályszerű versenynek tehát vége volt és Sárfy csak annak örült, hogy éppen abban a pilla-

íatbaili kanyarodtak jobbra a feketék, amikor a katasztrófa történt. Ezt sem Korondy, sem a kocsisa már nem láthatta.

Hanem a sárgák csak rohantak; vakon, de ösztönösen balfelé, a hazavezető úton.

A kocsisnak hírehamva sem volt, a gyeplő meg a havon kigyózdott a fergetegesén vágató lovak közt.

Sárfy már csak azt nézhette, hogy hogyan szabaduljon a még nagyobb bajtól. Az út mellett mély árok volt. Ha abba bedőlnek, nem marad egy ép porcikája sem, ha ugyan a nyakát nem szegi.

Gondolt egyet; összefogta magán a bekecsét, bevonta a nyakát a gallérjába, a kalapját fülére húzta és gombóccá gömbölyödve, egy lódulással kigurult a kocsiból.

Olyan ügyesen csinálta, hogy nem ütötte meg magát. Gyakorlata volt már az ilyesmiben.

Úgy pattant fel a földről, mint a gummilabda.

A kocsija már messze robogott; hátul pedig retentő ordítózással üvöltötte valaki: — Ja-a-a-ajj! ja-hajj!

Tamás úr sejtette, hogy az az ő kocsisa; de most inkább agyonütni lett volna kedve, semhogy vele tördjék és ne a lovaival.

A fogat után bámult és egyszerre csak félig ijedten, félig örömmel látta, hogy valami istencsudája történt, mert a kocsi hirtelen megállott. Az egyik ló ugyanis felbukott és magával rántotta a társát is. Mind a kettő ott vergődött a földön.

Tamás úr lelkendezve rohant oda és hamar megértette a helyzetet.

Az elszabadult gyeplő addig rángott ide-oda, amíg a nyerges elsőlábára nem tekerődött; a 16 erre megbotlott és elesett.

Tamás úr kiszabadította a remegő állatot a béklyójából és talpraállította egyiket is, másikat is. Körülnézte féltett kincseit. Megállapította, hogy semmi különös bajuk sincsen, sőt a kocsi sem tört össze. Örömeiben még káromkodni is elfelejtett.

Hátulról folyvást közeledett a behemót bömbölés: — jahajj! jaaajj!

Jött a kárvallott kocsis és úgy sántított, mint akin nem is egy könnyű kocsi, hanem egy cséplőgép ment volna keresztül.

Sárfy nem mozdulhatott a horkoló lovak mellől: megvárta, amíg a rokkant ember oda nem bicegett hozzá. Ennek valami nagy baja lehet, gondolta és felátadt a szívében az irgalom.

— Mit óbégatsz? Mid tört el? — kérdezte nyugtalanul.

A kocsis hirtelen elhallgatott.

Kiegyenesedett és vígan kiáltotta: Hát nincs baja a tekintetes urnák? . . . Akkor nekem sincsen!

De már erre csattant az ábrázatja. És következett olyan adtateremtette, hogy attól a lovak is kapálódzni kezdtek.

A kocsis magába nyelt egy hálaistent; hisz a mennykő is leütött, a jégeső is pattog; majd csak vége lesz egyszer a fergetegnek. A nagyján már túl van.

Neheztelés nélkül ugrott fel a bakra.

Sárfy is felmászott a kocsira.

— Hajts! — mordult rá a feléje sandító kocsisra.

— Hanem azt mondom, hogy vigyázz! azt mondom!

A két táltos lassan kezdett kocogni. Nekik is *elég* volt mára a mulatságból.

Sárfy kifújta magából lassan a mérgelődést.

Eszébe jutottak a patikabeli pajtásai.

— De jó, hogy ezt nem látták, — gondolta.

Belecsendült a fülébe az előtte ülő nagy marha ember iménti jajgatása. Szörnyen komikusnak találta az egész esetet.

Kacagott.

A MEDVEÖLŐ.

A tarvölgyi gazdaságba új «intéző» érkezett. A földbirtokosnak valami távoli rokona, aki évtizedekig nem hallatott magáról és azt sem tudták róla, él-e, vagy régen meghalt-e már. Vasady Péter úgy találkozott vele véletlenül, mint félig züllött, állástalan emberrel, s mert tudta, hogy vagy harminc évvel ezelőtt gazdasági iskolát végzett, megsajnálta a nyomorúságában és elvitte magával a birtokára, afféle felügyelőnek, akinek, a tekintély kedvéért, megadta az intézői címet.

Az új intézőt Tóth Mihálynak hívták s a rajta levő ütött-kopott öltözeten kívül nem volt egyebe, csak a karikás ostora, meg egy szokatlanul hosszú ládája, amelynek a könnyűségéről következtetni lehetett arra, hogy meglehetősen üres.

Középtermetű, kajlabajuszú, pislogószemű zömök ember volt, akinek széles válla s tagbaszakadt alakja nagy testi erőt sejtetett. Kevésbeszédű volt és nem szokott annak a szemébe nézni, akivel beszélt. A homlokát mindig összeráncolta; nem hogy nevetni, de még mosolyogni sem látta senki sem. Egyetlen szenvedélye a pipa volt, amely állandóan az agyarán fityegett.

A vörös orra miatt Vasadynak gyanús volt kissé,

hogy talán iszik; de amikor erről nyíltan megkérdezte, az intező legyintett:

— Nem élek szeszfélével — mondta. — Csak vizet iszom. Ahol utoljára voltam, vagy tizenkét évig — ezidőszerint megszállott területen — kitűnő hegyi forrásvizünk volt. Jobb az minden tokaji aszúbornál.

El is mondta, hogy hol volt; de az Vasadyt nem nagyon érdekelte. «Referenciákat» úgy sem szerezhette róla. Nem is akart. A tarvölgyi sík gazdaságban úgyszólván előről kellett kezdeni a gazdálkodás tudományát. Egyelőre csak az volt lényeges, hogy megbízható, becsületes és igyekvő legyen, aki alkalmas arra, hogy a kommunizmus alatt nagyon megromlott cselelésséggel rendet tartson és komoly fegyelmet gyakoroljon köz tők. Hogy ebben hány pénzt ér, annak hamarosan ki kellett derülni. Ettől függött a további karrierje.

— Szigorúan igazságos légy; ne nézz el semmit sem, — utasította a rokont a földesúr.

— Bíz rád — mormogott Tóth Miska. Rend, az lesz. Jótállok róla.

Ezzel át is vette a hivatalát.

Nem látták máskor a családban, csak este, vacsora idején. Az ebédjét levitte a szobájába, amely az iroda mellett volt egy külön épületben. Az a szoba inkább fülke volt, egyablakos lyuk, amelybe egy ágyon, egy szekrényen, a mosdón, egy kis asztalon, meg két széken — no meg aládáján — kívül nem is fért el egyéb. Díván meg ruhafogas volt az irodában. Több nem kellett Mihálynak.

Vasady néhány napig alaposan szemmel tartotta, figyelte, hogy mit csinál, hogyan végzi a dolgát. De

nem bírt olyan korán felkelni, hogy Mihály meg ne előzte volna. Ki tudja, merre járt már akkor az intéző.

Még vacsora után is megtette, hogy ő maga felnyergelte a hátlovát és kilovagolt a pusztára. Akárhányszor az egész éjszakát kint töltötte. Mindig talpon volt; nem volt olyan szaka a nappalnak, hogy a szobájában lehetett volna találni.

A cselédséggel pedig csakugyan kezdett rend lenni. A béresek idejében etettek és elvégezték a dolgukat. A kocsis pontosan abrakolt és nem lopta a zabot. A juhász nem számolt be minduntalan döggel; a napszamosok nem amerikáztak.

— Ennek ördöge van, — mondta magában Vasady és kíváncsian próbált nyitjára jutni az intéző titkának.

Megkérdezte a béresgazdát: — Sinkó, hogy van kend? Látom, úgy megy minden, mint a karikacsapás.

— Karikáscsapást tessék mondani, — morgott az öreg béres. — Az intéző úr nem kíméli a karikását. Azt mondja, azzal nem tör csontot.

— Megvert valakit? — kérdezte Vasady.

— Nem ver az, csak úgy odasuhint. Egy szót sem szól; de amikor kezdi kibontogatni a karikását, akkor ugyancsak igyekszik mindenki. Nagy dolog, amikor a medveölő puskáját kezdi emlegetni.

— Mi a csudát? — kérdezte az úr meglepetve.

— A nagyságos úr nem tudja? Van neki egy medveölőpuskája, hat medvét lőtt vele; hármat meg úgy fojtott meg a pusztá kezével. Rettentő ereje van.

— Ugyan?

—De igenis, kérem alássan. Egy szénásszekeret egymaga emelt ki a minap a kátyúból a vállával. Azt a hepciáskodó Parajdit meg úgy kupán legyintette, hogy alig bírtuk fellocsolni.

—Parajdit? — csodálkozott az úr. — Nem szólt róla.

—Hacsak az intéző úr nem szól; — mert Parajdi hallgat azóta. Megnémult, mint a hal. Igaz, hogy az intéző úr kitanította, hogy ha eljár a szája, megösmelkedik a medveölővel. Nem tudom, a puskát gondolta-e, vagy magamagát.

Rövid idő alatt híre kelt, hogy Tóth intéző úr medveölő és eszerint respektálták. El kellett neki hinni, hogy medvéket fojtott meg a kezével, mert lefogta a dühös bikát a szarvánál fogva; egy nagy komondort pedig, amelyik megtámadta, felkapott a nyakánál fogva félkézzel a levegőbe és addig simogatta a karikása nyelével, amíg bele nem fáradt. Amikor a hörgő nagy kutyát ledobta a földre, az fuldokolva s a farkát a lába közé kapva bukácsolt be a pajtába a szalma közé és egy huszonnégy óráig ki nem lehetett onnan csalogatni. Ha azután a karikás pattogását meghallotta, megszökött a pusztáról.

A béresek, kocsisok, meg egyéb munkások félve léptek be az irodába, amikor az intézőt ott sejtették. A szobájába a világért sem tették volna be a lábukat; hisz' ott volt — a medveölőpuska, mindig töltve.

A puskát ugyan senki sem látta, mert nem lógott kint a falon, sem a sarokba nem volt odaállítva. Annak vagy a szekrényben, vagy abban a furcsa hosszú ládában kellett lenni, amelynek a kulcsát az intéző mindig magánál hordta. De még aki talán kételkedett

volna is a létezésében, elhitte, amikor egyszer éjszaka nagy durranásra riadt fel az egész pusztá és mire kirohantak az emberek a cselédházakból, meg az istállókból, ott látták az intézőt egy kóbor kutya teteme mellett, fegyver nélkül. Azt mondta, hogy a szobája ablakából lőtte le a veszett kutyát. A puska odabent maradt a szobában akkor is.

— Honnan tudta, hogy veszett kutya volt? —
— kérdezte tőle másnap Vasady.

Az intéző vállat vont. — Holdvilág van; olyan jól láttam, mint nappal; ahogy a veszett kutya a farkát behúzza tántorog, úgy egészséges kutya nem csatangol. — Nem sok időm volt a gondolkozásra. Szerencse, hogy lelőttem.

A kutya fejét beküldték a Pasteur-intézethez. Ott megállapították a szakemberek, hogy csakugyan veszett volt.

Az intéző tekintélye száz percentet nőtt. Most már senkisésem mert kételkedni a szavaiban, amelyekkel különben sem sok vizet zavart.

A környéken csak úgy emlegették, hogy «a medveölő».

Egyszer egypár sátoroscigány éjjel ki akar hí bontani a kukoricagóré léces oldalát. Az intéző elcsípte őket. Elkezdte egyiket a másikhoz ütögetni. A két cigány jajgatott, ahogy a torkán kifért. Arra megjelentek a kuvaszok. Tóth Miska odalökte nekik a morékat. Azok egymás alá igyekeztek bújni a nadrágszabás művelete elől. Úgy óbégattak, mintha kacagtak volna. Amikor az intéző megelégette a mulatságot, szétcsördített a karikásával a kuvaszok közt. Azok rögtön világgá szaladtak.

— Megösmertek-e máskor? kérdezte a megtáncoltatott morékat.

Azok, honnan-honnan nem, már hallották a hírét.

— Jáj! a medveélé! csókoljuk kezsit-lábát! . . .

— Most upre, fussatok, amíg meg nem gondolom magamat.

A cigányok kámforrá váltak.

A tarvölgyi pusztának még közelébe se mert menni azután efajta tolvajnép.

Volt Vasadynak két kamaszodó gimnazista fia, akik éppen otthon voltak nagyvakáción. Feri, meg Gyuri. Egyik nagyobb imposztor, mint a másik. — felforgatták a pusztát. Az ő szemökben Miska bácsi már olyan volt, mint a Cooper Vadölője. — Rettenthetetlen bátorságú, regényes alak. Ez a két fiú mindig ott settenkedett az intéző körül. Faggatták, kérdezték, zaklatták, s mért máskülönben kedves, eleven fiuk voltak, Miska bácsit is levették a lábáról. Megszerette őket és megnyílt a szíve előttök. Elmondta nekik a medvés eseteit.

Az még hagyján volt, amikor a lelőtt medvékről beszélt, mert azok mind úgy hemperedtek fel a lövésére, mint a nyúl. Hanem a három megfojtott medve történetétől már aludni sem tudtak. Az intéző elmutogatta nekik a fogásait, amelyekkel a medvéket a másvilágra küldte. Az egyik beleharapott a vállába; a másik végigkarmolta a hátát. Meg is mutogatta a sebeit. Félmeztelenre vetkezett a fiuk előtt. Azok láthatták a mély forradásokat.

Könyörögtek, hogy mutassa meg nekik a medveölőpuskát.

— Majd máskor, — volt az állandó felelet. —

Majd egyszer, ha ráérek. Most dolgom van.

De mindig dolga volt.

A fiuk pedig már nem bírtak magokkal.

Egyszer, amikor az intéző kiment a határba és tudhatták, hogy estig nem kerül elő, kieszelték, hogy ők bizony titokban mégis megnézik azt a puskát.

Elcsenték az édesanyjok kulcsomóját, hogy végigpróbálják, hátha nyitja valamelyik a szekrényt, meg a ládát.

A szekrényel könnyen boldogultak. Azt akár egy szeggel is kinyithatták volna. Nem volt benne más, mint egy ócska köpönyeg, egy pár foszlott fehérneműdarab, egy nagyon fakó fekete kabát, meg egy katonai Frommer-revolver. Mindezt hamar szemügyre vették a gyerekek és aztán nekiestek a ládának.

Azzal már nehezen boldogultak. Sőt sehogysen, mert kinyitni nem bírták. Hanem addig forgatták, emelgették, amíg észre nem vették, hogy 'iszen olyan könnyű, hogy abban ugyan medveölő puska még szét-szedve sem lehet.

Felemelték, megrázták, felfordították; semmi sem koppant; nem zörgött benne más, mint holmi papirosok. Ebben ugyan nincsen nehéz tárgy.

Vesztőkre úgy megfeledeztek magokról, hogy az édesapjuk rajok nyitott.

— Mit csináltok ti itt?! ...

A fiúk pirulva vallottak meg mindent. Elmondták a medvéskalandokat és hogy min dénáron látni szerették volna a medveölő puskát. Vasady megszidta és kikergette őket.

A fiuk hosszú orral sompolyogtak kifelé.

Feri az ajtóban megállott s félénken visszafordult.

— Édesapa kérem, ne tessék elmondani Miska bácsinak ... — szepegte.

Gyuri félig sírva csatlakozott ehhez a kéréshez.

— Magam is restelném, ha megtudná, — mondta az apjok. — Hallgatni fogok.

Hanem amikor az intéző megjött, behívta az irodába és ott megkérdezte tőle:

— Te, Miska, mivel bolondítod te itt az embereket, még a fiamat is? Hallom, hogy valami medvéket fojtottál meg . . .

Az intéző először kacagott egyet, amióta itt volt a pusztán.

— Ugyan, kérlek, csak kell valamivel imponálni ennek a sok félbetyárnak! Ha azt akarod, hogy féljenek tőlem és rendet bírjak köztök tartani, akkor ne avatkozzál bele. Nem lőttem én medvét sohasem; a szabadban még csak nem is láttam. A sebhelyeim szúrások, vágások, srapnellsebek; de ilyenek ezeknek a bicskásoknak is vannak; az efélét nem respektálják. Hanem a medve, az más, mert azt ők sem láttak. Persze, hogy medveölő puskám sincsen. Azt a veszett kutyát a revolveremmel lőttem agyon, két lépésnyiről s a revolvert rögtön eldugtam a hátulsó zsebembe. Nem látták az emberek s elhitték, hogy az ablakból lőttem ki a medveölő puskával. Ennyi az egész, punctum.

És mégegyet kacagott.

Kacagott Vasady is és megveregette az intéző vállát.

— Jól van Miska, ember vagy. Véglegesen alkalmazlak. A medveölő puskádat pedig csak dugd el jól.

FARKASLES.

Az uradalmi erdőkerülőház a felső faluvégen volt. Onnan az erdő széle már alig volt negyedóránnyira. Arra hegynek kellett menni, vízmosásos, szakadékos úton, amelyet az őszi sarak, meg a téli hóolvadásük járhatatlanná tettek. Azon a néhány fahordó szekeren, meg szánkán kívül, amelyek itt nagyritkán megfordultak, nem is járt erre más a kerülőn kívül, mert a fatolvajok titkos utakon lopódtak az erdőbe. Az egyetlen orvvadász pedig, akiről a környéken tudtak, nem is Nántün lakott, hanem beljebb, az elhagyott világban, Rákoson, és csak vendégszereplésre látogatott el hol ide, hol oda, ahol vadat sejtett.

A szegény nemes vadnak rajta kívül még csak a farkasok voltak az élő ellenségei. Akkoriban hírhedt volt Szatmárnak, Szilágyságnak ez az összeszögellése arról, hogy az erdőségeiben sok a «toportyánféreg». Télen bemerészkedtek a bestiák a faluba is, kikaparták a disznóólak alját, úgy garázdálkodtak; a házi kuvaszokat megfojtották, elhurcolták, felfalták; a viskójában szorongó oláh gazda az ablakából nézte az udvarára merészkedő lomposokat, de nem mert ki-menni, hogy elriassza őket.

Pados Péteren, az uradalmi kerülőn kívül, akinek puskája volt, mindenki félt tőlök. A jámbor falusiak keresztet vetettek, ha azt hallották, hogy a «lupuj»

megint levágta ennek vagy annak a gazdának a borját, csikáját, kecskéjét. Csak Pados Péter nem félt. Sőt a krasznabélteki erdész úr parancsára még dögre is leste éjszakának évadján a kóborló fenevadakat, mint-bogy már két hajtóvadászat is sikertelen volt ,ájok. Kevés volt a nagy erdőkhöz mérten a vadász; meg a hajtó is. Az óvatos farkas könnyen kicsúszott köztök.

Ez a Pados olyan negyvenes, tagbaszakadt, az erejéről híres, mindenre vállalkozó, semmitől meg nem riadó ember volt. Az első feleségével csendes bé-kességben élt, mert az a jó asszony minden cselédi munkát elvégzett a ház körül s Péter bátran járhatta tőle az erdőket. De amikor az asszony kidőlt mellőle, olyan keserűség vett erőt rajta nagy magányossága miatt, hogy a legsürgősebben megházasodott újra. Annyira sietett, hogy egy Pestről hazakerült világlá-tott perszónával akadt össze, aki a különben módos kérőt azzal a gondolattal látta szívesen, hogy jó élete lesz majd mellette. Pados, hogy kedvében járjon, tar-tott is a háznál attól fogva egy szolgalegényt, olyan tizennégy-tizenötéves kamaszt, aki a tehenet, meg a malacot etesse, fát vágjon, vizet hordjon, az udvart egyszer-máskor végigsepregesse; egyszerűen: elvégezze a házi dolgok nehezét, amíg az asszony a falut járta s hol itt pletykált, hol amott, úgy lopta a napot.

Farkasordíttató hideg volt, amikor Pados estefelé elindult hazulról a dőghöz, hogy ott lessé az arra-vetődő rablófajzatot. Báránybőrös bekecsét összegom-bolta magán; a puskáját, tarisznyáját a nyakába ka-nyarította; fejszének is beillő fokosát a hóna alá kapta; a süvegét a fülére húzta, végül rágyújtott és akkor így szólt az asszonyhoz:

— Én most elmegyek farkast lesni; te pedig hazulról el ne mozdulj, mert még megtalál enni a farkas. Majd csak éjfél után jövök meg. Miskával rakass a búbosba, mert félig hótt ember leszek, úgy összefagyok odakint.

Az asszony nemhogy sajnálta volna; inkább nagyon mulatságosnak találta, hogy félig hótt ember lesz az urából. Kacagott. Olyan volt a kacagása, mint a gerlicéé. Pados hümmögött és megcsóválta a fejét.

Azután elindult.

Meut a ropogós havon az erdő alá, ahová a «csalétket» — egy kimúlt kehes lovat — még reggel kitétte volt. Kivitte szekeren s a megfelelő helyen ráfordította a puszta hóra. A szekeret visszabillentette. A bokrok közt, ahol lesni készült, helyet csinált magának. Egy kéve szalmát tett a hóra, hogy arra ráül hessen. Azután majd jöhetnek a farkasok.

Mialatt a leshelye felé ballagott, ráért gondolkodni. A farkasok nem jönnek korán; megvárják az éjszakát, amely ugyan ilyenkor, télen, hamar kezdődik. Minthogy holdvilág lesz, világos lesz. Addig is világít már a hó. Meg lehet látni a farkast, ha a dög-höz vetemedik.

Ment-mendegélt és a gondolatai visszaszállottak haza, az új asszonyhoz. Vájjon szót fogad-e? Otthon, marad-e? Vagy bemegy a tanítóékhöz; talán a jegyzőékhez, akik szívesen hallgatlak a meséit Pestről. Más nántiit egy sem volt, aki Pesten járt volna. Padosné pedig valamennyi színésznőt ösmerte volt; vágy csak füllentette; de megcáfolni senki sem tudta. A dolog magyarázata abban volt, hogy színpadi dá-

máknál cselédkedett. Tudhatott rólok egyetmást. Kisasszonnyá nevelődött mellettök. Nem is volt olyan bizonyos, hogy végig megmarad itthon; most éppen, hogy férjhez ment, itt volt; itt is lesz, amíg meg nem unja.

Padosnak volt valami homályos sejtelve erről a bizonytalanságról; de alaposan kikérdezni az asszonyt, restelte. Hátha hazudnék neki? Annyit mégis megtett, hogy titokban megkérte a szomszédját, az asztalost — Kerezsinek hívták —, hogy amikor ő nincs otthon, tartsa szemmel a házatájékát; figyelje meg, jön-e valaki az asszonyhoz és ki. Meg hogy az asszony hová jár, mikor kerül haza.

Azután az történt, hogy kétszer is ott találta Kerezsit az asszony mellett, amikor véletlenül vetődött haza. Az asztalos jóval fiatalabb ember volt, mint ő; elég formás ember is volt, nem olyan zömök, totyakos, nehézkes. — Zavartan hebegett valamit, hogy azt mondja: mozgott a szék lába, azt reparálta meg. Igaz volt-e, azt a megigazított székláb nem árulta el.

Amikor az asztalos elment, mondta is Pados az asszonynak: te, ez akar itt valamit.

—Mi a csudát akarna? — pattogott az asszony — jön, mert kend rákapatta, hogy énrám vigyázzon.

—Megmondta? Elmondta? — hüledezett bambán a kerülő.

—El hát. Mit gondol kend? Azt hiszi, mindenki olyan, mint kend?

—Én ugyan milyen ember vagyok? — csudálkozott az ember.

—Ravasz! — vágta ki a menyecske és elfordult; nagy riszálta a derekát, dacosan.

Pados majd hogy a föld alá nem sülyedt. Érezte, hogy valamin rajt'csípték. Nem bírt védekezni. Alig várta, hogy másról kezdjen beszélni a nyelves asszony. Ő a világért sem folytatta volna.

Az asztalosnak csak annyit mondott:

— Hallja-e szomszéd, elég volt; nem kell már *figyelni* az asszonyt. *Hagyjon neki békét!*

Ezt olyan nyomatékosan szuszogta ki magából, mint a fújó bika. Az asztalos megint hebegett, hogy ő nem is; hanem a segédjegyző szeret erre sétálni; különben őneki ahhoz sincsen köze. Mi köze neki akármihhez is? Úgy-e bizony?

Most meg a segédjegyzőtől zúgott a kerülő feje. De amíg rajta nem kapja valamin, addig nem szólhat neki. Ezt megértette.

Halkan káromkodott magában az úton is, mert eszébe jutott a segédjegyző. Minden eszébe jutott. A régi jó csendes élete is az első feleségével, akihez ugyan a fene sem járt; még ő maga se' nagyon. Azzal békessége volt. Ez a második pedig csupa nyugtalanítás. Fiatal is, szemrevaló is, takaros is; most is a pesti ruháiban jár; olyan, mint valami tekintetes asszony; aki találkozik vele, köszön neki; a segédjegyző is városi gyerek, szívesen szóba állogat a menyecskékkel.

Péter megérkezett leshelyéhez. A lótetem ott sötétlett a fehér havon, vagy negyven lépésnyire tőle. Amikor a bokor megzörrent a bekecse súrlódásától, egy korán kiszemtelenkedő róka ugrott el a dög mellől. Arra most kár lett volna a lövés. Hadd menjen. Jöjjenek a farkasok . . .

A zsupszalma párnásan kínálta magát a bokor alatt. Pados vigyázva tekintett körül; szétnézett, aztán lassan leereszkedett a szalmára. Úgy ült le rá, félig törökösen, hogy ha kell, hamar felpattanhasson.

Várt és hallgatódzott.

A pipáját már kiszívta; itt újra rágyújtani nem volt szabad. A füst áruzó. A farkas amúgy is nagyon óvatos, neszes. És gyáva! ... Minden szokatlantól elriad. Nem igaz az, hogy a bátor emberre is veszedelmes. Csak hadd jöjjön. Itt puska is várja; koponyalékelő fokos is.

A hold már feljött. A hómező egyszerre tündéri világításban ragyogott. Az erdő egy pár száz lépésnyiről sötétlett.

Borzasztóan hideg volt. A csalétek mégis érezte a szagát, mert már oszlásnak indult, s a kerülő, amikor itt kitette, felvágta, megnyitotta. Pados alig bírta megállani, hogy mozdulatlan maradjon a helyén.

Leste az erdőt; az alatta elterülő lankás pusztát; várta a farkasokat. Nézte az eget, amelyen annyi csillag még talán sohasem volt. Ha volt, sem ragyogott így. Mintha az ég is megfagyott volna, olyan dermedt volt minden, a levegő is, amikor a kóválygó szél elállott.

A kerülőnek úgy rémlett, mintha az erdő szélén sötét árnyak ácsorognának s erre figyelnének. Teljesen fedték a bokrok, meg az a hósánc, amelyet még reggel épített a szalmás bokrok köré. Itt meg nem látják a bestiák, csak megérezhetik; mert a szaglásuk kitűnő. De a szél jó; tudniillik az erdő felől fúj; a farkast nem figyelmeztetheti, amikor a hazájából kilép s a síkságra merészkedik.

Csend, — halálos csend. A hómező messzire nyúlik a Kraszna völgye felé; kietlen világ ez most. Egyik negyedóra telik a másik után; nincs nesz, nincs mozgás; csak a néha-néha felnyögő szél rezdíti meg a bokrokat.

Pados egyet gondol. Óvatosan hajtja le a fejét a föld felé, két tenyeréből tölcserít csinál a szája elé, azután nagyot fohászkodik és nyomban rá elkezdi bűgö, egyre erősödő, mély vonítással bőgni, mint a társait szólólgató farkas. Amikor a vontatott ordítás elfogy a torkából, elhallgat.

Egyszer csak az erdő felől felel neki a másik, az igazi. Messziről harsan fel a minden hangok leghátborzongatóbbja, a farkasüvöltés. Ezt a kísérteties, hosszasan elnyújtott pokoli hangot nem lehet közönyösen hallgatni.

Pados még a száját is kitátja, úgy fülel.

Oldalvást is rákezd egy szólista, s most már azok ketten hívják, bolondítják egymást. Kétszer-háromszor felelnek egymásnak, azután újra csend. Végleges csend. A tréfát megismételni nem szabad. A farkas a legkisebb gixert is rögtön megérti s akkor szökik a gyanús hang elől.

Pados vár, vár; a hold megvilágítja a nyílt pusztát; nincs azon élet, még a legkisebb mozgás sincs. A farkasok még nem tudják, hogy mi van itt a számkra . . . Vigyázat! amott valami árnyék suhan át a havon . . . erre tart; . . . sunyítva sompolyog; — szimatolva emeli a fejét; kinyúlik; — jön, — megáll, meg újra indul...

A farkas!

Egy farkas. De jöhet utána több is.

Pados megelevenedik. Most már nem gondol haza; nem gondol az asszonyra, sem a. segédjegyzőre. Csak a farkast lesi. Meg sem moccan; a szeme se' rebben; csak néz, vár és egy kicsit gyorsabban lélegzik.

A farkas óvatosan közeledik. A kerülő tapasztalt szeme már láljn, hogy a bestefajzat észrevette a csalétket. A kíváncsisága felébredt. Tudni lehet, hogy most mi következik ... A farkas körül fogja kémlelni a döngőt; egyenesen hozzámenni nem mer; előbb szoktatja magát a jó reménységhez. Meggyőződik, hogy nem fenyegeti-e veszedelem. Az ilyen mozdulatlan zsákmány gyanút keltőbb, mint ha élne az állat. A legelő, prüszkölő, vagy a havas mezőn áthaladó lovat rögtön megtámadná. A holttetem nem sietteti, azzal ráér; és különben is, éppen ez a halotti csendű helyzet aggasztja, ez teszi a legnagyobb mértékben óvatossá. Ösztöne súgja neki. hogy nagyon vigyázzon; résen legyen ...

A farkas fordul és félkörben kanyarodva kullog: a fejét csak akkor fordítja el a lóról egy pillanatra, amikor megáll, hogy körülnézzen. Magamagának sem hisz. Talán a társait várja. Hadd bizonyosodjanak meg azok a csalétek ártatanságáról, mielőtt verekednének érte.

A havas mezőn most odaér a körben járó, kém szemlét tarló farkas, ahova a szél a ló felől a bokorban rejtőző ember szagát is hordja. Ennél rettegettebb, riasztóbb jelt nem ösmer a vadállat. Az ember szagtól minden vad menekül. Csak a legmardosóbb éhség bírja rá a farkast, hogy embert támadjon meg. Hát még fegyveres embert, akivel a puskaszag is elkeveredik; ami specialitás az aggasztó „illatok“ közt.

A farkas hirtelen megtorpan; a fejét felkapja, fülét lesunyítja, farkát a lába közé húzza; egy másodpercig a gyanús bokor felé mereszti foszforeszkáló szemét, azután megfordul, az erdő felé kanyarodik, elkezd arra ügetni, vissza-visszatekintve eközben.

Pados féltérdre emelkedve látja az egész manővert és megéri, hogy fel van fedezve. Ez a farkas ma vissza nem jön ide. Jó messzire megáll, ráles egy darabig a bokorra; azután megint kanyarodik, vissza, abba az irányba, ahonnan jött. Ott a homályban végképen eltűnik.

A kerülő morgó nyögést hallat. Elfojtott káromkodás van abban. Ez azt jelenti, hogy: *vége!* Ha másik farkas jönne, ma azzal is éppen csak így járna. Amíg a bestiák rá nem kapnak a dögre, addig nagyon óvatosak. Napról-napra meg kell előbb bizonyosodni róla, hogy már kikezdték a csalétket, s akkor kell újra próbálkozni. De itt most megveszi az embert az Isten hidege! Brrr!

Pados reszket a fázástól; ezer farkasért sem maradna itt tovább. Különben is mozgatja valami, hogy ne várja meg az éjfélt. Ki tudja, mire érkezik, ha most váratlanul haza siet!

Már megint az asszony jár az eszében; meg a segédjegyző . . . meg a szomszéd; meg az ördög, aki hogy elvigye valamennyit!

Felpattan, megrázza magát; a nyakát behúzza a suba gallérjába; a süveget jól a fejébe nyomja; azután olyan gyorslépésre fogja az igyekvését, hogy futásnak is beillik. Félannyi idő alatt otthon van, mint amennyi idő alatt kijött.

Közel érve a házához, lassúdik. A kerítéshez már lopódzva sunyit. Leskelődik. Betekint az udvarba; ügyeli, nincs-e a házban valahol rejtett világosság. Nincs-e kutya, vagy éppen farkas, a kertben.

Csend és békesség mindenütt.

A kapuajtót a titkos zárral halkan kinyitja, hogy ne csikorogjon; meg újra beteszi, bereteszeli. A csekélyke neszre felvakkan a kuvasz az istállóban, ahol Miska úgy alszik, mint a bunda. Akár őt magát is ellophatnák. De a hű házőrző rögtön megismeri a gazdáját; lohogva-hehegve, farkát csóválva jön és körülhízelgi a félig megfagyott embert.

Az csak lepisszegi; azután lábujjhegyelve lép fel a tornácra. A külön kulccsal halkan felnyitja a pitvarajtót, meg újra bezárja. Már csak az utolsó van hátra, a konyhától balra: az udvari szoba, ahol az asszony alszik.

A kerülő az ajtóban megáll és hallgatódzik.

— Bent van! Itthon van! Szuszog a lelkem, hogy horkolásnak is beillik. Akármelyik kölyökfarkas sem morogna különben a társára.

Vigyázva, óvatosan nyit be a gazda, hogy fel ne keltse az édesdeden alvó asszonyt.

A búbos csakúgy ontja a meleget.

Idebent valóságos nyár van. Még az is huncut, aki most farkast les odakint.

A jégcsapos ember leszedegeti a bajuszáról a jégkölöncöket; meg sem gyújtja a lámpást; csak a süvegét, ködmönét, csizmáját dobja le, azután ráveti magát a vackára.

Pár pillanat múlva két mérges farkas hörög-morog egymásra, úgy hallják saját horkolásukat.

ÉS BOCSÁSD MEG A MI VÉTKEINKET . . .

— Kérem a nagyságos asszonyt; mondja meg neki, hogy az irodában várom! — parancsolta a szobaleánynak a ház ura, amikor hazajövet levette az előszobában a felsőkabátját.

Az irodának tágas előrésze volt az ott dolgozók számára s ezt tejuveges ajtó választotta el a főnök külön helyiségétől. Hat óra már elmúlt s a segédek elmentek. Barnóty ilyenkor senkit sem fogadott. Őz esti csendben legjobban tudott dolgozni. Hábortlatlanul merülhetett bele a munkájába.

Vastag üveglappal borított nagy Íróasztal volt a szoba közepén, tele iratokkal, könyvekkel, hírlapokkal. Az írotéka előtt díszes állólámpa volt, sugárvelítő ernyővel. Barnóty felpattantotta a villanykörtét s a lámpát úgy szabályozta, hogy a fénye az asztal túlsó oldalán levő karosszékre essék.

Azután beleült forgólábon nyugvó kényelmes székebe az asztal elé és szórakozottan vett a kezébe egy újságot, amelynek a fociméit sebtében átfutotta.

Nemsokára hallani lehetett az előszobába vezető külső ajtó nyílását; könnyed lépések közeledtek; a főnöki szoba ajtaja halk nessel tárult fel és belibbent az asszony.

Egy pillanat alatt megtelt a szoba az illatával.

—Jó estét, barátom, miért hivatott? — kérdezte muzsikáló hangon.

—Üljön le, Bella, oda ni, szemközt velem. Komoly beszélgetésünk lesz. Kérem, hallgasson meg nyugodtan, megértéssel. Itt az ideje, hogy elintézzük az életünk problémáját.

—Ejnye, de ünnepies! — szólott közbe az asz-Rzony megdöbbenve és beleereszkedett a meg világított székbe. — Halljuk, mi az? Miről van szó?

Rövidrenyírt, sűrű fekete hajjal pompázó feje szobormerevséggel fordult a férfi felé. Tüzes, sötét szemében néma kérdés égett. Diszkréten pirosított száját keskenyre szorította össze. Fekete toalettje divatos keretet vont fehér arca, nyaka és karja köré. Olyan volt, mint valami bűbajos titkos éjjeli pille.

— Lacika tegnap betöltötte a hetedik évét és most már semmi sem akadályozza többé, hogy elváljunk, Bella, — mondta a férfi egykedvű komolysággal.

Az asszony összerezett. Fel akart pattanni a székéről; de leküzdötte meglepetését és titkolni próbálta izgatottságát. Ülve maradt.

—Hogy *elváljunk?!...* és ugyan miért, ha szabad kérdeznem? Ez igazán különös! Nem értem!

—Azért, Bella, mert az én mértékem most már tökéletesen betelt és minthogy az egyetlen nagy ok, amely várakozást parancsolt nekem, a fiam hétéves korával megszűnt, nem provokálom tovább a sorsot, hanem, hogy sokkal rosszabb is ne történhessék, arra kérem, váljunk el békességben, minden botrány és feltűnés nélkül.

Az asszony indulatosan készült valamit mondani, de az ura nem engedett neki erre időt. Folytatta:

—Az egész titkos levelezése a kezem közt van, Bella. Még nem bontottam fel a csomagot. Nem okvetetlenül szükséges, hogy *mindent* tudjak. Erre csak akkor kerül a sor, ha nem akarna elválni. Azon a napon, amikor a törvény teljesen szabaddá tesz bennünket egymástól, a leveleit sértetlenül és elolvasatlanul visszakapja tőlem.

—Megőrült? ... — lelkendezett az asszony kínosan; — miféle levelekről beszél?

—Azokról, amelyeket két év óta írogatott a házi-orvosunknak s amelyek ma egytől-egyig, az utolsóig, — amelyet tegnapelőtt írt, a postabélyegzés szerint, — a kezem közt vannak. A doktor egy gyöngyházkaszelében őrizte együtt valamennyit. Ezt maga bizonyosan tudja.

Az asszony elsápadt. Torkából a számum forró szelével tört fel az indulata.

— És maga ezt megtette?! ... Lesben állott?! . . . Alattomban várt két esztendeig? Miféle — *férfi* maga? Most rögtön adja ide nekem azokat a leveleket. Esküszöm, hogy semmi sincs bennök; de ezt nem tűrhetem! ...

A férfi szájalommal nézett rá.

— Szegény; még maga vádol engem alattomosággal? Engem, aki előtt térdre kellene borulnia! . . . De hagyjuk ezt. Ne csináljunk jelenetet. Annak a varázslatnak, amelyet a saját beleegyező engedékenységgem folytán gyakorolt valaha fölöttem, régen vége. Kedveztem uralkodni vágyó hajlamának; adtam a végképen meghódolt rabszolgát; nem volt más gon-

dolatom, csak maga; eltúrtem a szeszéyleit; kielégíttem minden vágyát; éjjel-nappal dolgoztam, hogy mindene meglehessen, — s a vége az lett. . .

— A vége az lett, — vágott közbe az asszony sutogó kiáltással, — hogy halálosan untam az életet maga mellett, akinek a mézesheteink óta, sőt már akkor is, minden más dolga előbbre való volt, mint én, akit egyik napról a másikra csak az ebéd, meg a vacsora idején láttam, és akivel maga akkor is csak komoly dolgokról tudott beszélni. Pedig én játszani, mulatni, nevetni, kacagni, bohóskodni, szerelmeskedni vágytam; a diadalát élvező asszony akartam lenni, akit maga imád és akit büszkén visz ide-oda, ki a világba, ahol élhet az ember, s ahol magát irigyelték volna én miattam. Mit váltott be mind-ebből?! ...

— Minden kötelességemet beváltottam maga iránt, Bella. Az egész életemben minden lépést azért tettem, hogy maga — amint mondja — «élhessem. Hogy követhesse a divatot, amelynek a hóbortjai iránt nekem semmi érzékem sincs; hogy ott lehessen mindenütt, ahol az életet élvezheti s ahol látják, csudálják, ahol érvényesülhet. Miről mondott le maga az én kedvemért valaha? Várt-e rám, hogy amikor megjövök, nekem adja magát? Mire én a robotomból szabadulhattam, magának itthon nap-nap után csak a hült helye volt. Hova futkoshattam volna utána színházakba, zsúrokra, Gerbeaudba, kioszkba, tudja Isten hova; még lóversenyekre is? A haját, azt a gyönyörű haját, amelyet úgy szerettem, ellenemre odadobta a divatnak és fiús fejével provokálta magával szemben a szabadosságokat. Sohasem nekem öltözködött; min-

dig csak másoknak, akik körülvették s akiknek tet-szeni vágyott. De mindez még hagyján lett volna. Engem sok mindenért kárpótolt a fiunk. Nem voltam már fiatal ember, amikor magát elvettem. Nem is illettünk nagyon egymáshoz. De nem volt rosszabb az arány köztünk, mint a legtöbb mai házastárs közt, akiknek nyugodt megelégedésben telik az életök. Maga ma harminc éves, én meg negyvennyolc vagyok. — Maga most van az élete tetején; az én életem alkonyatra fordult. Maga annyira szeret élni, amennyire énnekem a dologba, a munkába kell belemerülnöm. Tizennyolc év bizony számot tesz. Tudnom kellett, hogy ez a korkülönbség az esztendőkkel csak növekszik majd. Amikor maga negyven éves remek asszony lesz, akkor engem két év fog elválasztani a hatvan esztendőnek sok mindenről lemondató határától. *Ezért* nem vagyok magához túlságosan szigorú. *Ezért* nem olvastam el azokat a leveleket. — Mit tudhatom én, hogyha elolvasnám, nem ölnék-e embert? De ezek a levelek mégis *van-nak*. És még ha csupa imádság volna is bennök, azon nem lehet változtatni, hogy maga nem hozzám, hanem valaki máshoz fordult a bizalmával, a szíve kiöntésének a vágyával. Magának tehát mellettem mindenestre van egy nálamnál becsesebb, a lelkéhez közelebb álló valakije. Már ez is elég lehetne arra, hogy szabadulni akarjunk egymástól. De ha még más egyébre is gondolok, akkor a válásunk az egyetlen sima megoldás, katasztrófa nélkül. Mondom, várnom kellett, amíg Lacika be nem tölti a hetedik évét... — Mi köze ehhez Lacikának? — riadozott az asszony.

—Csak az, hogy a hétéves fiú válás esetén az apjáé.

—Ó...

—Félpercnyi olyan csend volt, amilyen a földrengéseket szokta megelőzni. Azután kitört az asszony:

—A *fiamat* akarja elvenni tőlem?! ...

—A *fiamat* akarom magammal vinni, hogy *én* neveljek belőle férfit, embert.

—Maga egyszerűen az eszét vesztette. Értse meg, hogy *nem válok el magútól*. Soha, soha! A fiammal akarok maradni. És vele is maradok! Micsoda ember, micsoda szörnyeteg maga, aki elképzeli ilyen retteneteset?! ... Mi az, hogy maga *apja* neki, ahhoz képest, hogy *én* az *anyja* vagyok? — Ki szülte keserves kinok között? Ki szoptatta? Ki virrasztott betegségében az ágyacskája mellett? Ki imádkozott térdencsúszva, kezét tördelve, megszakadó szívvel a feszület előtt, hogy visszasírja, visszakönyörögje az életét, amely hajszálon múlt már? — Maga jó apa, jókereső, szorgalmas ember, kitűnő polgár; de ha a munkában elfárad, lefekszik és úgy alszik, mint a bunda. Nem hall meg semmit sem, ami körülötte történik. De a doktor, az áldott jó doktor, az ott virrasztott velem. Percről-percre örködött a fiam élete felett; birkózott a halállal és személyesen verekedte vissza tőle a fiamat, *nekem!* Hol volna önélküle az *én* drága, egyetlen, gyönyörű, édes szép gyermekem?! Jézusnak szent lelke, még rágondolni is iszonyat!

Mit akar mitőlünk?! Bánom is *én*, olvassa el azokat a leveleket, ha már ellopatta. Hálálkodom benők és kiöntöm a szívemet az egyetlenegy embernek,

aki megváltott a megőrüléstől. Csuda volna-e, ha akármi volna is azokban a levelekben? Csak olvassa! olvassa! . . . Azután vigyen a bíróság elé! Ott majd elmondok mindent. *Mindent*, érti? És kikaparom annak a bírónak a szemét, aki engem az én fiacskámtól el akar választani. Magát meg, ha erőszakoskodik, megölöm, ledöföm! . . . kést mártok a szívébe, ha felakasztanak is, ha elkárhozom is! Ó, Istenem, édes jó Istenem! Édes kis Lacikám!

Lerogyott a székébe. Fekete haja ráomlott fehér karjára, amelyre zokogva ráborult.

— Engem ne kínozzon ... ne kínozzon! — fuldokolta keserves nagy sírással.

Az elképedt *apa* ott ült szemközt a vonagló *anyával* és úgy érezte, mintha az egész világ rászakadna.

Minden okossága semmivé vált. Megrendülve nézte, hallgatta az asszony kétségbeesett elszántságát. Szinte összetört az anyai fájdalom láttára.

Nagy elhatározással nyúlt a fiókjába és kivette onnan azt a gyöngyházdobozt, amely a leveleket rejtette.

Felkelt az asztal mellől s odament a feleségéhez.

— Ne sírjon, Bella, — mondta akadozva. — Itt vannak a levelei; fogja. — Szavamat adom rá, hogy egyet sem olvastam el közülök. Azt akartam, hogy ha szépen elválunk, ne legyen megalázva előttem az a nő, aki a feleségem volt. De most már semmit sem akarok. Elválni sem. Maradjon minden a régiben; a *fiunkért*, akinek igazibb anyát úgysem adhatnék többet. Már nem bírom magokat egymástól elszakítani. Mind a hárman belepusztulnának abba. Itt van, fogja,

vigye ezt a dobozt. A doktorral majd beszélek; övele is el kell intézni mindent.

Az asszony felugrott. Tágra nyílt szemmel nézte a megtört, elgyengült embert.

Alig akart hinni a szemének meg a fülének.

A dobozt átvette. Nézte-nézte. Azután az urához fordult. Mélyen lesújtva mondta:

— Köszönöm! . . . örökre hálásan köszönöm. Bocsásson meg nekem. Kérem, térden állva kérem, bocsásson meg. És engedje meg, hogy a doktorral *én* beszéljek; *én* intézzek el vele mindent. Higgye el, jobb lesz így. Öneki nem kell arról tudni, ami közöttünk most történt. A levelek ügyét, a doboz nálam létét, magamra vállalom. Nekem is jogom lehetett visszaszerezni a saját leveleimet. Az Isten áldja meg magát, Ernő. Áldja meg mindkét kezével. . .

Megint leborult a széke karjára és sírt-sírt.

A férfi is egy nehéz könnyecseppet dörzsölt szét az arcán.

VERSENYGÉS AZ APÁMMAL.

Az édesapám a folyosón ült a nagy gyékényzsölyeszékében és újságot olvasott.

Nyári délután volt s a szellős és árnyékos folyosó nagyon jó hely volt ilyen sziesztázásra. Az apám sohasem aludt ebédután, hanem csak pihent egy kicsit és ilyenkor szokta az újságját átböngészni.

Szombat délután volt, amikor a diákoknak nem kellett iskolába menniök, mert szerdán és szombaton délután volt a szünetjük. En akkor a gimnázium harmadik osztályába jártam. Legboldogabb érzésem éppen a szombati szabad délutánokon volt, mert akkor nem kellett másnapra tanulnom. Elég könnyen tanultam és ráértem vasárnap este is, hogy elkészüljek a hétfői leckékkel . . . Különben ha minden kötél szakadt, akkor még a hétfő reggeli kismise alatt is álfuthattam a feladatomat. Tudniillik minden nap kellett misét hallgatnunk, ami körülbelül félóráig tartott., Szorongatott helyzetben ennyi idő alatt is lehet valamit tanulni.

A folyosónk azért volt olyan árnyékos még a legnagyobb nyárban is, mert a házunk ereszére nagy eperfák borultak, besátorozva azt a lombjaikkal.

Nagyon finom eperfélék termettek ezeken az eperfákon. Akkorák, mint a bütyökujjam felső ízülete, és édes-zamatosak voltak. Volt fehér, meg lilászürke, meg fekete eprünk. Magam is a fákon lógtam

értök eperérés évadján. Versenyt eprésztem a verebekkel, a seregélyekkel, a sárgarigókkal, meg a magtörő pintyekkel, amelyek együtt és külön-külön állandóan eprező társaim voltak.

Az eperfákat rendszerint teleraktam lószórhurkokkal a seregélyek számára, mert azokból a szakácsnének pompás pörköltet csinált. De egyáltalán szenvedélyes madarász voltam. Nem is bíztam magamat pusztán arra a véletlenre, hogy valamelyik epertolvajmadár belelépjen a hurokba, vagy beledugja a fejét; hanem fogtam verebet vastörrel, cinkét tőkkel meg bodzakalítkával, és mindent, amit csak bírtam, léppel is. Ebben nagy gyakorlatra tettem szert, ami némileg elbizakodottá tett.

Volt az édesapámnak egy kis madarászó pisztolya, amelynek még a rendszerét sem tudom. Nem olyan volt, mint a későbbi Flaubertek; a csővel vízszintesen belesrőfolt piramidlije volt, amelyre egy szem kapszli! kellett rátenni. Az igen kis nyílású csőbe egy szem nyolcas serét illett bele, amelyet a töltővesszőcskével le kellett nyomni, levetni, a cső alsó végéig, ahol már a piramidli következet!. A kapszlit a rácsapódó kakas sütötte el s ez az elsült kapszli lökte ki a csőből az egy szem serétet, amellyel tíz-tizenöt lépésnyi távolságig nagyon szépen lehetett célba löni. Az édesapám kitűnően tudott bánni ezzel a kis pisztollyal. Amelyik madárra ráfogta, az ritkán szabadult meg a haláltól.

A kis pisztoly ott volt egy asztalkán az apám mellett, amikor én, verébtörrel a kezemben, a folyosóra léptem, hogy majd a kút táján, ahova a pocsolyavízre jártak a verebek inni, fürödni, — verebésszem.

Néztem az apámat, meg a kis pisztolyt és megszállott a nagyzás ördöge.

— Édesapám, fogadjunk, hogy nem lő annyi verebet, ahányat én a törömmel fogok, — vágtam ki fennen, elbizakodottan.

Az apám féloldalt pillantott rám.

— Jól van, fogadjunk, de mibe?

Gondolkoztam egy kicsit.

— A mai vacsoránkba! — hirtelenkedtem el az indítványt, hevesen-merészen.

— Ahogy tetszik, — felelte az apám flegmatikusán. — Akinek kevesebb madara lesz, az ma nem vacsorázik.

Éppen akkor repült eléje egy veréb az eperfa alsó lombjára. Az apám ráfogta a kis pisztolyt. Csett! a veréb leesett a fáról.

— Nekem már van egy, — mondta s azzal letette a kis pisztolyt a helyére és tovább olvasta az újságját. Velem nem törődött tovább.

Rossz előérzettel siettem a kúthoz, ahol összemarkolásztam néhány úgynevezett lócitromot, amely a verébnek kedvelt csalogatója. A vastörömet ebbe a masszába beleépítettem, úgy, hogy semmi sem látszott ki belőle: azután félreálltam, elbújtam a kocsi-szín mögé, onnan lestem, hogy mikor jönnek a szomszjas verebek és mikor ugrándozik valamelyik a töröm felé, hogy abba belelépjen, vagy belecsípjen s ezzel megfogassa magát.

Különös malőröm volt. A verebek jöttek, ittak, elmentek. A hazai citrommal egyik sem törődött. Visszaszállottak az eperfára. Ott jobb csemegét találtak.

Nagy sokára egy ostoba fiókveréb mégis bele-

ugrott a törömbe. Ujjongva kiáltottam: Nekem is van egy! S a verebet beletettem a madárhálómbe.

Alighogy a törömet újra rendbehoztam, hallom a kis pisztoly csettenését a folyosón. Mindjárt utána hallok az apám hangját is: — Nekem már kettő van.

Kezdtem magamat nem jól érezni. Ez nagyon is hamar volt. Ezt a tempót én aligha fogom győzni. A vacsora még hagyján, annak oda se. Hanem a resztelkedés! — A húgaim kinevetnek, kicsúfolnak. Az apám nem szól, csak mosolyog; de az lesz a legrosszabb. Hisz arra még felelni sem lehet.

A szerencse úgy, ahogy, megkönyörült rajtam. Miután babonás hókuszpókuszokkal varázsoltam bele a törömbe, hogy nekem verebeket fogjon, — egymásután fogtam is még vagy hármat.

De minden diadalkiáltásom után felcsettent a kis pisztoly. Megint egy madárral többje volt az apámnak. Mindig csak egygel, de azt rendületlenül tartotta.

A verebek végkép eltűntek a töröm környékéről; már megtanulták, hogy ott veszedelem fenyegeti őket. Vigasztalanul ácsorogtam még egy darabig a bűvőhelyemen. Végre megszólalt az apám: folytassuk?

Röstelkedve feleltem: — Megadom magamat. S felszedtem a törömet.

Az apám nem csúfolt ki; még csak el sem mondta a fogadásunkat. Úgy ültünk le a vacsorához, mintha semmi sem történt volna.

Mindenki jóízűen vacsorázott, csak én nem nyúltam az ételhez.

— Mi bajod? Miért nem eszel? — faggatott az: anyám. A húgaim odáig voltak. Tudták, hogy jó ét-

vágyam van. Agyonkérdeztek. Mindenki velem törődött. Az érdeklődés középpontjává váltam. Csak az apám hallgatott, ő nem vett tudomást a dolgról.

— Ez a fiu beteg — mondta az anyám.

— Szegény! Bizonyosan beteg! — visszhangozták a húgaim.

Majd kiugrottam a bőrömből.

— Ha beteg, hívjátok el az orvost, — mondta az apám tettetett komolysággal.

Erre már nem bírtam a szót magamba fojtani.

— Nincs nekem semmi bajom sem, — kiáltottam, hanem apával fogadtunk; azért nem vacsorázom!

Mindenki apára nézett. Ő csak vállat vont. Nekem kellett a nagy faggatásra töviről-hegyire elmondanom az egész esetet.

Az anyám sajnálkozott. A huncut kis húgaim kacagtak. Simogattak. — Szegény! — mondogatták.

Elkezdtek apánkat kérlelni, engedjen vacsoráznom. Az apám vállat vont. — Egy szót sem szólott.

— Na, fiacskám, egyél, — gügyögött az anyám — lásd, apád megengedi.

— Meg ám, — gondoltam magamban, — de mit fog gondolni rólam, ha ilyen szószegő, pipogyának lát egy rongyos vacsora miatt!

— Vesztettem, nem eszem, — mondtam határozottan.

Megtöröltem a szájamat; felkeltem az asztaltól és szokás szerint szépen megköszöntem a vacsorát. Anyámnak, apámnak kezet csókoltam. A húgaimat pedig odakint jól megboxoltam.

Nekem csak az volt a lényeges, hogy az apám gyengének ne lássson,

Az anyám utánam jött, félrehívott; titokban meg akart vacsoráztatni. Ekkor már torkig voltam a bűnrecsábítással. Éreztem, tudtam, megértettem, hogy az apám elvárja tőlem, hogy a szavamnak álljak. Nem tilt el semmitől sem, csak vár és majd ítél.

Még ha menyei mannával kínáltak volna, azt sem fogadtam volna el. Vacsora nélkül feküdtem le.

Másnap vártam az apámtól egy dicsérő, jutalmazó szót. Nem szólt egy árva szót sem. Nem is említette a fogadást. A magam eszével okulhattam rajta. Okultam is.

Az ember ne fogadkozzék könnyelműen s ha veszít, fizessen.

Megjött az ősz, a mezőket odakint már letarolták s a sok mindenféle madár kezdett kívülről beljebb szorulni tanyák, falvak, ligetek, városi kertek felé.

A mi nagy veteményes kertünk is megkopárodott. A fák már nagyon hullatták a lombjaikat. Az őszi fonyadás, hervadás mindenre rálehelte a mulandóság színeit. A kertünkben már jóformán senki sem járt rajtam kívül. Én ekkor is olyan szépnek — csak másnak — láttam azt, mint a legbujább pompájában.

A kert néhány holdas belsőség volt, sok gyümölcsfával, ribizke- meg köszmétesorokkal, veteményes táblákkal, amelyek most mind a téli nagy álomra készültek. A vándormadarak legtöbbje már elment; itt csak az állandók maradtak, a cinkék, a pintyfélék, a harakályok, a fakopáncsok, a búbos pacsirták, a varjak meg a szarkák.

Ilyenkor van legjobb időszaka a lépes madarászásnak. Ehhez nagyon értettem. Amikor az éneklő

madarak már csapatokba verődve szálldosnak s rajokban lepik el a bogáncskórókat, a gazosokat, a kint maradt csutka-földeket, a napraforgó- és cirokszárakat, mindent, ahol valami nekik való jót kereshetnek, akkor csak egy jó «hívogatóra» van szükség s a lépvesszőre úgy száll a madár, mintha delej vonzaná.

Nekem pompásan hívogató csízeim meg stigliceim voltak. A suszterünk fia nagyszerűen tudott madárlépet főzni fagyöngyből. A sárgászöld, ragadós, nyúlós pépet egy darab olajos disznóbőr közé kentük, a belevaló arasznyi hosszúságú, vékony vesszőcskéket megsodorgattuk benne, a hívogató kalitkákat, egy üressel (a fogandó madarak számára) a hónunk alá kaptuk s uccu neki, siettünk a vadászterületünkre.

Nekem erre a célra éppen elég volt a mi nagy kertünk is. Ha valamelyik nyílt táblára leszúrok egy ágas-bogas bogáncskórót s azt megtűzdelem lépvesszővel, a hívogatóim seregestül csalják oda az ő fajtájokbeli madarakat, amelyek a jó hívogató kétségbeesett csippangatásainak, messzehangzó hívásának nem bírnak ellenállani: jönnek, pittyegve-cipogva; körülszálldossák a kalitkát, amelyben a rokonuk vergődik; ráereszkednek a bogáncson vagy bokron, napraforgón slb. elhelyezett lépvesszőkre; az, amint megérintik szárnyokkal vagy lábokkal, leesik velők a földre, megfogja szegényeket, egyszerre ötöt-hatot is, hogy ailig bírja az ember a zsákmányát kitisztogatni a ragacsos lépből.

Eszembe jutott a nyári fogadásom az apámmal.

Most visszaadhatom neki a kölcsönt. A hívogatóimmal annyi tengelicét, cinkét stb. foghatok lépvesszővel, amennyit akarok.

Elibe állottam az édesapámnak.

— *Most* tessék velem még egyszer fogadni, hogy kinek lesz több madara.

Az apám az ő szokott nyugalmával mondta: Ahogy tetszik. De mibe?

Ez délelőtt volt, tehát a múltkori vacsoravesztéssel szemben most az ebédről lehetett szó. Az egészet kockáztatni nem mertem, hanem mert tudtam, hogy káposztafőzelékünk lesz dagadóval, meg tepertős túrós-csuszánk, felajánlottam a kettő közül az egyiket. Én a dagadós káposztát, az édesapám a túróscsuszát; ki mit szeretett jobban. A nyertes megeszti a vesztes porcióját is.

— Déli harangozáskor lejár a verseny, indítványoztam. Akkor bemutatjuk egymásnak a zsákmányunkat.

Az apám bólintott. — Rendben van.

Elindultam a nagy kertünkbe a felszereléssel: a kalitkáimmal, a kóróimmal, a lépestáskámmal. Az édesapám pedig bement az irodájába. — Bizonyosan a pisztolyáért, — gondoltam.

Gyönyörű őszi nap volt. A nagy diófánk alatt lévő padon ütöttem fel a sátorfámat. A kórókat kitem negyven-ötven lépésnyire tőlem, a lép vesszőket rajok tűzdeltem, a hívogatókat, a kalitkáikkal a kórok alá helyeztem. Aztán a búvóhelyemen vártam.

Az őszi hangulata vett körül. A halvány, bágyadt színek végtelenül gyönyörködtettek. A szellő megvesztegetően sugdosott a fülemben. A hívogatóim nagyszerűen viselték magukat. Dél felé már vagy egy tucat madaram volt. S éppen jött még egy csapat tengelice; amely a csattogó, éles hívásra úgy csapott le a lép vesszős kórára, hogy rögtön ottragadt közülem négy.

Ujjongva szedtem össze a zsákmányomat.

— Most bizonyosan megnyerem a fogadást, meg lesz az erkölcsi elégtételem, — gondoltam.

Ebben a pillanatban megkondult a delet jelző harangszó, de rögtön rá hallok egy erős dörrenést az udvar felől. Mi volt ez?! ...

Lelkendezve kapkodom össze a holmimat. Sietek fel a kertből a tizenhat vagy hány fogott madarammal.

Az apám ott áll az istálló mellett és vár rám.

— Mi volt az? — kérdezem tőle szemmeresztve.

— Magad látod — mondta és lemutatott a földre.

Ott vagy harminc veréb volt egy rakáson. Az apám egyetlen lövéssel lőtte valamennyit.

Elképedtem. — A nagy puskával! — hebegtem — de hisz ez nem a pisztoly! . . .

— Te sem a vastőröddel fogtad a madaraidat; láttam, hogy mire készülsz a hívogatóiddal. Különbem énnekem is volt «hívogatom».

— Hol? mi? — dadogtam.

— Egy pár villára való pelyva, amit kiszórártam ide, az istálló elébe. Száz veréb is jött rá.

— Nem tudtam mit szólani.

Olyan bamba arcot vághattam, hogy az apám most már hangosan kacagott.

— Mikor fogadunk megint? — kérdezte kötekedve.

— Soha többet — jelentettem ki lefőzötten.

— Akkor feloldalak a veszteséged alól, lakjál jól csak bátran dagados káposztával — mondta az apám.

És mentünk ebédelni.

TARTALOM.

Virágos Peti	1
Másodvirágzás	18
Juliska-mama	27
Mégis szíven találta.....	36
Papucs	51
Az alma meg a fája.....	64
A megtért	77
Pálma néni	84
A rablóvezér	96
Doktor Mariska	103
Pásztorjáték	111
Az úr.....	119
Alku Diánára	132
A természettudós.....	142
Köd.....	149
Levél Károlyhoz	156
Pajtás	165
Aki veszt, az fizet.....	173
Egy asszony hazasiet	181
Menyus gazda tapogatózik.....	189
A Tamás úr sárgái	195
A medveölő	204
Farkasles	212
És bocsásd meg a mi vétkeinket	222
Versenygés az apámmal	230